

Trộm Tặc Làm Càn

Contents

Trộm Tặc Làm Càn	1
1. Chương 1: Mở Đầu	1
2. Chương 2	8
3. Chương 3	15
4. Chương 4: Chương 4 (20+)	24
5. Chương 5: Chương 5 (20+)	30
6. Chương 6	36
7. Chương 7	44
8. Chương 8	49
9. Chương 9	56

Trộm Tặc Làm Càn

Giới thiệu

Cái gì?! Thương Nguyệt quốc đại công chúa bị trộm! Nghe nói nàng không chỉ bị giam lỏng, cường hô

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/trom-tac-lam-can>

1. Chương 1: Mở Đầu

Đó là một bức họa vẽ một thiếu nữ mặt gấm tím tảo nhĩ đứng sân nhà, trên nền tơ lụa thượng hạng thêu hoa mẫu đơn tinh tế, mái tóc dài đen óng một nửa bới lên cài trâm san hô tinh tế, một nửa xõa trên vai khiến người thiếu nữ kia trông thật tảo nhĩ cùng tôn quý

Về phần khuôn mặt người trong tranh.... không từ nào ngoài đẹp

Phía dưới mây liễu tinh tế cong cong là con người trong suốt ánh đen như đầm thu thủy, thâm thúy mà mê người, cái mũi khéo léo, cánh môi hơi mím, tạo nên một dung nhan thanh lệ.....đẹp

Đương nhiên, đương nhiên nếu trong mắt nàng không có tia gian xảo, nàng sẽ càng đáng yêu.

Ngón tay thon dài nam tính vỗ về nhẹ lên bức họa... mắt..... Chỉ nhìn tranh, hẳn liền có thể đoán ra vị cô nương này cá tính. (ý là nhìn ánh mắt trong tranh có thể đoán ra cá tính của chị này)

Trong con mắt gian gian lộ ra chút kiên định, môi mím chứng minh tính cố chấp của nàng, tư thái cao ngạo... một đoá ngụy tử mẫu đơn, làm cho người ta không dám dễ dàng tới gần. (ngụy: giả người ta hay nói ngụy quân tử, ngụy tử mẫu đơn giống như câu cáo già đội lốt nai tơ ấy)

“Họa đã như thế này, nếu là người thật thì.....”

Bạc thần khẽ bật ra âm thanh hơi trầm thấp, một đôi mắt phượng xinh đẹp hứng thú nhìn trong tranh.

Khẽ vuốt ngón tay thông thả đi tới gần cổ..... cái cổ trắng ngần không tỳ vết, phía dưới đeo một khối ngọc bội màu sắc bình thường.

Mà mục tiêu của hẳn là khối ngọc bội kia; hay nên nói... đó mục tiêu của mọi người.

Nghe đồn, trong khối ngọc đó cất giấu tàng bảo đồ, cũng không nhiều chỉ đủ cho người ta phú khả địch quốc, ba đời hoang phí cũng không xài hết.

Cho nên, chỉ cần có được nữ tử trong tranh, không chỉ có thể có tài sản khổng lồ, mà còn có thể trở thành phò mã Thương Nguyệt quốc, nắm giữ quyền thế.

Chẳng trách, người hướng Thương Nguyệt quốc cầu hôn nhân tre già măng mọc, hơn nữa ở Thương Nguyệt quốc truyền ra tin tức bán tín bán nghi là 3 vị huynh tỷ phụ tá nữ hoàng, lại oanh động các quốc gia.

Đúng vậy, nữ tử trong tranh đúng là Thương Nguyệt quốc đại công chúa Thương Nguyệt Phi Tử.

Hắn đổi vị trí phò mã không có hứng thú, có hứng thú chính là ngọc bội trên người vị công chúa kia, nếu có thể đột nhập vòng bảo vệ sâm nghiêm của hoàng cung Thương Nguyệt lấy được vòng cổ, nhất định thực kích thích.

Về phần bảo tàng, kia bất quá là thứ yếu, cái hẳn thích chính là cảm giác có thể đi trộm...

Nhưng là..... Mắt phượng hướng lên trên ngả ngón lại thần bí nhìn khuôn mặt người trong họa, hẳn ánh mắt như muốn đoạt lấy.... (ngọc hay người đây)

không xong, hẳn như thế nào cảm thấy so với vòng cổ, người trong họa càng khiến cho của hẳn hứng thú đâu?

Mi tâm kiêu ngạo, làm cho hẳn hiểu rõ một chút cũng không nên đụng vào công chúa này chứ đừng nói là hàng phục.....

Nhưng hẳn tâm lại rục rịch, từ lúc nhìn thấy này bức họa bắt đầu liền khó có thể khắc chế.

Lý trí nói cho hẳn, hẳn muốn là vòng cổ, nhưng là tâm lại muốn chủ nhân vòng cổ.

Theo ngày trôi qua, loại nội tâm này không những không giảm, ngược lại càng thêm hừng hực, làm cho hẳn cơ hồ không thể khống chế.

“Chỉ cần một bức họa còn có loại này ma lực, nếu là người thật.....”

Hắn thấp giọng lẩm bẩm, mọi đẹp khẽ nhếch, mang theo một tia tà khí.

“Ta nói sư huynh, người là đang nhìn vòng cổ hay là đang nhìn người?”

Một nữ oa nhi phấn điều ngọc mài nhân nhã ngồi ở cửa sổ, tiểu quý thối kinh ngạc, con người đen tinh quái nhìn nam nhân trước mắt.

“Người nói đi?”

sớm biết nàng đã tới nên khi nàng nói hẳn hoàn toàn không kinh ngạc, Phượng Thiên Ngân khinh nghê liếc mắt tiểu sư muội phía sau một cái.

Tuấn nhan xinh đẹp của hần , bạc môi luôn tươi cười,mắt phượng hẹp dài không chút để ý, mang nồng cảm giác, bộ dáng ngã ngớn, mang theo một tia tà khí mỉa mai.

Nghiêng trán, Thủy Oa Nhi tình quái nở nụ cười.

“ nửa tháng nay, huynh mỗi ngày đều nhìn này bức họa, không chán nha?”

Có quỷ có quỷ, nhất định có quỷ!

Nàng tướng sư huynh từ xưa đến nay sẽ không để ý đến bất cứ từ gì, một đôi mắt đào hoa tùy tiện nhất câu đều có thể mê chết người, bộ dáng trẻ con nhìn như vô hại, không để phòng nhất định bị hần ăn sạch sẽ, ngay cả bà cũng không thừa.

Hần muốn gì tuyệt đối sẽ lấy cho bằng được, nhưng khi lấy được lại không lưu luyến gì, bởi vì thứ hần muốn có chính là cảm giác kích thích khi đi trộm, bảo vật đối hần mà nói bất quá chỉ là phụ phẩm.

Cho nên, hần cũng không mê luyến cái gì, nhưng gần đây lại dùng ánh mắt nóng bỏng kia mỗi ngày nhìn một bức họa.....

“Chẳng lẽ huynh muốn trở thành Thương Nguyệt quốc phò mã gia?”

Chớp chớp mắt, Thủy Oa Nhi tò mò hỏi.

“Chưa từng nghĩ.”

Mắt phượng vẫn đang nhìn chăm chú vào họa người trong tranh, mắt nổi giận, xông xáo phình lên ngực, muốn tràn cả ra ngoài.

Hần cực kì yêu cuộc sống tự do tự tại, đối với chức phò mã gia không có hứng thú, nhưng là đối công chúa có hứng thú cực kỳ, này không phải chuyện tốt nha.....

“Huynh muốn đại công chúa này sao?”

Hoảng chân, Thủy Oa Nhi tiếp tục hỏi.

Phượng Thiên Ngân không trả lời, chính là lẳng lặng nhìn họa, ngón tay nhẹ vỗ về họa người trong tranh,mắt mũi..... Cuối cùng đi vào hai cánh môi.

Từ đầu tới cuối, tầm mắt cũng chưa từng dừng ở vòng lục ngọc trên cổ nàng.

“ĐÚNG.”

Thật lâu sau, hần mới trả lời.

Hần quyết định, hần không cần vòng cổ, hần muốn cướp người.

Hủy cả thiên hạ, hần cũng phải cướp cho bằng được

Sáng sớm, một tiếng kêu chói tai trong hoàng cung Thương Nguyệt vang lên.

“A ” Một cô cung nữ kinh ngạc vạn phần trừng mắt nhìn bức tường cung.

Theo tiếng thét chói tai của nàng, trong hoàng cung nổi lên từng trận xông xáo, mọi người theo tiếng la chạy tới, vừa nhìn đến dấu vết trên tường, chỉ một thoáng, tất cả đều ngây ngẩn cả người.

“Làm sao vậy?”

Một thân tử y, Thương Nguyệt Phi Tử đi vào giữa đám đông đang xông xáo, mày liễu khẽ nhíu, mang theo khí chất tôn quý khó xâm phạm.

“Công... công chúa, người xem.....”

Cung nữ hầu hạ nàng Minh Nguyệt khẩn trương quay đầu, ngón tay run run chỉ về phía tường cung.

Sáng sớm, nàng bừng nước đi vào cung Phi Vân, vừa đi vào liền nhìn thấy chữ viết cằn rỗ trên tường, nàng sợ đến mức đánh rơi cả chậu nước trên tay.

Thương Nguyệt Phi Tử ngẩng đầu, liếc mắt một cái liền nhìn thấy những chữ viết màu vàng rõ ràng

‘Tối nay canh ba, thiết ngọc trộm hương’.

Chữ trên ấn kí là một đồ văn phức tạp, khắc theo lối cổ đại, mà cái ấn kí kia thì không người nào không biết.

(nguyên văn: Tự vĩ ấn phức tạp đồ văn, là một cái văn tự cổ đại, mà cái kia tự không có người không biết(tự:chữ, vĩ: to, ấn: con dấu, đồ:vẽ lại, văn: trong văn chương).

Vừa thấy cái ấn kí kia, Thương Nguyệt Phi Tử mày chau lại càng nhanh.

“Làm sao vậy?”

Thương Nguyệt Ngạo Vũ cũng đi vào hiện trường, nhìn đến cái kia đồ văn phía sau liền sửng sốt.

“Trộm thần bộ tộc.”

Thương Nguyệt Phi Hoàng đi theo phía sau hắn, nhú mày nói ra thân phận người lưu lại chữ.

“Thiết ngọc trộm hương? Là muốn trộm ai?”

“Trộm Tử nhi sao?”

Mở miệng là vương phi của Nhiếp chính vương Thương Nguyệt Ngạo Vân, nàng cùng vị hôn phu vừa mới trình diện, một đôi mắt đẹp tò mò nhìn về phía Thương Nguyệt Phi Tử.

Thương Nguyệt Phi Tử hơi nhếch môi, nhìn Hoa Lộng Nhi liếc mắt một cái.

“Lộng Nhi, đừng nói bậy.”

Trước lệnh cho toàn bộ cung nhân lui ra, Thương Nguyệt Ngạo Vân nhẹ nhàng nhắc nhở ái thê.

“Ta không nói bậy, nếu không mấy chữ này sao không để ở chỗ khác mà có tình lưu lại ở cung Phi Vân của Tử nhi

Hoa Lộng Nhi lẩm bẩm.

“Trong cung thủ vệ nghiêm ngặt, đối phương làm sao có thể để lại mấy chữ này?”

Thương Nguyệt Ngạo Vũ nhú mày. Là do thủ vệ quá an nhàn nên đề phòng lơ lỏng sao?

“Trộm thần bộ tộc lấy khinh công nổi tiếng giang hồ, xưa nay xuất quỷ nhập thần, làm cho người ta hoảng sợ, không ngờ là có thể len vào hoàng cung được canh chừng cẩn mật, di mẫn cường thôi!”

Thân là nữ hoàng, Thương Nguyệt Phi Hoàng hoàn toàn không lo lắng, ngược lại cảm thấy thú vị cực kỳ, nhất là bốn chữ “Thiết ngọc trộm hương” kia, càng làm cho nàng tò mò không thôi.(uầy vui về khi người ta gặp họa)

“Hoàng tử, đối phương hẳn là len vào tối hôm qua, theo như lời nói nếu mục tiêu thật là người, tối qua hoàng tử không cảm thấy gì khác thường sao?”

Nhìn về phía hoàng tử, Thương Nguyệt Phi Hoàng hỏi.

Câu hỏi vừa dứt khiến cho Thương Nguyệt Phi Tử môi mấp mí càng nhanh.

Từ lúc vừa thấy chữ viết trên tường kia, nàng liền hiểu được cảm giác đêm qua là sự thật.

Tối hôm qua, nàng cảm thấy có người đang nhìn nàng.

Cái loại ánh mắt xâm lược này làm cho nàng rất khó chịu, nhưng mỗi khi quay đầu xem xét, lại không thấy ai.

Ngay từ đầu, nàng tưởng là mình ảo giác, nhưng cảm giác bị nhìn chăm chăm rất rõ ràng, giống như nàng là con mồi bần, bị thợ săn giám sát từ chỗ tối.

Loại cảm giác này làm cho nàng bất an, không dám đi vào giấc ngủ, nhưng trong phòng lại bay vào một chút mùi hương thoang thoảng, làm cho nàng không tự chủ được hôn trầm.....(chìm vào hôn mê)

Hỗn loạn trong lòng, nàng cảm giác được có người tới gần, thân mật dán vào nàng, vành tai, mơ hồ truyền đến tiếng nói trầm thấp

“Tiểu Tử nhi, ngươi so với ban ngày còn mê người hơn, làm cho ta càng lúc càng muốn ngươi.”

Sau đó, hơi thở cực nóng tràn ngập xâm lược, liền như vậy hạ xuống môi nàng.....

Ngón tay, không tự giác xoa cánh môi, Thương Nguyệt Phi Tử còn có thể cảm nhận được đôi môi cực nóng kia, còn có hơi thở của đối phương.....

Nàng tưởng mộng, nhưng tỉnh lại sau, lại cảm thấy như là sự thật.

Cho đến khi nghe thấy Minh Nguyệt kêu to, thấy chữ viết trên tường, nàng mới rõ ràng hiểu được, cái loại cảm giác này không phải mộng.....

.....đó là người thật, hân Làm càn!

“Tử nhi, ngươi làm sao vậy?”

Thấy nàng sắc mặt từ xanh sang trắng, Thương Nguyệt Ngạo Vũ không khỏi lo lắng hỏi.

“Canh ba, thiết ngọc trộm hương, người này xem hoàng cung Thương Nguyệt quốc là cái gì? Là nơi hân muốn ra là ra, muốn vào là vào sao?”

Xiết chặt nắm tay trắng nhỏ, Thương Nguyệt Phi Tử vẻ mặt phẫn nộ.

Người nọ dám khinh bạc nàng!

Mùi hương, nhất định cũng là hân phóng ra, quả thực..... Làm càn, đáng chết!

“Ách.....”

Thấy nàng biểu tình không đúng, Thương Nguyệt Ngạo Vũ cùng mọi người liếc mắt một cái, xem ra tối hôm qua thật sự có chuyện phát sinh, bằng không nàng cũng sẽ không kích động như vậy.

“Hoàng tử, tối hôm qua có phát sinh chuyện gì sao?”

Kiểm chế không được lòng hiếu kỳ, Thương Nguyệt Phi Hoàng hỏi.

Không chỉ là nàng, những người khác cũng rất ngạc nhiên, dù sao Thương Nguyệt Phi Tử xưa nay bình tĩnh nghiêm cẩn, có nề nếp, đây chính là lần đầu tiên thấy sắc mặt nàng khó coi như vậy.

Bộ tộc thần trộm này, rốt cuộc có ý định gì với nàng?

Trùng mắt nhìn mọi người liếc mắt một cái, Thương Nguyệt Phi Tử nhếch môi, lạnh lùng đáp lời,

“Không có việc gì. Nhị ca, đêm nay thủ vệ tăng lên gấp đôi, ta muốn xem hân ‘thiết ngọc trộm hương’ làm sao!”

Nói xong, nàng cũng không quay đầu lại tiêu sái tiến cung Phi Vân, lưu lại mọi người hai mắt nhìn nhau.

“Nói không có việc gì, các ngươi tin sao?”

Khóe môi cong lên, Thương Nguyệt Phi Hoàng hỏi những người khác.

Bọn họ tin...

.....mới là lạ

Xem ra..... canh ba đêm nay, sẽ có chuyện thú vị nga!

Đêm đã khuya, càng gần đến canh ba, không khí càng khẩn trương.

Cung Phi Vân thủ vệ nghiêm mật, thị vệ cẩn thận tuần tra, chỉ sợ có gì sơ sẩy.

Trong tấm cung, Thương Nguyệt Phi Tử ngồi nghiêm chỉnh, khuôn mặt thanh lệ nhỏ nhắn buộc chặt, theo thời gian từ từ trôi qua dần, nàng cũng ngày càng khẩn trương lo lắng.

Nàng không có cảm giác bị nhìn chăm chăm giống như tối hôm qua, đáng lẽ nên thở phào một hơi mới đúng, nhưng không biết vì sao, nàng như thế nào cũng không thả lỏng được.

Tối hôm qua tuy rằng hỗn loạn, nhưng nàng vẫn nhớ rõ cổ hơi thở ấm áp kia, nam nhân kia đợi nàng thiếp đi mới tới gần đưa hương vị của hắn lên môi nàng.

Cái loại thân mật này, làm cho nàng run sợ, cũng làm cho nàng phần nộ.

Từ nhỏ đến lớn, nàng luôn cao cao tại thượng chưa bao giờ bị ai xem nhẹ khinh bạc như vậy, mà nam nhân đáng giận kia dám.....

Càng tưởng, môi mân càng nhanh, hai má cũng vì tức giận mà hơi hơi phồng hồng.

Tay nhỏ bé theo bản năng cầm vòng ngọc trên cổ, vỗ về trên ngọc thạch.

Trộm thần bộ tộc, mục tiêu của bọn họ hẳn là vòng cổ này đi!

Đối với lời đồn về vòng cổ này, nàng đương nhiên biết được, càng cười nhạt.

Cái gì mà kho báu? Nếu thực sự có, cũng sớm bị Thương Nguyệt hoàng tộc bọn họ đào ra, chứ đâu đến được tay người ngoài?

Khối lực ngọc này, chỉ là ngọc thạch đơn thuần, là di vật cuối cùng để lại cho nàng, làm sao có thể liên quan đến bản đồ kho báu, chỉ có kẻ ngốc mới tin.

Mà tên chết tiệt dám khinh bác nàng kia, rõ ràng có thể lấy đi vòng cổ cũng không lấy, ngược lại đối nàng động tay động chân..... Nàng thực không hiểu, người nọ rốt cuộc muốn làm gì?!

“Muốn người nha! Tiểu Tử nhi của ta.....”

Thanh âm mang theo tiếng cười một bên truyền ra, Thương Nguyệt Phi Tử điếng người.

Nàng theo bản năng tính hô lên, lại bị người ta nhanh chóng điểm trụ huyết đạo, không thể hé răng, cũng vô pháp nhúc nhích.

“Hừ, ngươi muốn im lặng mới được.”

Cười cười, Phượng Thiên Ngân một thân tuyết trắng, thân hình cao lớn phiêu dật.

Thương Nguyệt Phi Tử mắt mở to trừng mắt hắn.

Người này, là tặc sao? Còn dám mặc một thân bạch y, không sợ bị người ta phát hiện?

Mà tuần nhan kia cũng quá đẹp, bạc môi trên khuôn mặt tuần mỹ gương lên một chút cười nhạt, mắt phượng câu hồn chớp mắt cũng không chớp nhìn nàng, trong mắt truyền đến cảm giác xâm lược làm cho hô hấp của nàng cứng lại.

“Nhớ ta sao?”

Ngả gối đem nàng kéo vào trong lòng, ý vào huyết đạo của nàng đã bị điểm, không thể nhúc nhích, Phượng Thiên Ngân ngang nhiên ăn đậu hủ.

Làm càn! Thương Nguyệt Phi Tử khí dâng đỏ mặt, bất hạnh không thể nhúc nhích, chỉ có thể dùng ánh mắt trừng hắn.

“Đừng làm bộ dạng như vậy a, nếu không ta sẽ nghĩ là ngươi đang dụ dỗ ta.” Không nhìn đến khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng bị tức đến hồng, Phượng Thiên Ngân cười khê, ngón tay không an phận vỗ về nàng như dương chi bàn nộn giáp.

Thiên hạ trong lòng so với trong tranh càng làm cho hắn tâm động.

Từ tối hôm qua, lần đầu tiên tận mắt thấy nàng, thâm tâm hắn liền rối cuộc không thể khống chế

Hắn muốn nàng!

Tuy rằng gương mặt quật cường kia rõ ràng nói cho hắn biết, thiên hạ trong lòng này tuyệt không dễ hàng phục, bất quá không quan hệ, như vậy mới có vui a! (Song Tuyết: biến thái.)

Hơi thở nam nhân nồng đậm vây quanh nàng, làm cho Thương Nguyệt Phi Tử rất tự tại, lại không thể nhúc nhích, hai mắt cầu cứu nhìn bên ngoài.

Nhưng là chưa ai biết trộm tặc đã lẻn vào rồi, càng không thể cứu nàng.

Đáng giận!

Nhìn thấy ánh mắt ảo não của nàng, Phượng Thiên Ngân thấp giọng nở nụ cười.

“Đừng nghĩ, không có ai đến cứu người đâu.”

Nói xong, hần ngả ngón cúi xuống liếm cánh môi của giai nhân

Thương Nguyệt Phi Tử thở hộc vì kinh ngạc, vừa tức vừa thẹn trừng mắt hần.

Hần, hần dám.....

“Môi của người, hương vị vẫn ngọt ngào như vậy.” Nhìn thấy ánh mắt giai nhân hận không thể giết hần, Phượng Thiên Ngân càng cố ý đem đầu lưỡi tham nhập vào bên trong miệng cắn quấy, hút lấy mật ngọc của nàng.

Không dự đoán được hần làm càn như vậy, Thương Nguyệt Phi Tử gương đôi mắt đẹp trừng lớn hơn nữa, mùi của hần trong lúc này tiến vào trong mũi nàng, làm cho lòng của nàng run rẩy, theo cái hôn của hần, không tự chủ được hóa thành một đoàn sợi bông.....

“Ân.....” Môi đỏ mọng không khỏi dật ra một tiếng ưm, thanh âm làm cho nàng ngẩn ra, nháy mắt hoàn hồn.

Không biết khi nào, hần đã giải huyết cho nàng!

Phát giác mình có thể động đây, Thương Nguyệt Phi Tử lập tức đẩy ra hần, hơi thở vì nụ hôn vừa rồi mà vi suyễn, hai má phồng đỏ ửng, cánh môi cũng bị hần hôn sưng đỏ.

“Người, người.....”

Nàng chạy nhanh lui cách hần rất xa, đề phòng nam nhân trước mắt này, theo bản năng liếm môi, nhưng cái liếm này, trong miệng tất cả đều là của mùi hần.

Phát hiện này làm cho khuôn mặt nhỏ nhắn càng hồng, cặp mắt thu thủy gợi lên một chút bối rối.

Nam nhân trước mắt này cực kỳ nguy hiểm, làm cho nàng không tự chủ được sợ hãi dâng lên.....

“Người đâu, người đâu !”

Nàng chạy nhanh hô to.

Như là sớm dự đoán được hành động của nàng, Phượng Thiên Ngân tuyệt không khản trương, khuôn mặt anh tuấn như cũ mỉm cười nhẹ, ngả ngón nhìn nàng.

“Người, người không trốn sao?”

Nhìn hần trấn định làm cho Thương Nguyệt Phi Tử cảm thấy nghi hoặc, bình thường nếu vậy, hần hần là nhanh rồi đi chứ! Như thế nào lại có bộ dáng nhàn nhã như vậy?

“Nàng đang lo cho ta sao?”

Nghe tiếng kêu to của nàng, tiếng bước chân nhanh chóng từ bên ngoài truyền đến, nhưng là Phượng Thiên Ngân vẫn đang thảnh thơi thảnh thơi, ung dung nhìn nàng.

“Ai lo cho người chứ!”

Thương Nguyệt Phi Tử mím môi trừng mắt hần, cao ngạo nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn.

“Không trốn, người cứ chờ đi phải trả giá vì khinh bạc ta đi!”

Nghe tiếng bước chân đã tiến vào tẩm cung, Thương Nguyệt Phi Tử dần dần an quyết tâm.

“Tiểu Tử nhi, mới một cái hôn nhưng không thỏa mãn được ta.”

Phượng Thiên Ngân cười, bóng dáng tuyết trắng như quỷ mỵ nhanh chóng tới gần nàng, bạc môi đi vào khéo léo bên vàng tai phà khí, thanh âm mềm nhẹ lại mang ý đùa dò xét.

“Hơn nữa, ta cũng không tính ngoan ngoãn bị bắt.”

“Cái gì, cái gì?!”

Lời hấn nói làm cho Thương Nguyệt Phi Tử sửng sốt, nàng còn không kịp phản ứng, đã bị hấn bắt, khóa ở rộng lớn trong lòng.

“Buông!”

Nàng hô lớn, ra sức giãy dụa, lúc này tiếng bước chân thủ vệ đã ở ngoài cửa.

“Ta mang nàng trốn đi nha!”

Phượng Thiên Ngân cười khê, không để ý giãy dụa của nàng, thoải mái đem nàng kiềm chế vào trong ngực, trước khi thủ vệ tiến vào, bóng dáng nhanh chóng chột lóe.

Chờ thủ vệ tiến vào xong, trong phòng sớm đã không còn một bóng người, chỉ để lại hé ra tờ giấy, cuồng vọng viết

Hương, ta mang đi rồi.

—songtuyet—

tỷ phu bị bệnh, đại tỷ đi nuôi, phong ca nhập ngũ, hàn phong tốt nghiệp....a a a bi thương bi thương a...

2. Chương 2

“Người..... Làm càn! Mau thả ta ra!”

Thương Nguyệt Phi Tử ở trong lòng hấn không ngừng giãy giụa vặn vẹo, kêu gào muốn hấn buông tay.

“Người xác định muốn ta buông ra?”

Phượng Thiên Ngân nhú mày, mũi chân điểm nhẹ, lập tức nhảy lên cao hơn mười trượng, nhanh nhẹn xuyên qua rừng cây.

Chớp mắt, hai người đã cách hoàng cung Thương Nguyệt mấy lý (một lý = 5029m), đèn đuốc trong cung sớm đã không còn thấy đâu.

“Người.....”

Thương Nguyệt Phi Tử vừa nhìn xuống, đã thấy mình cách mặt đất hơn mười trượng (khoảng 5m), cánh tay nhỏ bé theo bản năng ôm chặt cổ hấn.

“Được rồi, người muốn ta buông ta sẽ buông.”

Nhún nhún hai vai, hấn thuận theo ý chỉ của công chúa, buông ra hai cánh tay đang ôm nàng.

“A!”

Thương Nguyệt Phi Tử hoảng sợ kinh hô, bóng dáng màu tím rơi nhanh xuống, nàng nhắm mắt lại, hơi nhếch môi, bất buộc chính mình không được la lên.

“Thực quật cường, ngay cả kêu cũng không chịu kêu a!”

Khi bóng dáng màu tím gần chạm đất, Phượng Thiên Ngân rất nhanh lượn xuống, bắt lấy thân thể của nàng, thoải mái nhảy lên một nhánh cây vững chắc, ôm nàng ngồi xuống.

Xem nàng rõ ràng sợ phát run, lại quật cường ngay cả tiếng cứu mạng cũng không chịu kêu, bạc môi của hấn không khỏi gợi lên. Tính tình quật cường như vậy thực không đáng yêu, nhưng là..... Lại làm tâm hấn rung động.

Thương Nguyệt Phi Tử mở mắt ra, liền nhìn thấy một khuôn mặt anh tuấn, lại nghĩ hắn mới vừa rồi trêu đùa mình, nàng tức giận không chút nghĩ ngợi, giơ tay lên nhằm vào mặt hắn ra sức tát.

Baaaaa... trong rừng cây yên tĩnh vang lên tiếng bạt tay giòn tan.

Phượng Thiên Ngân cũng không thèm né tránh, cam nguyện chịu một bạt tay của nàng, cho dù bị đánh, khuôn mặt anh tuấn vẫn đang nhếch môi cười.

“Sao rồi? Ngươi giận chưa? Có muốn đánh tiếp bên kia hem?”

Nói xong, hắn còn đưa ra má trái, mắt phượng chớp chớp, ý bảo nếu nàng vẫn chưa nguôi giận, có thể cho hắn mấy bạt tay nữa.

“Người.....”

Thương Nguyệt Phi Tử trừng mắt, vẻ mặt vô sỉ cực đại này có thể làm cho nàng nguôi giận mới lạ! Nàng hận không thể đánh thêm mấy bạt tay nữa, nhưng là bàn tay trắng nõn vừa đưa lên, lại thấy khuôn mặt anh tuấn cười cười.

Tay, giơ lên, lại không thể đánh xuống.

Cảm giác nếu như nàng đánh tiếp một bạt tay này, sẽ biến nàng thành người gây sự.

(cảm giác thương hoa tiếc ngọc)

Cẩn cẩn môi, Thương Nguyệt Phi Tử không cam lòng đành buông tay.

“Sao vậy, không đánh?”

Phượng Thiên Ngân tới gần nàng, nắm ngón tay in rõ trên mặt, ý cười lại không vì thế mà biến mất.

“Người rút cuộc muốn làm gì?!”

Thương Nguyệt Phi Tử trừng mắt hắn, bây giờ mới phát hiện chính mình bị hắn ôm vào trong ngực, mới nhanh tay đem tên Đổng Đồ Tử này đẩy ra. (Hàn Phong: tỷ tỷ ta tưởng là Đồ Đổng Tử)

“Tránh ra!”

“Cẩn thận! Ngươi không sợ cành cây này gãy sao? Cành cây này cũng không chắc chắn đâu à, nếu ngã xuống, cái cổ xinh đẹp của tiểu mỹ nhân sẽ gãy a.”

Hắn cười cảnh cáo, ý bảo nàng nhìn xuống.

Thương Nguyệt Phi Tử lộ mặt liếc mắt một cái, độ cao này làm cho nàng sợ hãi nhịn không được hít sâu, lại nhìn về phía nam nhân tươi cười đang ôm nàng.

Nàng dám khẳng định, hắn nhất định là cố ý!

Giờ phút này không còn cách nào khác ngoài để yên cho hắn ôm, nàng chỉ có thể ngừng giây giụa, không cam lòng mặc cho hắn ôm lấy.

“Ngoan.”

Phượng Thiên Ngân vừa lòng vuốt vuốt đầu nàng.

“Làm càn!”

Chộp tay hắn đẩy ra, Thương Nguyệt Phi Tử trợn mắt trừng hắn. Nam nhân dám coi nàng như tiểu hài tử mà dễ dàng, còn sờ loạn vào nàng, quả thực vô lễ!

Đối với cái nhìn chằm chằm của nàng, Phượng Thiên Ngân đáp lại là một ánh mắt vô tội.

“Tiểu Tử nhi, ngươi thật không ngoan tí nào.”

Nghe đồn Thương Nguyệt quốc đại công chúa tính tình bình tĩnh trầm ổn, tại sao con người trước mắt này lại kém xa lời đồn như thế? (à ừm tin giang hồ)

Thương Nguyệt Phi Tử mím môi, không hề để ý đến hắn.

Ai tính tình không tốt?

Nhưng vì sao đối mặt với hắn, nàng lại rất khó khống chế được tâm tình, tính tình trầm ổn mọi ngày đã bay lên chín tầng mây.

Khuôn mặt anh tuần chường ra loại tươi cười ti bỉ như muốn khiêu khích nàng, thậm chí ngay cả lời hắn nói, mọi cử động của hắn, giống như cố ý muốn chọc nàng nổi giận.

Người cao cao tại thượng như nàng, chưa từng chịu bất kỳ ai đối đãi như vậy, người xung quanh nàng đều đối với nàng vô cùng cung kính, thời điểm khi đối mặt với nam nhân này, nàng mới có thể dỡ xuống cái mặt nạ trầm tĩnh bình thường.

Nhưng người nam nhân trước mặt này.....

Lại có biện pháp khuấy động lòng nàng, làm nàng không thể khắc chế được cảm xúc!

“Người. Rốt cuộc ngươi muốn làm cái gì? Sao lại bắt ta? Vì muốn vòng cổ sao?”

Nàng lôi vòng cẩm thạch trên cổ ra, không nghĩ lại cùng hắn phí sức, tiếp tục ở bên người nam nhân này, cảm xúc của nàng giao động kịch liệt, mà nàng vô cùng không thích loại tình huống này!

“Ta cho ngươi biết, ngọc thạch kia không hề có sơ đồ kho báu gì hết, chính là nhân sĩ giang hồ rảnh rỗi không có việc làm nên đồn bậy thôi, cho dù thật sự có bản đồ, cũng sớm bị hoàng tộc Thương Nguyệt lấy hết, căn bản không đến lượt người bên ngoài, cho nên ngươi muốn tìm kiếm kho báu là việc không có khả năng.”

“Ai nói ta muốn kho báu?”

Phượng Thiên Ngân nhíu mày, đôi mắt đào hoa nhìn nàng, tuần nhan tươi cười càng thêm sáng lạn.

“Ta đối với bản đồ kho báu một chút hứng thú cũng không có.”

Tươi cười của hắn làm cho nàng bất an, một ý nghĩ không tự chủ nảy ra trong đầu.

“Vậy... vậy ngươi muốn cái gì?”

Bất ngờ không phải vì bản đồ, đó là vì cái gì?

“Ngươi muốn tiền chuộc sao? Hay là muốn dùng ta uy hiếp hoàng tộc Thương Nguyệt?”

Thương Nguyệt Phi Tử nhíu lại mi nhìn hắn, lại phát hiện câu hỏi của nàng làm khuôn mặt anh tuần ý cười càng ngày càng dương cao, càng có vẻ bí hiểm, cũng càng làm cho nàng cảm thấy bất an.

“Sai, tất cả đều sai.”

Phượng Thiên Ngân đối nàng nhẹ lay động ngón tay, cúi đầu tới gần mặt của nàng, đôi mắt phượng thâm trầm nhìn nàng làm cho người ta kinh hãi.

“Ta nghĩ muốn..... Là ngươi.”

Môi, kề sát vào nàng, hơi thở cực nóng theo lời nói mà phả trên mặt nàng.

Thương Nguyệt Phi Tử không dám hé răng, chỉ sợ động môi, môi hai người sẽ chạm vào nhau.

Tuy không đáp lại, nhưng lời nói của hắn thực tại làm cho nàng kinh hãi, quả thực không thể tin.

“Sao vậy, mỹ nhân không có lời nào để nói sao?”

Phượng Thiên Ngân kinh ngạc hỏi, bạc môi lại dịch về phía trước một tấc, sẽ cùng môi của nàng gần sát.....

“Không!”

Nàng đẩy ngược đầu về phía sau, hắn sớm đoán được nàng sẽ làm thế, tay kia bắt lấy cái ót của nàng đẩy về phía trước, thừa dịp nàng đang kinh ngạc, cánh hồng hé mở cũng là lúc bạc môi nhanh chóng bắt hai cánh môi hồng nộn kia.

Đầu lưỡi linh hoạt thâm nhập vào trong, lướt qua hàm răng, khiêu tình liếm lợi, tùy ý lắn miệng nàng từng tấc một ngọt ngào, lại mê người hút lấy cái lưỡi thơm tho.

“Ngô.....”

Thương Nguyệt Phi Tử mắt tròn to trừng hấn, tay nhỏ bé để trong ngực hấn tưởng đẩy ra, nhưng nụ hôn kia lại làm cho nàng toàn thân vô lực.

Mắt đẹp đang mở to, cũng dần dần khép, nàng không tự chủ được nhắm mắt lại, mi dài run rẩy không thôi, cái lưỡi thơm tho hơi hơi động, chạm vào đầu lưỡi của hấn.

(Hàn Phong: ta không edit nữa Song Tuyết người đi mà edit sao lại kêu nam nhi như ta làm công việc này)

Hai người đầu lưỡi vừa chạm, nụ hôn của hấn lập tức chuyển sang kích cuồng, không hề ôn nhu, bữa bãi phiên giao, hút hương vị ngọt ngào của nàng.

Hai người đầu lưỡi vừa chạm, nụ hôn của hấn lập tức chuyển sang kích cuồng, không hề ôn nhu, bữa bãi phiên giao, hút hương vị ngọt ngào của nàng.

Như thế, nụ hôn cuồng nhiệt làm nàng không thể thừa nhận, nước bọt hơi hơi chảy ra khóe miệng, gian mũi cũng hừ ra một tiếng kiêu mỹ ưm.....

Thẳng đến khi hấn thỏa mãn, mới cam tâm buông cái miệng nhỏ mê người kia ra, nhưng là đầu lưỡi cũng không ngừng liếm cánh môi phong nộn phía dưới của nàng.

“Tiểu Tử nhi, nhiệt tình của người thực làm cho ta thích.”

Lần thứ ba hôn nhau, phản ứng của nàng khiến hấn rất vừa lòng, khóe môi gợi lên thỏa mãn.

Thanh âm ngả ngón kèm theo đắc ý làm cho nàng hoàn hồn, nhìn thấy hấn bí bí thỏa mãn cười, Thương Nguyệt Phi Tử hai má nhanh chóng phồng hồng, nghĩ đến bản thân mình vừa rồi đáp lại hấn. Rõ ràng là muốn kháng cự, nhưng là lại không tự chủ được trầm mê, thậm chí đáp trả nụ hôn của hấn, lại còn phát ra cái loại thanh âm xấu hổ này.

Mặt đỏ lên, nàng vừa tức vừa thẹn trừng mắt hấn,

“Người, người dám..... làm, làm.....”

“Làm càn! Ta biết.”

Phượng Thiên Ngân cười giúp nàng nói tiếp.

“Tiểu Tử nhi, người không còn gì ngoài hai từ này? Cứ nói đi nói lại hai từ làm càn thực là chán a.”

Cái gì gọi là chiếm được tiện nghi còn khoe mã? Hôm nay Thương Nguyệt Phi Tử thật sự là đã biết.

“Người.....”

Nàng tức giận muốn mắng người, nhưng lại không biết tên của hấn, chỉ có thể không cam lòng giương mắt nhìn.

“Tránh ra!”

Khuôn mặt anh tuấn lại cười thật xấu xa làm cho nàng thấy là tức, cảm giác như là hấn đang cười nhạo nàng, nàng nhất thời tức khí xông lên, quên luôn là mình vẫn đang ngồi trên cây cao mà giờ tay đẩy hấn ra.

“A!”

Nhìn thấy bộ dáng đỏ mặt thẹn quá hóa giận, Phượng Thiên Ngân thâm nghĩ thực đáng yêu a, bất giác lại nở nụ cười.

Ai nha nha, thực sự là khéo nha.

Ở chung với nàng càng lâu hấn càng cảm thấy động tâm, càng muốn quấn quýt bên nàng hằng ngày mà ngắm nghía mọi biểu tình đáng yêu của nàng.

Phượng Thiên Ngân ôm nàng, bắt lấy hai tay nhỏ bé đang giãy giụa của nàng, kề gần vành tai nàng nhẹ giọng nói:

“Tiểu Tử nhi, làm sao bây giờ? Hình như ta càng lúc càng thích người.”

“Cái...cái gì?”

Lời nói của hắn làm Nguyệt Phi Tử dừng lại động tác, ghen hòng trên trời trừng mắt hắn.

“Người, người đang nói linh tinh gì thế?!”

“Ta không nói bậy, nếu không thích người, ta bắt người làm chi? “

Hắn cười khê, ngón tay nhẹ vỗ về đôi cánh hoa đào bị hắn hôn sưng đỏ.

“Tiểu Tử nhi, với ta mà nói, bản thân người có giá trị hơn vòng cổ kia nhiều.”

Từ lúc nhìn tranh họa nàng, hắn đã biết ánh mắt mình sẽ không bao giờ dứt khỏi hình bóng này.

Cái gì gọi là nhất kiến chung tình? (nhìn lần đầu tiên đã yêu)

Một bức họa mỹ nhân, có thể khiến cho hắn đêm ngày tương tư.

Thương Nguyệt Phi Tử trừng mắt hắn, một câu cũng nói không nên lời.

Từ lúc trưởng thành, không phải không có người biểu đạt ái mộ trước mặt nàng, nhưng là người thẳng thắn như hắn là người đầu tiên, mà khi đối diện với cặp mắt nhìn nàng chăm chú kia, càng làm cho nàng tim đập nhanh liên hồi.

Lần đầu tiên trong đời, lòng của nàng bối rối như thế.

“Mà, cho dù như thế, người cũng không thể bắt ta.....”

Hồi lâu, nàng cuối cùng tìm được lời mở miệng.

“Không còn cách nào a, ta là thần thâu nha! Muốn mỹ nhân, đương nhiên chỉ có thể dùng cách trộm đi!”

Hắn nhún nhún vai, lại trưng ra nụ cười xấu xa

Đây là cái lí do lí trấu gì đây! Thương Nguyệt Phi Tử trừng mắt hắn, thực không hiểu này nam nhân nghĩ cái gì.

“Tiểu Tử nhi, ta sẽ cho người trái tim của ta, thân xác của ta.”

Hắn cười khê, đầu ngón tay điểm vào ngũ huyệt của nàng một chút.

“Bây giờ, người nên ngủ một giấc đi!”

Nơi ở của Thần Thâu bộ tộc là nơi bí mật tuyệt đối, không thể để nàng thanh tỉnh đi vào này không phải không tin nàng, mà là sợ nàng thông minh nếu biết được đường vô nhất định bỏ trốn a.

Nếu nàng chạy mất, hắn còn có thể theo đuổi nữ nhân quật cường này theo cách tự nhiên được không?

“Người.....”

Huyệt đạo bị điểm, thần trí trầm xuống, Thương Nguyệt Phi Tử chậm rãi nhắm mắt lại.

Trước khi lâm vào mê man, nàng nghe được âm thanh nam tính nhỏ nhẹ ở bên tai nói

“Tiểu Tử nhi, nhớ kỹ tên ta, ta là Phượng Thiên Ngân.....”

Phượng Thiên Ngân.....

Chậm rãi mở hai mắt, Thương Nguyệt Phi Tử có điểm thất vọng.

Ngay từ đầu, nàng nghĩ mọi chuyện tối qua chỉ là mơ, nhưng nhìn cảnh trí xa lạ trước mắt, làm cho nàng rõ ràng hiểu được tối hôm qua tất cả đều là thật.

Nàng thật sự bị bắt đi rồi, nhưng khi bị tên lưu manh kia hôn lần thứ ba..... Nghĩ đến cái kia hôn, nàng khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên, vừa xấu hổ vừa là giận.

“Phượng Thiên Ngân.....”

Tên này, ngay cả khi đang ở hoàng cung nàng cũng từng nghe qua.

Thần Thâu nổi tiếng giang hồ, nghe đồn không có gì hắn không trộm được, dù là trân bảo hay thường phẩm, chỉ cần hắn muốn thì đều chưa bao giờ thất thủ

Không cần nói đến Thâu Thuật nổi tiếng, chỉ bằng võ công cao sâu khó lường kia, muốn bắt hắn là chuyện mơ tưởng, thần thâu Phượng Thiên Ngân, ở trên giang hồ là truyền thuyết nổi tiếng nhất.

Mà tình yêu của hắn, Thương Nguyệt Phi Tử biết là có một không hai .

Nghe đồn Phượng Thiên Ngân không chỉ trộm tài vật chi bảo, còn trộm hương, trên giang hồ bao nhiêu hiệp nữ ái mộ hắn, ngay cả hoa khôi Dạ Hương phường nổi danh thiên hạ Tập Y Y, đệ nhất mỹ nhân cao ngạo không ai bì nổi, cũng chỉ có Phượng Thiên Ngân là người duy nhất ở trong lòng nàng

Lúc ấy, khi cái tin này đồn ra bên ngoài liền làm giang hồ chấn động, ngay cả trong hoàng cung nàng cũng có thể nghe thấy, vận tốt của Phượng Thiên Ngân làm cho phần lớn nam nhân ganh tỵ, nhưng nàng nghe xong lại cười nhạt.

Chính là bây giờ nhớ tới, trong lòng nổi lên cảm giác khó hiểu, có điểm chua xót, có điểm giận.....

“Trộm hương.....”

Nàng có phải cũng chỉ là một trong số vô vàn “hương” mà hắn đã trộm?

Hơi nhếch môi, suy nghĩ này làm cho nàng hờn giận. Nói cái gì thích nàng, lời nói phong lưu của một tên lưu manh ai sẽ tin đây!

“Người tỉnh?”

Thanh âm mềm mại đáng yêu cắt ngang trầm tư của nàng, Thương Nguyệt Phi Tử gương đôi mắt nhìn lại, chỉ thấy một tiểu cô nương mặc xiêm y vàng nhạt ngồi bên , khuôn mặt nhỏ nhắn giống như trẻ thơ nhìn nàng tươi cười.

“Không nghĩ tới sư huynh thật sự trộm người mang tới đây.”

Thủy Oa Nhi rung đùi đắc ý, ngày hôm qua khi sư huynh mang đại công chúa về , nàng thật sự hoảng sợ.

Mới một đêm ngắn, chuyện thần trộm Phượng Thiên Ngân trộm đi Thương Nguyệt quốc đại công chúa đã truyền khắp các nơi, làm oanh động thiên hạ.

Dù sao, chuyện này cũng không phải là việc nhỏ nha!

Trộm ai cũng không sao, nhưng hắn cố tình trộm công chúa, còn là đại công chúa Thương Nguyệt quốc, cái này gây thù chuốc oán với nhiều người lắm nha.

“Người là.....”

Nhìn tiểu cô nương bộ dáng tinh quái trước mắt kia , Thương Nguyệt Phi Tử không khỏi liên tưởng đến tiểu muội của chính mình , dung nhan lạnh nhạt tự nhiên trở nên nhu hòa.

“Ta là Thủy Oa Nhi, Phượng Thiên Ngân là sư huynh ta.”

Thủy Oa Nhi cười hì hì tự giới thiệu.

“Nơi này là sơn cốc nơi ở thần thâu bộ tộc, rất kín đáo, trừ một số người đặc biệt biết, người bên ngoài chưa ai từng đặt chân vào đây

“Người đặc biệt?”

Thương Nguyệt Phi Tử nhún mày, cảm giác trong lời nói của nàng có chuyện.

“Là vậy!”

Thủy Oa Nhi gật đầu.

“Trừ bỏ người trong tộc, còn có vài người đặt biệt..... ví như hoa khô nổi tiếng giang hồ, Tập Y Y.....”

Nói xong, nàng trộm dò xét biểu tình Thương Nguyệt Phi Tử, đối phương vẫn đang vẻ mặt bình tĩnh, không khỏi không thú vị bô bô cái miệng nhỏ nhắn.

“Người không có phản ứng gì sao?” – Trêu ghẹo không được a.

“Sao phải phản ứng ?”

Thương Nguyệt Phi Tử nhìn Thủy Oa Nhi liếc mắt một cái, cho dù trong lòng thực sự dao động, nàng cũng sẽ không biểu hiện ra ngoài.

Người đặt biệt.....

Như vậy, Tập Y Y đối với Phượng Thiên Ngân mà nói là một người đặc biệt?

Một khi đã như vậy, hẳn còn nói thích nàng? Tên lưu manh rốt cuộc muốn làm gì ?

Nàng lại còn vì lời của hắn mà rung động, nhưng mà như vậy cũng chứng minh trình độ phong lưu của hắn, lời của hắn căn bản không thể tin, Phượng Thiên Ngân ... ba chữ này, đại biểu cho vô số tình yêu, sự tích phong lưu của hắn, náo động đến tận hoàng cung , nàng cũng có thể nghe được, có thể biết hắn lợi hại cỡ nào!

Thương Nguyệt Phi Tử không tự giác mím môi, khuôn mặt nhỏ nhắn ngưng ra một tầng sương hàn, xuyên qua làn thu thủy lạnh băng kia chính là lửa giận ngút trời.

Ấy ăy, xem ra vị công chúa này đã thực tức giận, không phải thờ ơ thôi!

“Phi Tử tỷ tỷ, biểu tình của người thật khó coi nha!”

Nháy mắt mấy cái, Thủy Oa Nhi dâng lên vẻ mặt vô hại, bộ dáng tò mò.

“Người đang tức giận sao?”

“Không có!”

Thương Nguyệt Phi Tử nhìn nàng, lạnh lùng hừ.

“Ta sao phải tức giận?”

Phượng Thiên Ngân yêu ai phong lưu thế nào là chuyện của hắn, nàng vì sao phải tức giận?

Nàng chính là..... buồn.

Nghĩ đến tối hôm qua Phượng Thiên Ngân luôn mồm nói thích, liền nhịn không được đoán rằng, không phải hắn đối với ai cũng nói những lời như vậy chứ, tỷ như.....Tập Y Y kia ?

Đáng giận! Nàng không thêm để ý, cũng không có gì hay để ý, dù sao nàng cũng đâu thích hắn.....

Nhưng là vì sao, trong lòng nàng lại khó chịu như vậy?

Loại tâm tình kỳ quái này làm cho nàng nghi hoặc, càng làm cho nàng bực mình, đầu sỏ hết thấy mọi chuyện, đều là cái tên nam nhân chết tiệt kia!

“Phượng Thiên Ngân đâu?”

Thanh âm lạnh lẽo ẩn chứa tức giận từ miệng nàng thoát ra, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp lạnh như băng, mang theo lửa giận ngút trời.

Nàng rất tức giận, không biết vì sao mà tức giận, kệ... tìm người trút giận rồi tính!

“Tiểu Tử nhi, vừa tỉnh đã nhớ ta sao?”

Mới đặt một chân vào cửa chợt nghe thấy câu hỏi của Thương Nguyệt Phi Tử, Phượng Thiên Ngân cười khê, thanh thoi tiêu sái tiến lại.

Thân ảnh màu tím ngay lập tức xuất hiện trước mặt hắn.

“Tiểu Tử nhi, có việc.....”

Baaa! Bạt tay thanh thúy chặn đứng lời nói của hắn.

Năm ngón tay rõ ràng in sâu trên má trái, cùng dấu vết bên má phải cân xứng cực kì, nhìn cũng biết là cùng một người đánh.

“Phượng Thiên Ngân, ta muốn tin lời người nói, ta mới ngu ngốc!”

Này tên lưu manh hoa tâm chết tiệt! Nàng có điên mới thích hắn!

Song Tuyết: ha ha tiểu Hàn ta bày cho người một cách nếu người muốn cầu hôn ai thì bắt nàng lên sân thượng tầng 18 rồi nói, ”em lấy anh hay muốn rơi xuống”

Hàn Phong: *liệt nhìn* không cần người nhắc tự lo cho mình đi..... ta đi

3. Chương 3

“Tiểu Tử nhi, nàng còn tức giận sao?”

Phượng Thiên Ngân gương ra khuôn mặt xinh đẹp tươi cười, bám theo Thương Nguyệt Phi Tử.

Đã là ngày thứ ba, nàng vẫn là không thèm quan tâm đến hắn, mặc kệ hắn đùa giỡn, nàng giữ khoảng cách, lấy thái độ như băng mà đối với hắn.

Thương Nguyệt Phi Tử liếc hắn, lại nhìn thấy khuôn mặt anh tuấn tươi cười, cánh môi hơi hơi mím lại.

Kỳ thật nàng đã hết giận từ lâu, cái khuôn mặt quá mức xinh đẹp đó ai có thể giận cho nổi, huống hồ ba ngày nay hắn vẫn ôn tồn lấy lòng nàng, cho dù lửa giận của nàng có ngập trời thì cũng sớm tiêu tán.

Tuy rằng, nàng vẫn là không hiểu mình tức giận việc gì, cũng giống như không hiểu tâm tư của hắn.....

“Chừng nào thì người mới thả ta đi?”

Nàng cũng không thể ở chỗ này mãi, ba ngày qua, nàng thử qua mọi cách, để tìm ra cửa khẩu ra khỏi cốc nhưng đều không tìm được

“Ta sẽ không thả nàng đi.”

Phượng Thiên Ngân thân thủ đưa tay nâng lên cằm nàng, ánh mắt nhẹ nhàng mà tràn ngập khẳng định.

“Vĩnh viễn cũng không thả.”

Thanh âm thật dễ nghe nhưng lại nặng tựa ngàn cân, khiến ngực của nàng nhộn nhạo, mà hắn nhìn chăm chú cũng làm cho nàng cảm thấy không được tự nhiên.

Thương Nguyệt Phi Tử nhắm mắt lại, từng bước từng bước lùi ra sau, rời xa hơi thở của hắn, nín mi nói:

“Người rốt cuộc muốn làm gì?!”

Khẩu khí lạnh nhạt có điểm tức giận, căn bản không thể nào nắm bắt được nam nhân này, khiến người ta không hiểu hắn rốt cuộc muốn làm gì.

Thấy nàng bắt đầu có biểu tình, Phượng Thiên Ngân vừa lòng cười nhẹ, bước tới gần nàng.

“Ta nói, ta thích nàng, ta muốn nàng.”

“Ta không tin!”

Hắn vừa tới, nàng liền lui về phía sau.

“Vì sao lại thích ta?”

Nàng không tin nam nhân này lại thích nàng. Nào có người nào miệng nói yêu nhưng trên mặt lại đầy vẻ đùa giỡn, tuyệt không có lấy một chút chân thành?.

Huống hồ, hồng nhan tri kỷ của hần nhiều như vậy, ngay cả hoa khôi nổi danh thiên hạ Tập Y Y cũng vì hần mà mê muội, nam nhân như thế có thể thích nàng sao?

Cái tính vốn nghiêm túc, khiến Thương Nguyệt Phi Tử không thể tin vào nam nhân trước mặt này được.

Tuy rằng trái tim có hơi rung động vì lời hần nói, phản ứng này khiến nàng rất ngạc nhiên càng khiến cho nàng sợ hãi, rõ ràng không biết hần, nhưng tâm tình của nàng lại rối loạn vì hần.....

Loại tâm tình kì quái làm cho nàng nghi hoặc, lòng tràn đầy khó hiểu.

“Vì sao lại thích nàng.....”

Phượng Thiên Ngân đem nàng ép dưới tàng cây, không đường thối lui, bạc môi mới gợi lên một chút cười đầy đặc tà khí.

“Ta cũng không biết.”

Hần nhún nhún vai, không thêm để ý.

Hần nếu biết vì sao lại thích nàng thì tốt rồi, ít nhất còn có thể kháng cự, aiiiiii nhưng mà thật sự là không biết nha, nên mới không thể tự kèm chế.

Một bức họa, khiến cho hần chết mê một nữ nhân, hần cũng hiểu được nồn nóng là không được.

Ngay từ đầu hần cũng không muốn tin chuyện này, còn chạy tới tìm hoa vấn liễu, tìm hồng nhan tri kỷ mà ôn chuyện, xem có thể đem bóng hình trong tranh quên đi không.

haiaaaaaaaaaa

không gì ngoài hai chữ

THẤT BẠI

Ngay cả Tập Y Y xinh đẹp ma mị cũng vô pháp xóa đi thiên hạ trong đầu hần, hần giống như người điên, không lúc nào là không nghĩ đến nàng.

Cuối cùng, hần đành bỏ cuộc trở lại trong cốc tiếp tục nhìn người trong tranh kia, càng xem càng không thể tự kèm chế, mới nổi điên lên mà chạy đi “trộm” nàng.

(tiểu Song: điên thật -_-)

Phượng Thiên Ngân hần cái gì cũng trộm, nhưng chưa bao giờ trộm người chứ đừng nói là mỹ nhân, bởi vì hần không có hứng thú !

Chỉ có nàng là ngoại lệ, ai bảo nàng khơi mào hứng thú của hần?

Huống hồ, hình dáng hiện tại của nàng so với trong tranh càng hấp dẫn hần, ngay cả cái tính nghiêm túc, quật cường lại càng đáng yêu nha, thỉnh thoảng cũng hơi nóng nảy, lại càng hấp dẫn nha, làm cho hần không thể cưỡng lại số trời, hần đã vướng lưới tình!

“Không biết?”

Thương Nguyệt Phi Tử mày chau càng nhanh, ngực không hiểu sao dâng lên lửa giận, vẻ mặt của hần một chút cũng không đứng đắn, thật sự rất khó làm cho người ta tin tưởng lời hần nói .

“Thật mà!”

Phượng Thiên Ngân đem nàng vây trước thân cây, hai tay để ở bên cạnh người nàng, đôi mắt lợi hại quan sát biểu tình của nàng.

“Nàng thực để ý sao? Tiểu Tử nhi, hay người thích ta rồi?”

Hần nhìn ra được, nàng để ý đến hần, nhưng lại quật cường không chịu thừa nhận.

“Ai thèm thích người!”

Thương Nguyệt Phi Tử nhanh chóng phản bác.

“Ta vĩnh viễn sẽ không thích người!”

Hắn so với mẫu người lý tưởng của nàng hoàn toàn bất đồng.

“Vì sao?”

Phượng Thiên Ngân cúi đầu, khuôn mặt anh tuấn chậm rãi tới gần nàng, khiến hô hấp của hai người lướt lên làn da nhau, mang đến một loại cảm giác ái muội.

Thương Nguyệt Phi Tử đè nén rung động trong lồng ngực xuống, nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn cao ngạo nhìn hắn.

“Ta hỏi người, người đã từng tưởng tượng phải trở thành phò mã của ta chưa?”

Phò mã? Hai chữ này làm cho Phượng Thiên Ngân mi hơi hơi nhúu.

“Ta không hứng thú làm phò mã.”

Hắn chỉ hứng thú với nàng.

“Vậy sao?”

Câu trả lời phủ định của hắn làm cho lòng nàng co rút nhanh từng trận, Thương Nguyệt Phi Tử nhanh chóng áp chế cảm giác đau đớn, lạnh lùng nhìn hắn.

“Thích ta, trở thành phò mã của ta, theo ta cả đời ở lại trong cung phụ tá Hoàng nhi, dạy dỗ nàng làm một nữ hoàng anh minh, còn phải giúp nàng xử lý quốc sự, chia sẻ khó khăn, làm cho dân cư Thương Nguyệt quốc có thể an cư lập nghiệp.”

Nàng đã sớm lên kế hoạch tốt lắm, muốn mãi ở bên cạnh Hoàng nhi, cùng phu quân phụ tá Hoàng nhi, làm cho Thương Nguyệt quốc giàu có an khang.

Đây là trách nhiệm của nàng, lại bị nam nhân trước mắt này phá hủy hết thấy, thậm chí còn đem nàng bắt tới đây, hiện tại bên ngoài nhất định đã nổi sóng, danh dự của nàng đều bị hắn phá hư hết!

Nhìn một bộ biểu tình nghiêm túc của nàng, Phượng Thiên Ngân không khỏi cảm thấy buồn cười.

“Ta nói Tử nhi, nàng không phải đều lên kế hoạch hết cho tương lai đi?”

“Không được sao?”

Về mặt của hắn giống như cho rằng nàng đang làm một việc nhàn chán, Thương Nguyệt Phi Tử không khỏi hờn giận trừng mắt hắn.

“Như vậy thì thú vị sao?” Mọi chuyện đều lên kế hoạch hết, còn có cái gì tốt đâu?

“Không thú vị?”

Thương Nguyệt Phi Tử sững sốt, chưa từng nghĩ tới vấn đề này.

“Đúng vậy!”

Khuôn mặt tuấn tú của hắn càng sát lại gần.

“Nàng không biết là nhân sinh nên để mặc cho nó diễn ra, đôi khi có chút ngoài ý muốn thì mới thú vị sao?”

Xem nàng, bộ dạng của một bà cụ non, hắn càng thấy yêu.

“Ngoài ý muốn? Ý là chỉ người sao?”

Thấy khuôn mặt hắn chậm rãi tới gần, Thương Nguyệt Phi Tử nhịn không được ngưng thở, biết chính mình nên né ra, nhưng lại trốn không ra.

Cặp mắt phượng kia gắt gao nhìn nàng, tựa như có loại ma lực đem nàng khóa chặt lại, không thể di động, trái tim cũng bắt đầu kinh hoàng.

Bạc môi kia, càng sát lại gần nàng, lời nói nhỏ chậm chậm phun ra , phảng phất hơi nóng lên mặt nàng.

“Tiểu Tử nhi, kỳ thật nàng cũng thích ta, đúng không? Không cần từ chối ta, quên cái kế hoạch gì đó của nàng đi, ta sẽ cho nàng khoái hoạt vĩnh viễn.....”

(sặc.....phụt tttttttttttttttttttttttt)

Thanh âm của hắn mê hoặc Thương Nguyệt Phi Tử, hai đôi môi chạm vào nhau làm cho thân thể của nàng hơi hơi mềm nhũn, thiếu chút nữa liền mất lý trí.

Nhưng là, mọi tai tiếng của hắn lại nổi lên trong óc phong lưu hoa tâm, không đứng đắn, nhiều hồng nhan tri kỷ, còn có ”người đặc biệt” Tập Y Y.....

“Không!”

Lý trí nháy mắt ngắc đầu, Thương Nguyệt Phi Tử dùng sức đẩy hắn ra, bối rối, lại ra vẻ trấn định nhìn hắn.

“Ta không thích người, hiện tại không thích, về sau cũng sẽ không thích!”

Thanh âm nàng dồn dập như là thanh minh, hoặc như là đang nhắc nhở chính mình.

Mà hắn, cho dù đang nghe thấy lời của nàng, khuôn mặt anh tuấn vẫn đang cười, cười ngả ngớn nhưng lại tràn ngập tự tin.

Cái mặt tươi cười kia càng thêm kích thích Thương Nguyệt Phi Tử, đáng giận! Kẻ không đứng đắn như vậy, nàng mới không tin hắn, lại càng không để hắn tùy ý phá hư kế hoạch của nàng, trách nhiệm của nàng.

Nàng cao ngạo giơ lên khuôn mặt nhỏ nhắn, lạnh lùng nhìn hắn.

“Người không để ta rời đi, không sao, chính mình ta sẽ tìm được phương pháp rời đi nơi này.”

Nói xong, nàng cũng không quay đầu lại rời đi, quyết định chinh đồn tâm tình của mình cho tốt, để tránh giống như vừa rồi, thiếu chút nữa liền đầu hàng dưới sức quyến rũ của hắn.

Đáng chết! Nàng nhất định phải cách xa nam nhân nguy hiểm này, rất xa!

Nhìn bóng dáng Thương Nguyệt Phi Tử, Phượng Thiên Ngân hơi hơi nhíu mày, bạc môi nhẹ giương lên.

“Còn một chút nữa.....”

Nàng vừa mới rõ ràng cũng đã ý loạn tình mê, chỉ còn một chút có thể làm cho nàng gật đầu-“Thực đáng tiếc.”

Ngón tay nhẹ vỗ về môi, vẫn còn lưu trữ mùi thơm của nàng, làm cho hắn lưu luyến không thôi.

Mắt phượng hiện lên một chút quang mang kiên định nếu hắn đã yêu nàng, nàng phải thuộc về hắn!

Càng kháng cự, lại càng làm cho hắn mê luyến mà thôi, bộ dáng bối rối vừa rồi, thật là phi thường đáng yêu nha!

Khóe môi dương rất cao, Phượng Thiên Ngân thì thào nói nhỏ,

“Tiểu Tử nhi, nàng phải là của ta.”

Nhưng mà..... phải làm sao nhỉ? Mắt phượng chợt lóe, xẹt qua một tia tà nịnh.

xxxxxxxxxxxxxx

Cảm giác có điểm không đúng.

Hai ngày nay, Phượng Thiên Ngân giống như đã biến mất, hoàn toàn không xuất hiện trước mặt nàng, ba ngày trước vẫn dính lấy nàng, giờ tình hình hoàn toàn bất đồng.....

Thương Nguyệt Phi Tử mi hơi nhú, cánh môi phần nộn cũng theo đó hơi hơi mím lại, có điểm không thích ứng với loại cảm giác này.

Theo lý thuyết, Phượng Thiên Ngân không bám lấy nàng, nàng hẳn là vui mừng mới đúng.

Ít nhất, không có hẳn bên người, nàng sẽ không tâm hoảng ý loạn, có thể tìm về bình tĩnh trước kia.

Nàng là nghĩ như vậy, nhưng là khi hẳn thật sự không xuất hiện, nàng lại cảm thấy trong đầu dường như thiếu thiếu cái gì đó, cảm giác tò mò, một chút vui vẻ cũng không có nổi, thậm chí còn cảm thấy tệ hơn.

“Còn nói thích, tên lừa đảo.....” Thương Nguyệt Phi Tử thì thào nói nhỏ, may mắn nàng không thật sự tin tưởng hẳn.

Nghĩ cũng biết, hẳn nhất định là dùng khuôn mặt anh tuấn đào hoa kia nơi nơi đi mê hoặc người ta, mới có nhiều nữ nhân yêu thương hẳn như vậy, mà nàng Thương Nguyệt Phi Tử, sẽ trở thành người thứ nhất không bị mê hoặc!

Gương mặt quật cường miễn cưỡng cười, Thương Nguyệt Phi Tử quét dọn cảm giác không nên có trong lồng ngực, dù sao nàng vốn sẽ không thích hẳn, có mắt mắt gì đâu?

Trong lòng mơ hồ rung động, nhất định là nàng đang bệnh mới sinh ra cảm nghĩ này, nàng tuyệt đối sẽ không thích cái tên vô lại kia được!

Hiện tại quan trọng nhất, chính là trước phải tìm được đường ra, trở lại Thương Nguyệt quốc, sau đó..... Nàng cùng Phượng Thiên Ngân cũng không có can hệ.

Đi ra cửa phòng, Thương Nguyệt Phi Tử nhìn cảnh trí bốn phía.

Đã ở trong sơn cốc mấy ngày nay, nàng đã đại khái hiểu biết hoàn cảnh nơi này bốn phía là rừng cây xanh biếc, phía sau núi có thác nước, từ nơi này mơ hồ có thể nghe được tiếng nước róc rách, chính giữa tọa lạc mấy gian nhà trúc nhỏ, quanh mình cũng lấy trúc vây thành cái sân nhỏ, ngay cả bài trí trong phòng cũng đều lấy trúc chế thành, tạo nên phong cách thanh lịch tao nhã.

Sơn cốc này, giống như ngoại đào nguyên, ít có người biết.

Bị nhốt ở trong cốc nàng hoàn toàn tìm không thấy đường ra, hoàn toàn không biết nên đi từ đâu, đây mới là cái mà nàng đau đầu.

Hơn nữa Phượng Thiên Ngân lại không biết chạy biến đi đâu, nếu muốn mất tích, cũng chờ đem nàng thả về Thương Nguyệt quốc rồi hẵng mất tích đi!

Đến lúc đó dù hẳn muốn đi đâu, nàng cũng không muốn quản hẳn.

Nghĩ đến Phượng Thiên Ngân, Thương Nguyệt Phi Tử trong đầu lại không thoải mái.

“Chán ghét, lúc thì dính tại bên người đuổi cũng đuổi không đi, lúc thì biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi..... Chán ghét.”

Không tự giác, Thương Nguyệt Phi Tử nói nhỏ, khuôn mặt nhỏ nhắn mang theo một tia phần nộ.

“Phi Tử tỷ tỷ, người nói cái gì?”

Thủy Oa Nhi lặng lẽ đến gần, chớp mắt to tò mò hỏi.

“Oa nhi?”

Đột nhiên xuất hiện thanh âm dọa Thương Nguyệt Phi Tử nhảy dựng, thấy rõ ràng là Thủy Oa Nhi, nàng không chút nghĩ ngợi bật thốt lên hỏi:

“Phượng Thiên Ngân đâu?”

Nha! Không, nàng làm sao có thể hỏi câu này..... Nói mới ra khỏi miệng, Thương Nguyệt Phi Tử liền âm thầm rên rĩ, hơn nữa nhìn đến Thủy Oa Nhi hề hề tươi cười, nàng lại càng quẫn.

“Phi Tử tỷ tỷ, người nhớ sư huynh nha?”

Thủy Oa Nhi tay chống bên sườn, cười đến áy muội.

“Nào có? Ai mà nhớ hần.!”

Mân mím môi, Thương Nguyệt Phi Tử quật cường phủ nhận,

“Ta còn lâu mới nhớ hần hần, hần có cái gì làm cho ta phải nhớ?”

Không biết, tự nhiên lại chối như vậy, ngược lại là giấu đầu hở đuôi.

“Nga.....”

Thủy Oa Nhi gật gật đầu, trên mặt tươi cười muốn nói không tin.

“Vậy người tìm sư huynh làm cái gì?”

“Ta, ta mới không tìm hần.”

Nàng chính là theo bản năng hỏi ra miệng..... Chán ghét, đều vì Phượng Thiên Ngân, hại nàng trở nên tò mò.

“Ta, ta chỉ là cảm thấy buồn bực, hần lúc trước vẫn dính ở bên người ta, như thế nào hai ngày nay cũng chưa nhìn thấy bóng dáng.....”

Thương Nguyệt Phi Tử không được tự nhiên giải thích, cuối cùng lại cường điệu,

“Ta không phải nhớ hần đâu!”

“Nga.....”

Nhìn Thương Nguyệt Phi Tử không được tự nhiên lại quật cường, Thủy Oa Nhi có điểm đồng tình với sư huynh, thích một cô nương như vậy, xem ra càng phải cố gắng đoán tâm tư mỹ nhân nha.

“Này thái độ gì vậy? Người không tin lời ta?”

Thương Nguyệt Phi Tử nhú mày trừng mắt nàng.

“Không, không có nha!”

Thủy Oa Nhi chạy nhanh lắt đầu.

“Sư huynh hần hai ngày nay có việc rời cốc, ngày mai mới có thể trở về!”

“Xuất cốc đi?”

Như thế nào hần không nói cho nàng?

“đúng vậy!”

Thủy Oa Nhi gật gật đầu, nhìn nàng hỏi:

“Sư huynh không nói cho người sao?”

“Hần có thể cho ta biết sao?”

Thương Nguyệt Phi Tử vi vi cắn môi, khuôn mặt nhỏ nhắn lại lộ ra quật ngạo, lửa giận lại bắt đầu tích lũy.

Tên chết tiệt! Dem nàng bắt đến đây, cũng không nói một tiếng liền xuất cốc, như vậy kêu thích nàng?!

“Ta thấy sư huynh thích người như vậy, nghĩ đến hần sẽ nói cho người.....”

“Thích ta?”

Thương Nguyệt Phi Tử hừ nhẹ một tiếng.

“Ta thấy người trong lòng hần rất nhiều! Thì thích ta chỗ nào?”

“Không phải!”

Thủy Oa Nhi vội vàng vì Phượng Thiên Ngân phủ định.

“Sư huynh là thật sự thích Phi Tử tỷ tỷ người ”

“Ta mới không tin!”

Thương Nguyệt Phi Tử đánh gãy lời của nàng, nàng liếc mắt một cái.

“Lời nói của tên lừa đảo, ai dám tin tưởng?”

“Ách.....”

Điểm này, Thủy Oa Nhi không lời nào để nói, dù sao Phượng Thiên Ngân thoát nhìn thật sự một bộ dáng phong lưu đào hoa.

“Ta thực hoài nghi hần có lúc nào nói thật, cái mặt cười gian trá đó, ngay cả lúc thổ lộ cũng không mót đầu ra được một chút chân thành, tình duyên thì một đồng, ngay cả lúc trong hoàng cung ta cũng nghe được, loại nam nhân này.....ai dám tin hần chứ?”

À có, mấy nữ nhân ái mộ hần sẽ tin, nhưng là nàng Thương Nguyệt Phi Tử không phải đứa ngốc!

Thương Nguyệt Phi Tử lạnh lùng hừ một cái, không muốn quản cảm giác pháp phồng trong lòng, lại càng không muốn biết nam nhân chết tiết kia rốt cuộc đi nơi nào, dù sao.....

Đợi chút, Phượng Thiên Ngân lúc này không ở trong cốc, như vậy.....

Thương Nguyệt Phi Tử mắt đẹp sáng ngời, nhanh chóng nhìn thẳng Thủy Oa Nhi.

“Phi Tử tỷ tỷ, người muốn làm gì?”

Thủy Oa Nhi bị nhìn, da đầu liền run lên.

“Oa nhi, người có biết làm sao ra khỏi cốc không?”

Thương Nguyệt Phi Tử cánh môi khẽ nhếch, nhìn chằm chằm nữ oa trước mặt hỏi.

Thủy Oa Nhi thoáng chốc hiểu được ý đồ của nàng, chạy nhanh lắt đầu cự tuyệt,

“Không được! Ta không thể tự tiện mang người đi ra ngoài, sư huynh sẽ tức giận.”

“Sợ cái gì?”

Thương Nguyệt Phi Tử không cho là đúng nhìn nàng.

“Cái tên không đứng đắn đó, cho dù tức giận cũng không có gì đáng sợ.”

“Không được.....”

Tỷ tỷ, người không hiểu! Thủy Oa Nhi ở trong lòng khóc thét. Sư huynh bề ngoài tuy không có gì đáng để ý, trên thực tế tâm cơ của hần rất sâu, cá tính tà nịnh không tốt kia, nụ cười câu hồn kia chỉ là để người khác không đề phòng mà thả lỏng cảnh giác với hần thôi.

Giống như Thương Nguyệt Phi Tử người, không phải cũng thấy hần không đáng sợ sao?

Cái này gọi là nguy trang đó!

Phượng Thiên Ngân chân chính thì.. thực đáng sợ.

“Oa nhi, người không giúp ta sao?”

Nhấp míu môi, Thương Nguyệt Phi Tử đổi phương pháp thuyết phục nàng,

“Ta bị bắt tới nơi này, nhất định mang đến không ít làm phức tạp cho các người, ta không tin Thương Nguyệt quốc không có phản ứng gì.”

“Này.....”

Thủy Oa Nhi do dự.

Bên ngoài sớm huyên náo oanh oanh liệt liệt, không chỉ Thương Nguyệt quốc, ngay cả những quốc gia giao hữu với Thương Nguyệt quốc cũng đều giúp đỡ điều tra nơi của thần châu bộ tộc để cứu Thương Nguyệt Phi Tử trở về.

Thấy biểu tình Thủy Oa Nhi thay đổi, Thương Nguyệt Phi Tử không ngừng cố gắng

“Oa nhi, chỉ cần ta trở lại hoàng cung, chuyện gì cũng chưa xảy ra, Thương Nguyệt quốc cũng sẽ không tiếp tục tìm các người gây phiền toái.”

“Ngô.....”

Mặt khuôn mặt nhỏ nhắn nhún nhún lại, Thủy Oa Nhi chần chờ một hồi lâu mới gật đầu.

“Được rồi! Ta mang người đi ra ngoài.”

Nàng cúi đầu, bộ dáng thật bất đắc dĩ, một chút hào quang lại nhanh chóng xẹt qua mắt.

“Cám ơn người, oa nhi.”

Mục đích đã đạt được, Thương Nguyệt Phi Tử vui vẻ nở nụ cười.

“Chúng ta đi thôi!”

“Hảo.”

Thủy Oa Nhi đi ở đằng trước, mang theo nàng đi qua vài đoạn đường, tiến vào tiểu trúc ốc phía đông.

“Đây là.....”

Không phải là định ra ngoài sao? Như thế nào mang nàng đến trúc ốc ?

“Đường ra ngay bên trong.”

Thủy Oa Nhi giơ tay chỉ.

“Chỉ cần đi vào sau lại hướng bên trong đi, sẽ ra khỏi cốc.”

Nghe được giải thích của nàng, Thương Nguyệt Phi Tử không chút nghĩ ngợi đẩy cửa bước vào.

Nhưng là vừa đi vào trúc ốc, đã thấy trước mắt một mảnh tối đen, nàng còn chưa kịp phản ứng lại, lỗ tai chợt nghe tiếng khóa cửa.

“Oa nhi!”

Nàng kinh ngạc quay đầu, còn chưa kịp suy nghĩ, phía sau lại truyền đến một câu hỏi.

“Là ai?”

Thanh âm quen thuộc trong bóng đêm vang lên

“Tiểu Tử nhi, là nàng sao?”

“Phượng Thiên Ngân?!”

Nghe thấy thanh âm của hắn, Thương Nguyệt Phi Tử ngây ngẩn cả người. Đây là sao vậy?

“Đáng chết! Tử nhi, mau bế khí!”

Tiếng rửa, theo trong bóng đêm phát ra.

“Làm sao bế khí?”

Nàng hỏi, mơ hồ ngửi được một cỗ hương khí.

“Hương vị gì vậy? Thơm quá.....”

Nàng thì thầm, bỗng nhiên cảm thấy mùi hương kia đang làm nàng nóng lên.

“Đáng chết!”

Phượng Thiên Ngân hướng ra ngoài phòng rộng to,

“Thủy Oa Nhi, người đừng náo loạn!”

“Sư huynh, ta đây là giúp người.”

Giúp hấn thắng được tâm mỹ nhân nha!

“Phượng Thiên Ngân, các người đang làm cái gì?”

Tựa vào cửa, Thương Nguyệt Phi Tử cảm thấy rất thoải mái, thân thể một trận mềm mại.

“Oa nhi không phải nói người xuất cốc sao?”

Tại sao hấn lại xuất hiện ở trong này?

“Ta không xuất cốc, ta bị oa nhi nhốt ở đây.”

Phượng Thiên Ngân thanh âm thực bất đắc dĩ.

“Nhốt người ở đây?”

Đầu óc nàng bắt đầu choáng váng, không có biện pháp tốt hơn tự hỏi.

“Nàng vì sao đem người nhốt lại đây, còn có ta.....”

Nàng không hiểu, chỉ cảm thấy thân thể không chỉ như nhũn ra, còn càng lúc càng nóng, làm cho nàng cảm thấy thật là khó chịu.....

“Phượng Thiên Ngân, ta cảm thấy nóng quá, người có thấy vậy không?”

Loại cảm giác này rất quái, còn có mùi..... Giống như cũng càng lúc càng nồng.

“Mùi hương kia chính là “giục tình hương”(giục trong thúc giục), người cảm thấy oa nhi đem hai chúng ta nhốt tại nơi này, lại thả giục tình hương là vì sao?”

Trong bóng tối, Phượng Thiên Ngân thanh âm càng trầm, còn mang theo một tia áp lực.

“Giục tình hương?”

Tên này làm cho Thương Nguyệt Phi Tử cả kinh.

“Không! Oa nhi! Người đừng làm vậy!”

Hai người trúng giục tình hương còn có thể phát sinh chuyện gì? Nàng không ngu ngốc nên đương nhiên biết!

“Các người tốt nhất hảo hưởng thụ đi, không quấy rầy.”

Hì hì cười, Thủy Oa Nhi nhàn nhã rời đi.

“Không.....”

Thương Nguyệt Phi Tử khinh ngâm, cố gắng kháng cự.

“Phượng Thiên Ngân, người đừng lại đây.....”

“Yên tâm, ta sẽ không đi qua.”

Mắt phượng trong bóng đêm trần ra một tia tà khí, bạc môi hơi hơi gợi lên.

Hấn sẽ không chủ động đi qua, trừ phi.....

Nàng cầu hấn.

4. Chương 4: Chương 4 (20+)

Tình hương thúc giục canh trâu vọng

Lửa xuân thật khiến lòng người sầu

Kiên cường chống đỡ không cuồng phóng

Hay rũ hồng trần lạc thiên thai

“Ngô.....” Nóng quá.

Trong bóng đêm, tiếng thở gấp càng ngày càng dồn dập.

Thương Nguyệt Phi Tử cắn chặt cánh môi, cố gắng chống chọi với luồng nhiệt trong cơ thể, đôi thủy mâu nhìn chăm chú vào một chỗ trong bóng đêm, chỉ sợ nam nhân này phác tác [*O*!!!]

Dù sao, trúng giục tình hương cũng không phải là chỉ có nàng.

Nhưng là..... Thật sự thật là khó chịu. Nàng thở phì phò, khó chịu đè nén dục hỏa toàn thân đang dâng lên muốn đốt cháy nàng, mồ hôi đổ ướt cái trán, tay nhỏ bé nhịn không được kéo kéo vạt áo, tưởng như thể có thể xua tan được nóng bức.

“Rất khó chịu sao?”

Thanh âm từ chỗ tối truyền đến, ngữ điệu mang theo một tia dụ hoặc .

“Ngô.....”

Thanh âm kia làm cho lòng nàng run lên, chỉ một thoáng lại giống như làm tăng thêm nóng bức.

“câm miệng!”

Đáng chết! Nàng sẽ không thanh âm của hắc dụ hoặc, tuyệt đối sẽ không!

Ý chí cố gắng chống đỡ, nàng cố gắng chống chọi dục hỏa thiêu đốt.

Nhưng thật khó khăn.

Trong phòng, mùi càng lúc càng nồng, cũng làm cho nàng càng lúc càng khó chịu.

“Đáng giận.....”

Nàng cúi đầu rên rỉ, tiếng nói mị hoặc ở trong bóng tối càng thêm mê người.

Phượng Thiên Ngân hơi hơi nín thở, nghe được thanh âm mê người kia, hạ phúc dâng lên một trận lửa nóng.

Tuy rằng trong phòng tối đen như mực, nhưng hắc vẫn có thể thấy rõ ràng hết thảy

Kia khuôn mặt xinh đẹp nhỏ nhắn phỉm một chút đỏ bừng, ánh mắt thủy nhuần, hàm răng khéo léo cắn chặt cánh môi, mà vạt áo sớm bị nàng kéo ra hết nửa, lộ ra mảnh lớn da thịt trắng nõn mềm mịn.

Mồ hôi chảy từ thái dương xuống tới trước ngực tuyết phủ, vạt yếm tím nhạt trên ngực như ẩn như hiện tràn ngập mị thái quyến rũ.

Yết hầu của hắc nhịn không được nuốt ực một cái, hoài nghi mình thật có thể chịu đựng đến khi nàng lên tiếng nhờ không.

Chỉ là nhìn thấy bộ dáng quyến rũ này của nàng, hắc đã muốn phát cờ rồi, Giục tình hương đối với hắc cũng không ảnh hưởng gì lớn, bộ dáng kiều diễm mê người của nàng mới là chân chính châm ngòi dục hỏa của hắc.

Thân thể rục rịch, cực độ muốn nàng, không chỉ muốn thân thể của nàng, càng muốn lòng của nàng.

Nhưng là nếu hắc chủ động, chờ được hiệu quả đi, nàng nhất định sẽ chém chết hắc=)), cho nên chờ nàng chủ động trước, như vậy ít nhất hắc còn có lý do nói là chính nàng phác họa, tuy rằng lợi đều là hắc.

Bạc môi, gọi lên một chút cười gian, Phượng Thiên Ngân lẳng lặng chờ đợi.

“Ngô..... Đáng giận.....”

Thương Nguyệt Phi Tử khinh thờ gấp, không phát giác ra tâm tư nam nhân kia, thân thể mềm nhũn nằm trên sàn lạnh (chém nhá không biết là nằm ở đâu), tưởng sẽ giảm bớt cảm giác dục nóng kia, nhưng lại chỉ cảm thấy càng lúc càng nóng.

Đáng giận!

Ánh mắt thủy nhuận trừng trừng một chỗ trong bóng tối, nàng do dự, đem cánh môi cắn nhanh.

Nếu mở miệng, nàng sẽ mất đi trinh tiết.

Nàng muốn kiên trì, nhưng là.....

“Ngô..... ta muốn.....”

Tiếng rên nhẹ thống khổ theo tuôn ra, thủy mâu nhộn nhạo, da thịt nóng nóng làm cho nàng rớt cuộc chống đỡ không được.

Lý trí sớm mất hết, chỉ còn lại có dục hỏa hừng hực thiêu đốt, ở trong cơ thể chạy tán loạn xung quanh.

Nghe được yêu cầu của nàng, Phượng Thiên Ngân mâu quang vi tránh, tà tà nở nụ cười.

“Người nói cái gì? Ta nghe không có rõ.”

Hắn muốn nàng nói lại lần nữa.

“Lại đây..... ta muốn.....”

Thương Nguyệt Phi Tử khinh ngâm ra tiếng, sớm không rõ chính mình đang nói cái gì, chính là theo bản năng yêu cầu

“Ta muốn người..... Lại đây.....”

Nói xong, tay nhỏ bé nhện không được âu yếm thân mình, tham nhập trong vật áo, nhẹ nhàng xoa bóp hai quả tròn tròn trước ngực.

Phát hiện chơi đùa như vậy lại khiến lửa nóng như vơi đi, nàng nhẹ nhàng thở phì phò, ngón tay càng thêm dùng sức xoa bóp, hai chân cũng không ngừng cọ sát lẫn nhau, cảm giác nơi riêng tư không ngừng rỉ ra dịch ẩm ướt.

Bộ dạng phóng túng của nàng đều bị Phượng Thiên Ngân xem vào trong mắt, hắn hít sâu một hơi, nhanh chóng châm nến trên án, di động cước bộ đi đến trước người nàng.

“Muốn ta sao? Tử nhi.”

Hắn ngồi xổm xuống, ngón tay thon dài yêu thương vỗ về cánh môi phấn nộn kia bị chính nàng cắn in dấu răng phong.

“Ân.....”

Vuốt ve của hắn làm cho môi anh đào một trận tê dại, Thương Nguyệt Phi Tử nhện không được tìm hiểu phần lưỡi, khẽ liếm ngón tay hắn.

Mắt phượng híp lại, hắn đưa ngón tay thâm nhập vào trong, ngón tay cùng phần lưỡi của nàng giao triền lẫn nhau, ngọt hương tân làm ẩm ướt rãnh ngón tay, phần lưỡi mê người ở đầu ngón tay trượt qua lại, Phượng Thiên Ngân nhìn mà tâm ngứa khó nhịn.

Hắn rớt cuộc không thể nhẫn nại, bàn tay to duỗi ra đem nàng giam cầm trong lòng, làm tiêu nhũ tròn tròn kề sát trong ngực khỏe mạnh, cúi đầu, khí phách phún trụ cánh môi phấn nộn kia.....

Hai người lờ lẽ dây dưa lẫn nhau, Thương Nguyệt Phi Tử dây dưa quỳ gối lấy đầu lưỡi của hắn, nhiệt tình đáp lại tác cầu của hắn.

Nhiệt tình của nàng càng khơi dậy dự vọng của hắn, đầu lưỡi càn gào trong cái miệng nhỏ nhắn hương tân, liếm lấp dính hương, khiêu khích khơi gợi kích tình nóng bỏng.

“Ân.....”

Nụ hôn nồng cháy làm cho nàng than nhẹ, cái lưỡi phấn không ngừng cùng hắn giao triền, trao đổi ẩm ướt nóng nước bọt, thân thể mềm mại cũng không ngừng cọ sát hắn, những tưởng có thể đánh tan dự hỏa, đánh tan cảm giác ngứa ngáy ma quái.

“Thật là khó chịu.....”

Nàng nức nở, rên rỉ theo giao triền thoát ra, thủy mâu mê ly phiếm nồng tình dục.

Nụ hôn của hắn, thoáng làm chậm lại nhiệt liệt trong cơ thể, nhưng cũng mang đến càng nhiều cảm giác khó chịu, làm cho nàng không tự chủ được khát cầu càng nhiều.

“Khó chịu sao? Nơi này sao?”

Liếm môi anh đào sưng đỏ, đem nước bọt khoe môi không kịp nuốt của nàng duyên đi, bàn tay to đi vào sâu trên áo, cầm một bên no đủ càng rõ.

“Ân.....”

Vuốt ve của hắn làm cho Thương Nguyệt Phi Tử thân thể mềm mại run rẩy, cái miệng nhỏ nhắn dật ra thư sướng thở dốc.

“Thích không?”

Cách đầu y(áo yếm), bàn tay to không ngừng niết nắm miên nhu no đủ, làm cho nữ tiem mẫn cảm cách vải dệt đứng thẳng.

“Thích..... Tư.....”

Nhẹ giọng đáp lời, nàng hai mắt sương mù, thân mình vi xoay, cái loại cách quần áo vỗ về chơi đùa cảm giác làm cho nàng nín thở, tổng cảm thấy.....

Còn chưa đủ.

Nàng nín không được cởi bỏ nút buộc sau gáy, làm cho áo yếm tím nhạt hạ xuống, cũng làm cho hai luồng trắng nõn tuyết nữ lộ trước mặt hắn.

Lớn mật của nàng làm cho Phượng Thiên Ngân hơi hơi mị mầu.

Lúc hôn nhau, hắn sớm biết được nàng đem nhiệt tình cất sâu dưới cái tính cố chấp cổ huỷ, nàng mặc dù không tình nguyện, thậm chí chống cự, lại luôn chìm đắm trong lời dụ dỗ của hắn, thậm chí nhiệt tình lớn mật đáp lại tác cầu của hắn.

Không nghĩ tới, sau khi trúng giục tình hương, nhiệt tình tiềm tàng của nàng mới hoàn toàn hiện ra, làm cho hắn không thể chống cự, lại càng không muốn chống cự.

“Từ nay, ta chân ái như vậy người.....”

Phượng Thiên Ngân thì thầm, hai tròng mắt dự hỏa mà thâm trầm, nhìn chăm chú vào kia hai luồng hơi chớp lên no đủ phong nữ.

“Ờ ta.....”

Thương Nguyệt Phi Tử bắt lấy tay hắn đặt lên một bên tuyết nữ, muốn hắn dùng lực.

Dưới sự khống chế của giục tình hương, nàng chỉ muốn nhanh chóng dập tắt hỏa diễm trong người, bắt chấp hồ thẹn, không ngừng yêu cầu hắn cho nàng.

“Như thế này sao?”

Bàn tay to sờ nắm chặt, đem trắng mịn nữ thịt đè ép biến hình, hiện ra các loại hình dạng bất quy tắc.

Phần nộn nhũ tiêm theo vuốt ve của hắn đứng thẳng ở khe hở gian, quyến rũ tầm mắt của hắn, làm cho hắn cúi đầu, thân lưỡi khê liếm nộn hồng nhũ .

“A!”

Ẩm ướt nóng đụng chạm mang đến một trận tê dại, làm cho nàng khê run lên.

“Thích không?”

Hắn hỏi, đầu lưỡi tiếp tục liếm, ở phần nộn nhũ không ngừng quyến luyến, đem nhũ tiêm làm một mảnh ẩm ướt.

“Ân..... Thích.....”

Nàng nhịn không được chính mình cầm một bên no đủ còn lại, bắt chước hắn ra sức chơi đùa.

Thấy nàng vỗ về chơi đùa chính mình, Phượng Thiên Ngân mâu quang nóng lên, há mồm ngậm lấy tuyết nhũ nộn hồng, dùng sức hút hàm làm, thỉnh thoảng dùng răng nanh ngao cắn.

Mặt khác bàn tay to tắc phức chồng lên tay nàng, cùng nàng đùa bốn tuyết nhũ kia, hai ngón tay lạp xả đứng thẳng nhũ lõi, lấy thô lệ chỉ phức vuốt phẳng, xả làm.

“Ân a.....”

Tuyết trắng nhũ dưới tác động của hai người, ứng lên một mảnh hồng hồng, trở nên hơn no đủ, đứng thẳng, phần nộn nhũ bị hắn hút hàm làm hạ, nhan sắc chuyển thâm, phía trên còn ánh một tầng thủy quang.

Miệng của hắn chậm rãi dời xuống, ven đường không ngừng liếm duyên làn da trắng mịn tuyết nhũ của nàng, nhưng bàn tay to lại không rời đi hai luồng miên nhũ, không ngừng vuốt ve tuyết trắng nhũ thịt, đùa bốn với nhũ lõi, vì nàng mang đến từng trận khoái cảm.

Chân tâm trơn ướt chất lỏng, theo của hắn âu yếm không ngừng bí ra, đem của nàng tiết khổ biến thành một mảnh ẩm ướt nhu, cũng làm cho nàng trong cơ thể dục vọng toàn bộ nhuộm đắm mở ra.

“Ngô..... Nóng quá, hảo ma.....”

Thương Nguyệt Phi Tử nằm trên mặt đất vụn vụn thân thể mềm mại, tuyết trắng da thịt nhân tình dục mà nhiễm thượng một mảnh phi hồng, kiều diễm đặc tượng như đóa hoa hồng nở rộ.

Có thứ, lại cực xinh đẹp.

Mà hiện tại, hắn đã nhỏ xuống trên người nàng thứ, làm cho nàng vì hắn nở rộ.

Tử y trên người nàng đều đã bị Phượng Thiên Ngân cởi bỏ, hắn không ngừng liếm duyên trên bụng bằng phẳng của nàng, đầu lưỡi một chút một chút lưu lại dấu vết ẩm ướt nóng .

“Không..... Rất ngứa.....”

Đầu lưỡi ẩm ướt nóng đi vào rốn, nhẹ nhàng nhất liếm, mang đến một trận khó nhịn gãi ngứa, nàng nhịn không được kháng nghị đứng lên, khinh xoay thân thể mềm mại muốn né tránh.

Nhưng Phượng Thiên Ngân không cho nàng né tránh, cầm tuyết nhũ bàn tay to đồng thời gian lạp xả hai bên nhũ tiêm, rước lấy nàng một tiếng khinh ngâm.

“Không.....”

Nhũ tiêm truyền đến tê dại khoái cảm, làm cho nàng ngừng né tránh thể tử.(là cái thể gì)

Hắn thừa cơ đem đầu lưỡi tham nhập vào rốn nàng, chậm rãi di chuyển, duyên liếm, còn dùng răng nanh khê cắn da thịt chung quanh.

Nàng ngẩng trán, nhịn không được ngâm nga ra tiếng, tiếng nói kiều mỹ tô cốt.

“Nơi này cũng mẫn cảm như vậy nha!”

Phượng Thiên Ngân tà nịnh cười hỏi, một tay rời đi miên nhũ chuyển qua tiết khổ , như mong muốn tìm một mảnh ẩm ướt.

“Mới vậy đã ảm ướt?”

Kìa hương dịch tràn ra làm cho hấn không thể bỏ qua, ngón tay dùng một chút lực, cách ướt đầm tiết khổ khinh áp tiểu huyết non nớt, làm cho vải dẹt hơi hơi dán vào hoa khâu, buộc vòng quanh hình dạng mê người.

“Ách.....”

Vải dẹt cọ vào mang đến một tia đau đớn, mang đến có một tia tê dại khoái cảm, hai loại cảm giác giao triền kích thích nằng, làm cho nằng thất kinh, không biết nên phản ứng thế nào.

Nam nhân linh hoạt ngón tay cũng không dễ dàng buông tha nằng, qua lại vỗ về chơi đùa vải dẹt dán chặt vào đoá hoa, thậm chí dùng đầu ngón tay xoa xoa thịt hạch nhĩ.

“Àn a.....”

Này phiên nhu làm vì nằng mang đến từng trận toan ma khoái ý, cũng làm cho yêu dịch lưu tiết càng nhiều, để khổ ảm ướt tràn ngập xuân thủy.

Hấn một tay đùa bốn khéo léo nộn hạch nhĩ, áp sát vuốt ve nộn thịt đầm nước, một tay kia cũng đi theo thưởng thức tuyệt nộn nữ thịt.

“A a.....”

Trước hành động đùa bốn của hấn, đem nằng trêu chọc liên tiếp rên rỉ, chỉ cảm thấy bầu ngực tê dại nổ, ảm ướt nộn hoa huyết không ngừng co rút lại, bị áp tễ nộn hạch nhĩ cũng đi theo biến cứng rắn.

Dịch ảm ướt không ngừng lưu tiết, đưa hấn ngón tay cũng biết ướt sũng.

Yêu dịch ảm nóng phiếm hương mê người, làm cho hô hấp của hấn ồ ồ dồn dập, mắt phượng nhìn chăm chú vào mị thái của nằng, dưới bụng lửa nóng sưng đau đớn.

Hơn nữa vải dẹt ướt đầm kia kề sát yêu mĩ hoa huyết, đem phần nộn cánh hoa thịt như ẩn như hiện bao quanh, lại hấp dẫn tầm mắt của hấn.

Yết hầu khô rát, Phượng Thiên Ngân rốt cuộc kiềm chế không được, bàn tay to dùng sức tháo luôn tiết khổ đầm ướt, làm cho phần nộn hoa huyết không còn bị che chắn hiện ra ở trước mắt.....

Đã không có quần áo che đậy, không khí lạnh phát lên kích thích đến cánh hoa mẫn cảm, cũng làm cho hoa huyết hơi hơi co rút lại

Yêu dịch trong suốt, theo mẫn cảm của chủ nhân tràn đầy chảy ra hoa huyết.

“Thật đẹp.....”

Phượng Thiên Ngân mê muội cảnh tượng yêu mị trước mắt, ngón tay mơn trớn té nhuyển lông tơ của nằng, nhìn phần nộn hoa huyết tràn ra yêu dịch mà bị biến thành trong suốt ảm ướt lợng.

Hương tình bốn phía, không ngừng dụ hoặc hấn, hấn tìm hiểu đầu ngón tay lay dính ảm ướt dịch, nhịn không được khẽ liếm một chút.

“Không.....”

Cho dù đã thần trí mê loạn, nhưng thấy hành động của hấn, Thương Nguyệt Phi Tử vẫn cảm thấy xấu hổ, hành động của hấn rất tà tứ!

“Hảo ngọt.....”

Liếm liếm môi, Phượng Thiên Ngân gợi lên tươi cười, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng của nằng, tuần mi khẽ nhếch, càng thêm cố ý cúi đầu, thân lưỡi liếm một chút ảm ướt nộn thịt.

“A!”

Giữa hai chân một trận ma ngứa mãnh liệt, làm cho nằng không tự chủ được yêu kiều.

“Thơm quá, hảo ngọt.....”

Hắn liếm làm, hàm trụ một mảnh bối thịt dùng sức hút, còn dùng răng nanh hơi hơi cắn.

“Ân.....”

Thương Nguyệt Phi Tử khẽ cắn cánh môi, của hắn ngao cắn mang đến một tia đau, nhưng cũng mang đến càng nhiều khoái cảm, làm cho nàng tình triều tràn ra.

Hắn lấy ngón tay đẩy ra ướt đầm làm thịt, nhìn bên trong hoa hạch nhi, hữu lực đầu lưỡi đi phía trước đỉnh đầu, áp tẽ của nàng non mịn mẫn cảm, tiếp theo lại lấy ngón tay ở yêu dịch trơn hạ đâm vào nhanh trất dừng đạo(lối đi ở chính giữa)

“A!”

Cảm giác được dị vật tiến vào, nộn huyết nàng co rút nhanh, lần đầu được thăm dừng đạo mơ hồ truyền đến một trận đau, nhưng cái đau kia..... Một chút cũng không sẽ làm nàng khó chịu, ngược lại có loại nói không nên lời thoải mái.

Kia hơi hơi đau, kích thích nàng bị tình dục khống chế thân thể, mang đến từng đợt lại thứ lại ma mau thích, cũng kích thích dừng đạo đưa hắn ngón tay hấp càng nhanh.

“Ngô!” Ngón tay bị nàng gắt gao hấp giảo trụ, Phượng Thiên Ngân nhin không được dật ra một tiếng kêu rên, có thể muốn gặp khi hắn thô tiến bộ hợp thời, sẽ thường đến loại nào nhanh trất mất hồn tư vị.

Cứ như vậy, dưới bụng đau đớn càng thêm kịch liệt, vì nhẫn nại mà sinh mồ hôi cũng biết ẩm ướt của hắn lưng.

Tiến vào dừng đạo ngón tay bắt đầu chậm rãi di động, qua lại cọ sát nộn vách tường, đùa hoa huyết, mà của hắn đầu lưỡi cũng không ngừng lại hàm nuốt tiểu hạch nhi.

Kia thông thả di động ma nàng tỏ ngứa khó nhịn, xuân thủy không ngừng tràn ra tiểu huyết, dễ chịu của hắn ra vào, cũng tản mát ra nồng đậm động tình mùi.

“Không cần..... Rất ngứa.....” Rất thông thả di động làm cho nàng khó chịu, nhin không được vận vẹo khỏi thân thể mềm mại, muốn cầu hắn cho càng nhiều.

Nàng muốn hắn mau một chút, lại dùng lực một chút.....

Cảm nhận được của nàng khát cầu, Phượng Thiên Ngân đầu lưỡi đỉnh đầu, hơi hơi đỉnh nhập dừng đạo, ngón tay cũng đi theo dùng sức xâm nhập chỗ sâu nhất

“A!” Của hắn tiến vào mang đến thâm trầm đau đớn cùng mau thích, làm cho nàng nhin không được cũng đứng dậy tử, nộn huyết cũng đi theo co rút nhanh.

Ngón tay bị của nàng hoa vách tường gắt gao giảo trụ, nhưng hắn lại lập tức lại đưa thêm một ngón tay vào, hai ngón tay thật sâu tham nhập hoa huyết lý, lại khúc khởi ẩu làm nộn thịt.

Hai ngón tay từ hạ hướng lên trên gây xích mích, lại càng không khi dùng ngón trở ma sát hoa đế, câu làm của nàng mẫn cảm, giảo mang ra càng nhiều ẩm ướt dịch.

Tràn ra yêu dịch, miệng hắn không ngừng hút, phát ra chắc chắc tiếng vang.

Ngón tay di động qua lại qua lại, không ngừng cọ sát nộn huyết, làm cho xuân triều ngày càng dạt dào, khi vào đến chỗ sâu ngón tay lại ngừng lại, cọ cọ nộn thịt bên trong, làm khoái cảm của nàng càng dâng cao.

“A ân..... A.....”

Ngón tay cọ sát qua lại mang đến từng trận khoái cảm, cái lưỡi ẩm nóng không ngừng liếm nuốt ngoài huyết, dưới thể công của hắn, nàng không thể kiềm chế được mà phóng đăng rên rỉ.

Bối thịt ướt đầm bị liếm lại cảm ẩm ướt, ngoài yêu dịch trong suốt còn có hỗn hợp của nước bọt, đem vùng trung tâm biến thành một mảnh ẩm ướt.

Theo ngón tay qua lại, càng truyền tiếng xuân chiều tư tư hòa vào đó là tiếng hút chắc chắc của hắn

Khoái cảm, tầng tầng tích lũy.

Khi miệng hắn đùa giỡn với nhũ hoa của nàng, nàng cảm nhận được từng trận tê dại, Thương Nguyệt phi tử ngẩng đầu, hé mở môi đỏ mọng hàm trụ nụ hoa của hắn, bắt chước phương thức của hắn, đầu lưỡi nhẹ nhàng ở nụ hoa chuyển vòng, đem nước bọt làm ẩm ướt tứ phía.

(*phụ ttt*)

“Ngô!”

Hành động của nàng khiến cho hắn hừ nhẹ một tiếng, thân thể không tự chủ được buộc chặt, nhưng không kháng cự, bàn tay to đem nàng ôm lấy, làm cho hai người mặt đối mặt xuống, cũng làm cho nàng có thể trực tiếp hút, âu yếm hắn. Cúi đầu, hắn nhìn Thương Nguyệt Phi Tử khéo léo cánh môi hàm trụ nụ hoa của hắn, nhẹ nhàng hút, lại dùng đầu lưỡi vòng quanh quẩn quẩn, sau đó lấy răng nanh khê cắn. (lạy chúa phong ca mà biết chúng ta toi chết luôn) Động tác ngây ngô của nàng, nhưng lại đủ để trêu chọc dục hỏa của hắn. Hút xong một cái nụ hoa, dính đầy nước bọt, phỉm ra dâm mĩ sáng bóng, Thương Nguyệt Phi Tử vi vi liếm môi, quay đầu lấy tiếp tục phương thức đối đãi bên kia. Trong khi nàng còn mải mê “làm việc”, Phương Thiên Ngân lấy ngón tay thô lệ đi vào hoa huyết tiên, dính ẩm ướt dịch, không hề trở ngại xâm nhập vào.

“Ân a.....”

Nàng yêu kiều ra tiếng, cung đứng dậy tử, nộn huyết một cái co rút nhanh, gắt gao bao trụ ngón tay hắn

“Đừng ngừng, nếu không ta muốn đi ra ngoài.”

Nói xong, hắn làm bộ muốn rút ngón tay ra.

“Không!”

Nàng lắc đầu, nhanh khép hai chân lại, không cho hắn rời khỏi, thủy nhuần con ngươi xem xét hắn. Không ai có thể kháng cự đôi mắt đẹp này. Mắt phượng híp lại, hắn nhìn không được cúi đầu, dùng sức hôn trụ lên cánh môi phần nộn. Lưỡi của hắn cuồng tứ phiên giáo trong cái miệng nhỏ nhắn ngọt ngào, lướt qua hàm răng, triển miên quẩn lấy cái lưỡi thơm tho, làm cho nàng không thể thở dốc, chỉ có thể vô lực thừa nhận. Nụ hôn nồng cháy, thở dốc dần dần dày đặc, quá mức kịch liệt giao triển làm cho nước bọt không kịp nuốt, tràn ra khóe miệng. Hồi lâu, đợi cho hai người đều nhanh không thể thở dốc, hắn mới buông cánh môi sưng đỏ ra

“Ngoan, tiếp tục lấy lòng ta, ta liền lấy lòng của ngươi, tiểu Tử nhi.”

Nói xong, ngón tay tiến vào hoa huyết gấp khúc, khu làm nộn thịt.

“A!”

Hoa thịt mãi cảm bị hắn đùa bỡn, làm cho nàng từng đợt từng đợt ê ẩm thích thú, yêu dịch cũng đi theo tràn ra, giọt mặt nhiều điểm ẩm ướt lộ. Thở hào hển, Thương Nguyệt Phi Tử không thể phản kháng hắn, chỉ có thể liếm liếm môi, tay nhỏ bé giữ lấy khuôn mặt của hắn, nhẹ nhàng hút môi hắn, đầu lưỡi chậm rãi lướt dọc cánh môi. Nàng chậm rãi dời đi, một đường hạ xuống hôn cổ hắn, xương quai xanh, còn có nụ hoa nam tính, một chút một chút, liếm láp da thịt hắn. Đầu lưỡi cảm nhận được mùi hương nam tính, hương vị của hắn làm cho hai tròng mắt nàng dâng lên một tầng sương mù, không tự giác ý loạn tình mê

Rõ ràng là nàng liếm hắn, nhưng thế lại càng kích thích nàng. Hơn nữa, khi ngón tay hắn ở huyết lý trượt đi, càng làm cho nàng toàn thân ngứa ngáy khó nhịn, hơi thở cũng càng lúc càng nóng rực.

“Ngoan, chính là như vậy, tiếp tục.”

Tích tách thanh âm nói xong, hắn lại tham nhập nhất chỉ, hai ngón tay đang ở nộn huyết lý di động, cọ xát nộn huyết. Hắn cọ xát làm cho nàng kinh hô thở gấp, cánh môi tiếp tục hướng xuống dưới, đến thắt lưng, nàng tạm dừng, ngược mắt lên, bắt lực xem xét hắn.

“Cởi bỏ đai lưng.”

Phương Thiên Ngân mắt ẩn ẩn giận, nhìn cái miệng phần nộn cùng đầu lưỡi mê nười của nàng, trong lòng không khỏi mãnh liệt rung động, hạ khổ lửa nóng cũng từ từ dâng lên căng cứng. Thương Nguyệt Phi Tử nghe theo mệnh lệnh, cởi bỏ đai lưng, cầm lấy quần hắn tuột hắn xuống.

Đột nhiên lửa nóng nhảy ra làm cho nàng kinh suyền một tiếng, bị vật thô to nam tính như vậy giương cao trước mắt, làm cho nàng không biết làm sao.

“Dùng tay người vuốt ve nó.”

Phượng Thiên Ngân ra lệnh, ngón tay ở hoa huyết dùng sức đưa xuống, lại nhanh chóng ngừng lại.

“A.....”

Nàng khinh ngâm ra tiếng, nhịn không được lắc lư tuyết đồn, chủ động ma sát với ngón tay trong cơ thể, tay nhỏ bé cầm lấy dị vật trước mắt, nghe lời xoa bóp đứng lên.

“Đúng..... Chính là như vậy.....”

Phượng Thiên Ngân ngửa đầu than nhẹ, một bên mở miệng chỉ đạo,

“Lại dùng lực, lên xuống, sau đó vuốt ve hai viên cầu phía dưới.....”

Rên rỉ của hắn làm cho nàng run rẩy, lửa tình giống như theo thanh âm của hắn càng thêm phùng cháy, làm cho nàng toàn thân run lên lửa nóng, tiểu huyết lý ẩm ướt mật hoa ra càng nhiều. Khẽ cắn môi, nàng nghe theo hắn, tay nhỏ bé cầm vật nam tính qua lại, càng đi vào phía cuối, thưởng thức hai bên ngọc trai. (~~^.~~ Yukio: rồi. cách chơi chữ rất hay a~~)

Theo sự đùa bỡn của nàng, gậy như ý càng lúc càng to, càng cứng rắn, làm cho tay nàng hoàn toàn không thể cầm hết, nhưng nàng vẫn là cố gắng vỗ về chơi đùa, mộng cũng không ngừng lay động, làm cho tay hắn chỉ có thể tiếp tục cọ xát hoa huyết nộn thịt. Nhưng là..... Như vậy không đủ nha, hắn vẫn bất động, chỉ làm nàng càng cảm thấy khó nhịn.

“Cầu người.....”

Thương Nguyệt Phi Tử ngẩng đầu lên, nhịn không được mở miệng yêu cầu. Nghe được của nàng cầu xin, Phượng Thiên Ngân mới cam tâm di động ngón tay, hơn nữa tốc độ qua lại nhanh hơn.

“Àn a!”

Theo tác động của hắn, mộng cũng vận vẹo đi theo rất nhanh, làm cho hoa huyết có thể cùng tay hắn kịch liệt ma sát, tăng thêm khoái ý. Đồng thời, tay nàng cũng liên tục vuốt ve tiểu Thiên Ngân, lại càng không ngừng đùa bỡn hai viên ngọc phía dưới, cái miệng nhỏ nhắn nhân khoái cảm mà mở ra, phẩn lười hơi hơi tìm hiểu môi ngoại, không cần thận dụng tới tiểu Thiên Ngân ngay trước.

“Ngô.....”

Bị cái lưỡi ẩm nóng xẹt qua, làm cho Phượng Thiên Ngân một trận run rẩy, dòng điện khoái cảm làm cho hắn cả người co lại. Mắt phượng híp lại, nhìn đôi môi đỏ mọng cùng cái lưỡi mê người của nàng, đại chưởng phút chốc nắm lấy cái gáy của nàng ấn xuống, đem tiểu Thiên Ngân lấp đầy khoang miệng của nàng.

“Ngô!”

Cái miệng nhỏ nhắn đột nhiên bị dị vật nhồi vào, Thương Nguyệt Phi Tử nhất thời thở không nổi, tiểu Thiên Ngân cứng rắn, mao tiêm thổi mạnh qua khuôn mặt của nàng, mang đến cảm giác ngứa ngáy.

“Dùng miệng của nàng cùng đầu lưỡi qua lại liếm nó.....”

Tiểu tử bị nàng hàm trụ ẩm ướt ẩm khoái cảm, Phượng Thiên Ngân thanh âm thô ách mệnh lệnh nói. Hai tay cầm lấy phần gốc, Thương Nguyệt Phi Tử cố gắng hé miệng, miễn cưỡng ngậm vào một nửa, qua lại di động phun ra nuốt vào, nhanh chóng thấm ướt tiểu Thiên Ngân.

“Đúng..... Chính là như vậy..... Lại dùng miệng của người hấp.....”

Mắt phượng bình tĩnh chăm chú nhìn bộ dáng mị tình nuốt vào tiểu Thiên Ngân, đồng thời hưởng thụ cảm giác bị cái miệng nhỏ nhắn ẩm nóng gât gao bao vây, gậy như ý nhất thời lại vừa cứng vài phần. Ngón tay hắn ở nộn huyết di động, tìm được lối vào thiên thai, hai ngón tay nhẹ nhàng chuyển động, lại một cái dùng sức lặp xả (lạp: kéo ra móc ra, xả: rút ra), mãnh liệt kích thích nơi mẫn cảm. Kinh ngạc không thôi trước

hành động đùa bỡn của hắn, nộn huyết đột nhiên một cái co rút nhanh, khoái cảm kịch liệt làm cho nàng nhin không được thở hắt vì kinh ngạc, cái miệng nhỏ nhắn cũng đi theo dùng sức nhất hấp.

“A!”

Phượng Thiên Ngân cả người run rẩy dữ dội. Thiếu chút nữa liền nhin không được phun trong miệng nàng. Hắn miễn cưỡng ngăn chặn cổ khoái ý kia, nhưng gây như ý lại trở nên càng cứng rắn, lớn hơn nữa, làm cho miệng nàng không thể ngoạm hết.

“Ngô.....” Thương Nguyệt Phi Tử thống khổ hàm chứa lệ, muốn phun cái vật kia ra, nhưng hắn lại không cho phép, bàn tay to ép chặt gáy của nàng, muốn nàng tiếp tục. Bất đắc dĩ, nàng chỉ có thể qua lại di động đầu, tiếp tục chiều lòng hắn, tay nhỏ bé cũng không ngừng vỗ về chơi đùa hai viên ngọc châu kia. Theo tác động vào ra, lượng nước bọt chảy xuống khóe môi, làm ướt đầm cằm nàng.

“Ân a.....”

Phượng Thiên Ngân rên rỉ đứng lên, hấp(ngoạm) hàm của nàng làm cho máu hắn sôi trào, lửa tình kích cuồng rồi cuộc ẩn nhẫn không được, bàn tay to gắt gao nắm sẵn cái gáy của nàng, động thân đem bảo bối trong miệng nàng qua lại

“Ngô!”

Hắn bất ngờ động làm cho nàng không kịp phản ứng, tiểu bảo lập tức liền trôi sâu để đến yết hầu, làm cho nàng khó chịu cảm giác muốn phun ra. Tay nhỏ bé chạy nhanh nắm lấy “chân” của bảo bối, muốn ngăn cản di động của hắn, nhưng là chỉ có thể thoáng chậm lại thể công mà thôi, không thể làm cho hắn dừng lại được. “Nhất trụ” thô dài liên tục đưa qua lại, làm đau miệng nàng, loại cảm giác khó chịu này làm cho nàng thống khổ nức nở. Nhưng là cùng thời gian, ngón tay hắn ở tiểu huyết lý rất nhanh di động, thậm chí một ngón lại tham nhập vào sâu, ba đốt ngón tay liên tiếp ma sát nhanh trất dừng đạo(trất: lấp đầy, dừng đạo: lối giữa) mang đến thâm trầm khoái cảm. Cứ như vậy, thống khổ cùng khoái cảm giao thoa lẫn nhau dây dưa, không ngừng tra tấn nàng. Hoa huyết theo ngón tay hắn qua lại, tuôn ra đầy đủ mật ngọt, tiểu bảo trong cái miệng nhỏ nhắn cũng thấm ướt nước bọt trong suốt, làm cho hắn càng dễ dàng qua lại.

“Ân.....”

Huyết nộn thịt vách tường bị tay hắn qua lại ma sát, thủy tinh tràn ra theo tác động của hắn, vì nàng mang đến từng trận thư sướng co rút. Ngay lập tức, nộn huyết miễn cưỡng đã không chịu nổi, để hoa sung huyết sưng tấy, dừng đạo cũng co rút lại nhanh hơn. Lúc này, tiểu bảo ở trong miệng nhỏ nhắn của nàng ra vào, tốc độ cùng lực đạo cũng trở nên càng cuồng mãnh giao động, cùng thời gian đùa giỡn qua lại trong miệng nhỏ nhắn, ngón tay hắn cũng không rảnh rỗi mà giao động. Khi tam căn(ba đốt) ngón tay lại một lần nữa dùng sức đâm vào, hoa huyết non nớt co rút thật mạnh lại, sao đó lại theo bản năng khuếch tán rộng ra. Nàng không khỏi thét lớn một tiếng, cái miệng đang ngậm tiểu bảo co rút lại, thoáng chốc lại gắt gao hấp trở lại

“A!”

Phượng Thiên Ngân nhin không được gằm nhẹ, tiểu bảo nóng bỏng một trận co rút nhanh, mật sữa nhất thời phun trào ra. Hắn nhanh chóng rút tiểu bảo mềm nhuyễn đi ra, theo động tác, mật sữa tuôn trào khắp người nàng, đem nàng biến thành chạt vật lại dầm lãng. Ồ ồ thở phì phò, Phượng Thiên Ngân rút ngón tay ra, nhìn trước mắt thiên hạ trên mặt, hết thấy, còn có bộ ngực no đủ dính đầy mật sữa của hắn. Liền ngay cả khóe môi, cũng dính vào một chút. Giờ phút này, cái miệng nhỏ nhắn hơi mân môi giống như không biết nên làm sao với chất lỏng trong miệng. Hắn cúi đầu, liếm đi chất dịch vương nơi đầu môi, lại đem đầu lưỡi tham nhập trong miệng, ở miệng nàng cảm nhận mùi hương của chính mình. Mật sữa trong miệng dây dưa hồi lâu, rồi cuống chui tọt vào yết hầu hai người. Sau đó, Phượng Thiên Ngân đem nàng ôm lấy, cho nàng ngồi ở trên người mình, dùng tiểu bảo oai hùng lần nữa khơi mào xuân thủy của nàng, chậm rãi cọ xát như gãi ngứa.

“Không.....”

Nàng khó nhin lắc lắc thân mình, ánh mắt sương mù, thống khổ nhìn hắn. Rõ ràng đã muốn được đến khoái hoạt, vì sao nàng lại cảm thấy càng trống rỗng, càng khó chịu, tựa như có trăm ngàn con kiến khắp da thịt

nàng mà cắn gặm, làm cho nàng ngứa ngáy khó nhịn. trong tiếng nước nở của nàng, một đôi bàn tay to chế trụ vòng eo mảnh khảnh, tiểu bảo oai hùng cũng nhắm ngay sát hoa huyết ẩm ướt của nàng, Phượng Thiên Ngân dùng sức hướng lên trên đỉnh đầu, đồng thời đem thân thể của nàng áp xuống dưới

Nháy mắt, tiểu Thiên Ngân oai hùng công thành đoạt đất, phá sập bức tường thành mỏng manh, hồng đào xử nữ lập tức trào ra.

“A!”

Hư thân đau đớn làm cho Thương Nguyệt Phi Tử khê hô lớn. Nhưng Phượng Thiên Ngân không thể cho nàng thời gian thích ứng, hấn đã nấn nại lâu lắm, một khi tiểu Thiên Ngân nhanh chóng tiến vào trong tiểu huyết, hấn rút cuộc không thể khắc chế chính mình. Thô rống một tiếng, hấn dùng lực động thất lưng, ra sức cao thấp, động tác này có thể làm cho hấn đi vào chỗ sâu nhất, hưởng thụ cảm giác bị nàng bao trụ. Tiểu bảo qua lại, mang theo hỗn hợp hồng đào cùng dịch mật, đem hạ phúc(thân dưới) hai người đều biến thành một mảnh ẩm ướt.

“Ân..... A a.....”

Đau đớn dây dưa cùng khoái cảm, làm cho Thương Nguyệt Phi Tử không ngừng yêu kiều. Tay nhỏ bé của nàng câu trụ cổ hấn, mái tóc đen nhánh của hấn vì dao động mà tung bay tá lả, thân hình hai người cũng vì thế mà cọ vào nhau, nhũ hoa tuyết nộn cùng bộ ngực cứng rắn va chạm cao thấp nhấp nhô, nhũ hoa cứng rắn nở rộ qua lại quyến rũ tầm mắt của hấn. Bàn tay to kéo nhanh eo nhỏ, đem thân thể mềm mại của nàng dờ xuống, bạc môi lập tức hàm trụ một đóa hoa đào dùng sức họa xuân, dưới thân tiểu bảo tiếp tục đong đưa, xuân thủy ồ ồ trào dâng.

“Tử nhi..... Thích không.....”.

Hàm ngậm nhũ hoa, hấn hỏi mơ hồ.

“Thích..... A.....”

Thương Nguyệt Phi Tử rên rỉ, đau đớn sớm chuyển sang thích thú, làm cho nàng không thể tự kiềm chế, chỉ có thể bằng bản năng hưởng thụ va chạm của hấn.

“Thoải mái không?”

Khê cắn nhũ hoa, hạ thể không ngừng va chạm, đem tiểu Thiên Ngân tiến vào nơi sâu nhất.

“Thật thoải mái..... Ân a.....”

Nàng nâng người dậy, đem tuyết nộn nhũ hoa càng đưa vào trong miệng của hấn, eo nhỏ khinh xoay, phối hợp đong đưa cùng hấn, khiến tiểu thiên ngân không ngừng ma sát trong cơ thể. Hư không sớm theo động tác của hấn mà biến mất, chỉ còn lại khoái cảm cùng thích thú, toàn thân dục vọng sôi trào, nộn huyết vạch tường cũng không ngừng co rút lại, vây chặt tiểu thiên ngân.

“Thư thái rồi sao? Vậy ngừng lại nhá?”

Nói xong, hấn đột nhiên rút tiểu bảo ra, xuân thủy cũng vì thế mà trào ra.

“Không.....”

Hấn đột nhiên rời khỏi làm cho Thương Nguyệt Phi Tử phát ra kháng nghị, nàng liều mình vặn vẹo thân mình, muốn hấn lại tiến vào.

“Hư, đừng nóng vội.”

Hấn cười khê, tuần nhan xinh đẹp nhân tình mà có vẻ tà mị, nhưng cũng càng thêm mê hoặc người, làm cho nàng không thể kháng cự. Hấn đem nàng lật lại, làm cho nàng đưa lưng về phía hấn quỳ xuống, lại đem móng trắng nâng lên.

Song Tuyết: AAAA ta biết tư thế này.....

Thương Nguyệt Phi Tử quay đầu lại, khát cầu nhìn hấn, không chỉ có nhẹ lay động cái móng, càng chủ động mở rộng lối vào, ánh mắt lóng lánh doanh mẫn không tiếng động cầu xin.....

“Tiến vào..... xin người..... Tiến vào.....”

Cẩn môi, nàng diễm đạm đáng yêu cầu xin, chỉ cảm thấy tiểu huyết lý trống rỗng khó nhìn, bức thiết cần hắn tiến vào. Ánh mắt khát cầu nhìn tiểu bảo, mũi đào đỏ tươi sưng tấy mấp máy, ồ ồ chảy ra xuân thủy động tình. Tình cảnh dâm mỹ kia làm cho Phượng Thiên Ngân hạ phúc rung động, hắn ách thanh mệnh lệnh,

“Nói tên ta.”

“Ngân.....” Nàng nghe lời khinh ngâm.

“ Tử nhi của ta..... Nàng thực phóng túng.....”

Tà khí cười, hắn đem hạ phúc để gần hông nàng, bàn tay to đột nhiên dùng sức phát vào hông.

“A!”

Cái vỗ của hắn mang theo tia đau đớn, nhưng là khi Tiểu Thiên Ngân tiến vào, mang theo khoái cảm mãnh liệt, đem cảm giác trống rỗng trong cơ thể nàng biến mất.

“Sâu quá.....”

Nàng thỏa mãn khinh ngâm, tiểu huyết một trận co rút nhanh, đem tiểu Thiên Ngân nóng rực bao vây chặt chẽ. Bị gắt gao bao trụ, khoái cảm làm cho Phượng Thiên Ngân gầm nhẹ ra tiếng, bàn tay to bắt lấy hông thịt tách ra hai bên, làm cho nhục phùng hiện ra ở trước mắt, cũng làm cho mình thấy rõ ràng chính mình bị nàng nhào ra nuốt vào. Hắn càng động thân tăng thêm lực đạo, nhìn huyết nộn bôi thịt phun ra nhiều lần, thị giác thấy hết kích thích càng châm thêm dục hỏa. Hắn càng đưa nhanh hơn, càng dùng sức, không ngừng giảo ra hoa dịch, hai người nơi riêng tư chặt chẽ giao triêu sát nhập vào nhau, theo tần Suất kết hợp, truyền ra thanh âm ba ba.

Tư thế này làm cho hắn có thể càng thêm thông thuận sáp nhập, ngón tay đi đến trong hoa khâu của nàng, không ngừng qua lại vuốt phẳng, tăng thêm kích thích.

“Không..... A.....”

Thương Nguyệt Phi Tử hoảng đầu, sợi tóc bay ra trên lưng tuyết trắng, hoa khâu miễn cảm nhận thấy được ngón tay hắn di động, hoa huyết nhìn không được gắt gao co rút lại.

“Thực nhanh.....”

Phượng Thiên Ngân hơi hơi mị mầu, phát thanh âm thư sướng, tử hồng sắc thô dài càng thêm rất nhanh ra vào hoa huyết sung huyết hồng nộn, xuân thủy dạt dào, tiếng da thịt va chạm vào nhau đều nhịp như bản nhạc xuân tình kích động lòng người

“A..... Không cần..... Ân a.....”

Liên tục tiếp nhận những khoái cảm quá mức cường đại, làm cho nàng không tự chủ được cảm thấy sợ hãi, tưởng có thể trốn thoát được về phía trước, lại bị hắn gắt gao chế trụ cánh hoa. hạ phúc rắn chắc không ngừng va chạm nộn hông, thô trường nam tính nhiều lần nhập sâu vào hoa huyết, hắn còn tà ác kim phía sau tiểu huyết, vì nàng mang đến một loại khác kích thích.

“Không..... Ô.....”

Quá kích khoái cảm làm cho nàng nhìn không được khóc lên, thân thể rốt cuộc chống đỡ không được, hư nhuyễn quỳ rạp trên mặt đất, chỉ còn lại cái hông bị hắn nâng lên cao. Nhất ba ba khoái ý làm cho nộn huyết không chịu được co rút nhanh, co rút, đem vật cực đại vẫn còn trong cơ thể vây chặt làm cho hắn càng thêm thư sướng.

“Nhanh..... Cũng sắp..... Chờ ta.....”

Phượng Thiên Ngân thở gấp, càng dùng sức đưa vài cái, khi nhất kích cuối cùng, thật sâu trong huyết hoa tràn ngập mật sữa.

“A ”

Thương Nguyệt Phi Tử nhin không được khê kêu lên, vì khoái cảm mạnh mẽ thâm nhập cả người mà run rẩy, co rút lại hoa huyết không ngừng hấp thu dịch nóng phun trào. Bạch dịch nóng rục lấp đầy tiểu huyệt phần nộn, bắt lưu một tia khe hở, chỉ còn lại hai người thở dốc bất động...

6. Chương 6

Giống như làm tràng mộng xuân.....

Mở mắt ra, thân thể đau đớn kì quá khiến Thương Nguyệt Phi Tử thiếu chút nữa rên rỉ ra tiếng, phát giác bên cạnh lại có nam nhân gắt gao ôm mình, nàng sợ tới mức quả thật muốn thét chói tai.

Hắn, hắn làm sao có thể ngủ ở bên cạnh nàng?!

Hơn nữa..... Hai người còn trần như nhộng!

Thương Nguyệt Phi Tử thiếu chút nữa liền ngất đi, nàng miễn cưỡng thu về lý trí, nhanh chóng hồi tưởng những chuyện phát sinh ngày hôm qua

Nàng bị Thủy Oa Nhi lừa đến trúc ốc, còn bị hạ cái gì giục tình hương, sau đó liền cùng Phượng Thiên Ngân.....

Trời ơi!

Nhắm mắt lại, Thương Nguyệt Phi Tử vừa xấu hổ lại ảo não.

Nàng không chỉ ở trong lòng hắn phát ra cái loại rên rỉ mắc cỡ chết người này, không ngừng cầu xin hắn muốn nàng, thậm chí còn làm ra rất nhiều động tác đáng xấu hổ.....

Càng nghĩ, Thương Nguyệt Phi Tử càng chỉ muốn đâm đầu vô tường mà chết.

Không thể tin nàng đứng đắn nghiêm túc mười mấy năm, lại để thua trên tay tên vô lại này, không chỉ bị hắn hôn tới hôn tấp, ngay cả thân mình cũng bị hắn cưỡng đi.

Cái gì giục tình hương? Đi chết đi! Muốn lừa nàng sao? Sư huynh muội họ đem nàng trở thành ngu ngốc mà (quả thật là chị đã bị lừa).

Nàng cũng không tin âm mưu của Thủy Oa Nhi mà Phượng Thiên Ngân lại không biết, bọn họ nhất định là liên hợp lại tính kế nàng, mà nàng lại ngây ngốc mắc mưu.....

Đáng giận! Đáng chết!

Trùng mắt nhìn khuôn mặt anh tuấn xinh đẹp đang ngủ say, Thương Nguyệt Phi Tử tức giận đến nổi chỉ muốn bóp chết tên chết tiệt này.

Vô lại đến thế là cùng, lại dùng chiêu ti bỉ này hại nàng, hắn nghĩ chiếm được thân thể của nàng thì nàng sẽ ngoan ngoãn nghe lời sao?

Nằm mơ đi!

Nàng, Thương Nguyệt Phi Tử sẽ không như hắn mong muốn, cho dù trong sạch không có thì như thế nào? Bằng địa vị đại công chúa Thương Nguyệt quốc, còn có cả đồng nam nhân đang chờ kết hôn với nàng.

Nàng vẫn có thể dựa theo của nàng kế hoạch, hảo hảo phụ tá Hoàng nhi, mới sẽ không bị tên chết tiệt này phá hư!

“Người mơ tưởng thực hiện được.....”

Trùng mắt Phượng Thiên Ngân, Thương Nguyệt Phi Tử tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, quả muốn hung hăng cắn hắn một ngụm, tốt nhất đem hắn cắn chết.(cắn một đềm rồi còn chưa đã =.=)

Ngón tay, chậm rãi hướng tới gần hắn.

Bóp chết hắn! Bóp chết tên chết tiệt vô lại này! Nàng nhất định phải bóp chết hắn!

Thương Nguyệt Phi Tử hơi nhếch môi, ngón tay đi vào cổ Phượng Thiên Ngân, chạm vào động mạch cổ đang đập của hắn, sau đó.....

Không thể dùng lực. (Yukio: biết ngay mà==! phải ta á, tên Yuuji kia chết từ đời tám hoành rồi =)))

Nhìn kia khuôn mặt tuần tú đang ngủ say kia, hô hấp của hắn nhẹ nhàng phất lên da thịt nàng, hai người trần trụi thân thể gắt gao tiếp giáp, ngay cả trên người nàng cũng có mùi của hắn.

Phát hiện này làm cho nàng run sợ, có loại cảm giác nói không nên lời.

Chờ nàng lấy lại tinh thần, phát giác tay mình sớm theo cổ hắn đi lên trên, nhẹ vỗ về khuôn mặt dễ nhìn đang say ngủ.

Đầu ngón tay xẹt qua cánh môi mỏng mịn hoặc, nàng nhớ rõ tư vị khi bị hai phiến môi này hôn môi, mà ngày hôm qua..... Chúng nó đã chu du qua từng tắc da thịt nàng.

Rõ ràng trúng giục tình hương, nhưng đối với những việc phát sinh hôm qua, trí nhớ của nàng vô cùng rõ ràng, tưởng quên đi nhưng không được

Nghĩ đến này, nàng nhịn không được cắn môi.

Chán ghét.....

Tên hạ lưu ti bỉ này, không có chút đứng đắn, phong lưu lại hoa tâm, nàng ghét nhất loại người như thế!

Cá tính nghiêm cẩn (nghiêm túc cẩn thận) lại cố chấp nên nàng luôn luôn yêu cầu hoàn mỹ, hỗ trợ tiểu muội quản lý toàn bộ hoàng cung, nàng cũng không cho phép có sai lầm gì, càng coi trọng kỷ luật.

Nàng rất ít tức giận, luôn có thể bình tĩnh xử lý hết thảy, cho dù là người chí thân cũng rất ít thấy đáng về nàng tức giận.

Bọn họ đều nói, nàng bình tĩnh quá.

Nhưng là đối Phượng Thiên Ngân, nàng lại hoàn toàn không thể bảo trì bình tĩnh!

Hắn luôn có biện pháp chọc nàng tức giận, làm cho tâm bình tĩnh của nàng như mặt hồ bị khuấy động gợn sóng, như thế nào cũng bình phủ được. Liên ngay cả khi hắn không đứng đắn nói thích nàng, rõ ràng không tin lời hắn, nhưng lòng của nàng lại vẫn là không thể không rung động.

Ngay cả hiện tại, rõ ràng thực giận hắn, giận đến mức muốn bóp chết hắn, lại vẫn là không hạ thủ được, ngược lại lưu luyến vỗ về khuôn mặt của hắn.....

“Ai.”

Đều là hắn, làm cho nàng càng ngày càng không giống chính mình.

“Than thở cái gì?”

Đột nhiên, Phượng Thiên Ngân mở con mắt đầy tà khí liếc nàng.

Thương Nguyệt Phi Tử bất ngờ không kịp phòng bị, bàn tay nhỏ bé trắng nõn còn dừng lại ở trên mặt hắn, vừa vặn đang nắn nắn.

Nàng nhanh chóng thu hồi tay, xấu hổ đỏ mặt.

“Người.....” -Khi nào thì tỉnh? Không phải khi nàng vừa tỉnh, hắn liền tỉnh luôn chứ? Kia nàng vừa mới hành động không phải.....

“Không phải muốn bóp chết ta sao? sao không động thủ?”

Phượng Thiên Ngân xoay người đem nàng đặt ở dưới thân, khuôn mặt anh tuần tựa tiểu phi tiểu (như cười mà không cười), mang theo một tia bỉ dạn.

Từ trước lúc nàng tỉnh dậy, hắn cũng đã tỉnh, chính là tò mò nàng sẽ có hành động gì mới cố ý giả bộ nhắm mắt.

“Người giả bộ ngủ!”

Hơi nhếch môi, Thương Nguyệt Phi Tử trừng mắt hắn.

Sớm nên biết, không nên thả lỏng tâm tư khi ở bên tên vô lại này, nàng cứ như bị ngốc, bị hắn đùa bỡn ở cổ chường trong lúc đó.

Loại cảm giác này thực chán ghét, nàng không thích bị người khác thấy bộ dạng này của mình!

“Không giả bộ ngủ, làm sao mà biết ngươi muốn làm gì?”

Khuôn mặt anh tuấn gần sát nàng, mắt phượng một cái chớp mắt cũng không thuận nhìn chăm chăm đồng tử mắt của nàng.

“Từ nhi, kỳ thật ngươi thích ta, đúng không?”

“Mới không có! Ta mới không có thai hoan ngươi!”

Nàng mặt đỏ lên, nhanh chóng phản bác.

“Vậy ngươi vừa rồi sao lại không bóp chết ta?”

Hắn lại hỏi, bạc môi gợi đường cong lên tà nịnh.

“Bắt quá bóp cổ thì quá chậm, như vậy đi.....”

Hắn rút ra chuỗi thủy sắt bện dưới gối đầu, lại bắt lấy tay nàng nhét vào, đem chuỗi thủ kê lên cổ hắn.

“Ngươi làm cái gì?!”

Thương Nguyệt Phi Tử bị hành động của hắn dọa, tưởng buông chuỗi thủ, nhưng lại đánh không lại khí lực của hắn.

“Nha, cho ngươi cơ hội, ta chiếm thân mình ngươi, ngươi rất muốn giết ta đi?”

Phượng Thiên Ngân vẫn đang cười, cổ tay hơi chút dùng sức, cổ đao phong lợi hại cắt rất hiện ra vết máu.

Thương Nguyệt Phi Tử trừng mắt nhìn gáy hắn, thấy giọt máu theo vết thương rịn ra.

“Động thủ đi! Ta thừa nhận với ngươi, tuy rằng giục tình hương là oa nhi tính kế, nhưng cũng là được ta ngầm đồng ý.”

Hắn cười bổ sung, vẻ mặt tuyệt không cảm thấy áy náy.

Hắn vốn sẽ không là quân tử, cũng không muốn làm quân tử. (ta ghét quân tử nổi lửa lại không nấu cơm)

Đừng quên, hắn là tặc, lại là tiểu tặc.

Việc tiểu tặc làm, có cái gì có thể gọi là phong độ quân tử? Chỉ cần có thể đạt mục đích là tốt rồi.

“Phượng Thiên Ngân!”

Thương Nguyệt Phi Tử nũng nịu. Người này, thế nhưng hào phóng thừa nhận như vậy, cười đến không hề chột dạ!

“Ân? Tức giận đi? Cho nên hiện tại ta cho ngươi cơ hội trả thù nha!” Hắn cười, tay cầm cổ tay cổ tay càng thêm dùng sức, đao phong càng sâu vào vài phần.

Hắn cực. Cực nàng có thể động thủ hay không

Mạng của hắn liền giao cho nàng, chết ở nàng trong tay, hắn không oán không hối.

Nhưng là..... Chỉ cần nàng buông tha cho hắn, thì cả đời đừng nghĩ đến đào thoát khỏi hắn

Thương Nguyệt Phi Tử trừng mắt nhìn Phượng Thiên Ngân, hắn không hề sợ hãi lại làm cho nàng tức giận, hình như là ăn định nàng.

Hắn nghĩ nàng không dám động thủ sao?

Hừ, hắn suy nghĩ quá nhiều rồi.

Đây chính là hấn tự tìm, chỉ cần nàng hơi dùng lực, có thể giết hấn!

Đúng vậy, chỉ cần nàng hơi dùng lực.....

Thương Nguyệt Phi Tử nghĩ như vậy, nắm chủy thủ thủ cũng không tự chủ phát run, run run của nàng lại làm hấn cười khẽ.

“Như thế nào, luyện tiếc ta sao?”

Trên mặt tươi cười vẫn đang không chút để ý, nhưng là nàng nhìn mắt phượng đầy tự tin, như đang nói Hấn thắng. Mà nàng, là người thua

Không! Nàng mới không phải!

Nếu bị thua, có thể thừa nhận cái gì, nàng mới không cần!

Nắm chặt chủy thủ, Thương Nguyệt Phi Tử cắn răng thấp kêu:

“Phượng Thiên Ngân, ngươi đi chết đi!”

Tên chết tiệt vô lại dám khinh thường nàng, nàng liền như hấn mong muốn giết hấn!

Nhưng là.....

Sương mù mắt, lại làm cho nàng xem không rõ hết thấy.

“Ồ.....”

Ai? Là ai đang khóc?

“Thực quật cường.”

Khẽ thở dài, Phượng Thiên Ngân buông ra tay nàng, chủy thủ khuông lang một tiếng rơi xuống đất.

“Hừ, đừng khóc.....”

Hấn một bên đỡ, một bên cúi đầu hôn lệ của nàng

“Tránh ra! Ta chán ghét ngươi! Tránh ra, tránh ra!”

Thương Nguyệt Phi Tử tức nổ, phần nộ đánh hấn, bị hấn làm cho không đường thoái lui.

Nàng thua.

Nàng luyện tiếc giết hấn, thấy hấn bị thương đổ máu, lòng của nàng lại đau.

Rõ ràng chán ghét hấn không đứng đắn, lại không tự chủ được tâm tình của mình, mặc kệ trốn tránh thế nào, né tránh cũng chưa dùng, nàng thua hoàn toàn triệt để

“Chán ghét..... Ô.....”

Nàng chán ghét hấn, cực chán ghét hấn.

“Được, ta cho ngươi chán ghét, chỉ cần ta thích ngươi là tốt rồi, tùy ngươi chán ghét ta thế nào cũng đều không sao cả.”

Phượng Thiên Ngân nhẹ giọng dỗ, yêu cực kì bộ dáng dễ thương của nàng.

Hấn biết hấn thắng.

Tùy nàng như thế nào khẩu thị tâm phi (tâm nghĩ một đằng, miệng nói một nẻo, không thống nhất) đều không sao cả, hấn biết lòng của nàng đã hướng về hấn.

“Đừng khóc a.....”

Khâm (tắm lòng), hấn không phải chưa thấy qua nữ nhân khóc, nhưng là chỉ có nước mắt của nàng làm cho hấn chịu không nổi, lòng tràn đầy thương tiếc.

Sớm biết rằng sẽ chọc khóc nàng như vậy, hấn sẽ không đùa lớn như vậy. ((.) đùa ????????)

“Ai cần người lo, ngay cả khóc người cũng muốn quần có phải hay không?”

Thương Nguyệt Phi Tử mân mím môi, mắt húng gào thét.

Chán ghét! Đều là hấn, làm cho người chưa bao giờ khóc lại khóc, còn là khóc trước mặt hấn..... Quá mất mặt.

Thấy nàng then quá hóa giận, Phượng Thiên Ngân không khỏi nở nụ cười.

“Nàng lại khóc, ta sẽ hôn nàng đó!”

Lộ ra vẻ mặt đáng yêu như vậy, chẳng qua là dụ hoặc hấn thôi!

“Cái gì?!”

Nàng trừng lớn mắt, cái miệng nhỏ nhắn hơi hơi mở ra, môi của hấn đã hạ xuống.

“Ngô.....” (=)) NỤ HÔN BẮT NGỜ AAAAAAA tỳ tỳ khóc đi để muội hôn (^o^))

(Yukio: So sweet!)

Đang đồ tể, chết cũng không chừa! Thương Nguyệt Phi Tử tức giận giãy dụa, ngón tay lơ dang phất đến nơi miệng vết thương ở cằm cổ hấn, đụng tới chất lỏng ướt ướt.

Nàng sửng sốt, hiểu được đó là cái gì, trái tim cũng co rút lại, không giãy dụa.

Phượng Thiên Ngân thừa cơ hội càng hôn sâu thêm, đầu lưỡi làm càn tham nhập trong miệng nàng, lướt qua hàm răng, tìm kiếm chiếc lưỡi thơm tho mê người kia hút, càn rỡ.

“Ân.....” Nàng khinh ngâm ra tiếng, phần lưỡi khéo léo không khỏi bắt đầu đáp lại hấn, bản tính nhiệt tình bị hấn câu dụ thể hiện ra, không thể kháng cự lại quyến rũ của hấn.

Bàn tay to lớn vào tiêm nhũ mềm mại, bao lấy toàn bộ no đủ, hơi hơi dùng sức vuốt ve đứng lên, làm cho nàng cảm thấy một tia đau, trong đau đón lại mang theo một cổ tê dại.

Ngón tay thô lệ vuốt ve đỉnh nhũ phong, làm cho nụ hoa nở rộ, đứng thẳng, lại vươn hai ngón tay lạp xả xoay tròn.

“Không..... A.....”

Rõ ràng không hề có giục tình hương, thân thể mềm mại mãi cảm lại vẫn vì đụng chạm của hấn mà nóng lên, một cổ ả ướt ý theo chân trái tim bí ra.

Trải qua “dạy dỗ” hôm qua, nàng biết đó là cái gì, phát hiện này làm cho nàng xấu hổ đến không biết như thế nào cho phải.

“Ấm ướt, phải không?”

Phát hiện xấu hổ tưng quẩn của nàng, Phượng Thiên Ngân cười khế, vật dục thường nóng thiết sớm cứng rắn nhẹ nhàng cọ sát nộn huyết của nàng.

“Không cần..... Tránh ra.....”

Nàng kháng cự, tưởng đẩy ra hấn.

“Thật muốn ta tránh ra?”

Hấn hỏi, cố ý dùng đỉnh thô trướng khinh đụng phải huyết khẩu, kích thích mãi cảm của nàng.

“A.....”

Va chạm của hấn mang đến từng đợt cảm giác vừa chua xót lại kì quái thoải mái, làm cho nàng nhẹn không được ngâm nga ra tiếng, tràn ra càng nhiều hoa dịch.

Tay hấn đi vào hoa hác tiền, đầu ngón tay nhẹ nhàng trêu chọc hoa môi, làm cho ngón tay dính hết hoa dịch trong suốt, lại đem ngón tay ướt át đó cho nàng xem.

“Người xem, đều bị người làm ả ướt.”

Ngón tay khẽ nhúc nhích, khe hở lộ ra chất dịch nhớp nháp.

“Không.....”

Thương Nguyệt Phi Tử nhắm mắt, xấu hổ đến không dám nhìn.

Phượng Thiên Ngân không cho nàng trốn tránh, đưa ngón tay kề sát môi nàng.

“Há miệng, nếm thử hương vị của người.”

Không cần! Nàng hơi nhếch môi, sống chết kháng cự, này rất xấu hổ nha.

Ai ngờ hần lại đột nhiên động trách mông, đem nam tính cực đại toàn bộ vùi vào trong hoa kính ẩm ướt nóng nong, tiến nhập chỗ sâu nhất.

“A!”

Xâm nhập không hề báo trước làm cho nàng há mồm khinh kêu, hần cũng thừa dịp lúc này tham nhập hai ngón tay, đem cái miệng nhỏ của nàng khai ra.

“Ngô.....”

Ở trên ngón tay hần cảm nhận hương vị của chính mình, Thương Nguyệt Phi Tử cảm thấy thật xấu hổ, nhưng cũng không hiểu sao lại hưng phấn, cho nên dừng đạo cũng co rút lại càng nhanh, đè ép nam tính của hần.

“Tiến nhanh như vậy..... Nàng thích không?”

Thanh âm trầm thấp mang theo một tia mê người, ngón tay thon dài trong miệng nhỏ nhắn của nàng di động qua lại, đùa bỡn với lưỡi thơm tho ướt áp.

Thô trường nóng thiết cũng không an phận, cực thông thả di động trong hoa huyết lý, loại tốc độ này không chỉ tra tấn nàng, cũng tra tấn chính hần, mồ hôi theo giữa trán của hần chảy xuống, nhanh trất (lấp...or chặt) cùng ẩm áp của nàng, làm cho hần muốn liều lĩnh đoạt lấy

Nhưng là không được!

Hần muốn nàng hoàn toàn thần phục, chủ động mở miệng cầu hần.

Không phải vì giục tình hương, mà tự nhiên như vậy đầu hàng hần.

“Ân.....”

Thương Nguyệt Phi Tử kim lòng không đầu hút hết ngón tay hần, đem hoa dịch chính toàn bộ liếm sạch sẽ, tuyết đồn cũng đi theo nâng lên, muốn hần động nhanh hơn.

Hần động rất chậm, làm cho nàng ngứa ngáy cảm thấy thật là khó chịu, thân thể bị hần thuần dưỡng, sớm không thể thỏa mãn như thế.

“Không cần..... Chậm.....” -Nàng nức nở yêu cầu.

“Muốn ta chậm nữa?”

Phượng Thiên Ngân cố ý xuyên tạc lời của nàng, động tác càng chậm, thậm chí lui ra đến ngoài hoa huyết, cọ xát bên ngoài nộn thịt, chính là không chịu tiến vào.

“Không.....”- Hần cố ý, nhất định là thế!

Nhìn hần tà nịnh tươi cười, Thương Nguyệt Phi Tử vừa tức vừa hận, lại không có cách đối với hần.

Đối mặt hần, nàng thua hoàn toàn.

“Ân? Như thế nào?”

Phượng Thiên Ngân nhú mày, giọng điệu khiêu khích, chờ nàng mở miệng cầu xin tha thứ.

Đáng giận! Cẩn nộn môi, Thương Nguyệt Phi Tử tức giận.

Đùi ngọc thon dài đột nhiên ôm lấy thắt lưng hắn, tuyết đồn hướng lên trên vừa nhấc, đem nóng thiết toàn bộ nuốt vào hoa huyết.

“Ngô! Nàng.....”

Không dự đoán được nàng phải làm như vậy, kia đột nhiên chật hẹp bao vây lấy, làm cho Phượng Thiên Ngân thở hắt vì kinh ngạc, thô trưởng nam tính nhân bị kích thích lại trưởng hơn vài phần.

“Người có nhanh chút không? Không cần nhiều lời, ta không làm!” -Nàng bất cứ giá nào.(???????)

“A.....”

Thấy nàng hồng kiều nhan, rõ ràng then thùng lại muốn giả bộ lớn mật, Phượng Thiên Ngân không khỏi sung sướng nở nụ cười.

“Tử nhi, nàng thật đáng yêu.”

Hắn cúi đầu hôn trụ cái miệng nhỏ nhắn, trách mông cũng đi theo di động, như nàng mong muốn tốc độ nhanh hơn, thật sâu va chạm hoa tâm của nàng, làm cho nàng thoải mái, cũng làm cho chính mình khuây khoả.

Hai người lời lẽ kịch liệt giao triền, nơi riêng tư cũng gất gao tương (giao thoa) thiếp, bắt lưu một tia khe hở, theo nam tính trườn đưa rả ra hoa dịch đầm đìa, đem chỗ ái ân biến thành ẩm ướt dinh dính, cũng đem đệm giường dính một mảnh ẩm ướt.

“Thích ta động vậy không? Ân?”

Phượng Thiên Ngân mãnh lực trườn đưa, đem bối thịt đỏ bừng của nàng uyển chuyển tiến lui, mang ra đầy đủ hoa dịch.

“Thích..... Ân a.....”

Nàng phóng dăng rên rỉ, sớm đã hết then, đắm chìm trong khoái cảm hắn ban.

Hai chân thon dài gất gao quán quít lấy thắt lưng hắn, đường hầm huyết nộn chặt chẽ hấp thụ nam tính của hắn, giống như muốn bóp chặt bài trừ tinh hoa của hắn, từng trận mấp máy mở ngậm cửa động.

Ngay lập tức, thân thể mềm mại đã chuyển hết sang màu đỏ trạch, dững đạo bắt đầu chặt chẽ co rút lại, xuất ra trận trận khoái ý, xuân thủy cũng róc rách chảy ra theo.

Co rút của nàng lại làm cho Phượng Thiên Ngân biết nàng đã nhanh đến cao trào, nam tính tăng cường biên độ tiến lên, va chạm nộn thịt bên trong, bị gất gao bao vây trong khoái cảm làm cho hắn toàn thân buộc chặt.

“A... không.....”

Nàng rút cuộc chịu không nổi phát ra kêu, tường hoa bắt đầu kịch liệt co rút lại, hoa dịch chảy ra như mưa tháng năm.

“Tử nhi..... Chờ ta.....”

Hắn cũng phát ra gầm nhẹ theo, lại ra sức tiến lên bảy nhanh ba chậm (chém nà), đến đến nhất kích cuối cùng, ngựa đầu rên rỉ, đem tất cả tinh hoa nóng ẩm đưa vào trong cơ thể.

£€¥\$——****——

Nàng cùng Phượng Thiên Ngân rốt cuộc là quan hệ gì?

Mấy ngày nay, Thương Nguyệt Phi Tử vẫn nghĩ vấn đề này.

Từ ngày đó, hai người hàng đêm đồng giường cộng chằm (đơn giản là ngủ chung giường), tên vô lại kia đuổi thể nào cũng đuổi không đi, còn..... tí bĩ dưng tình dục đến trên chóc nàng.

Mà nàng, rõ ràng muốn chống cự, rốt cuộc lại không thể kiên trì, luôn ồm ờ làm cho hắn thực hiện được.....

Thật sự là đáng xấu hổ!

Mân mím môi, đối với yếu đuối của mình, Thương Nguyệt Phi Tử không khỏi cảm thấy bất đắc dĩ mặc kệ nàng không muốn thừa nhận như thế nào, sự thật xảy ra trước mắt, nàng chính là động tâm với hắn.

Thật sự là mắt bị mù mới có thể thích tên vô lại không đứng đắn đó!

(chị là yêu nên ko tính bị mù)

Nhưng nàng lại không thể tự kiềm chế đem thâm tâm đặt trên người hắn.

Mà hắn đâu? Tuy rằng luôn miệng nói thích nàng, nhưng là..... Nàng thật sự khó tin tưởng.

Huống chi, nàng không có khả năng cả đời ở trong sơn cốc này, nàng có trách nhiệm của nàng, nàng phải trở về hoàng cung Thương Nguyệt.

Cho đến lúc này, hắn trời sinh tính không thích trói buộc, liệu nguyện ý cùng nàng trở về? Vẫn là..... Chờ hắn chán, sẽ không cần mà nàng nữa mà bỏ đi?

Thương Nguyệt Phi Tử khó nói ra ưu tư phức tạp trong lòng, nàng không phải là chưa nghĩ cùng Phượng Thiên Ngân nói chuyện, nhưng là đối mặt tên lưu manh luôn tươi cười..... Nàng thật sự rất khó cùng hắn trò chuyện, thật chỉ muốn tát cho hắn một cái!

“Tên vô lại, luôn đem lời của ta bay mất.....”

Nàng thì thảo tự nói, giận hắn luôn dùng thái độ “tứ lạng bạt thiên cân” đem lời của nàng nhẹ nhàng vứt đi, nếu không liền hôn nàng, không cho nàng nói ra.

Quả thực là đáng giận tới cực điểm, nhưng nàng lại không có cách trị hắn.

Ai, nàng thật sự là thế nào mới đúng, mới có thể thích hắn.

Lắc đầu, Thương Nguyệt Phi Tử nhện không được thở dài, cước bộ theo suy nghĩ lung tung đi tới, đi thẳng vào chỗ sâu trong rừng trúc, bị một tiếng hét kinh hãi “ngạnh sinh sinh” gọi hồn trở về.

“Phi.... Phi Tử tỷ tỷ, sao ngươi tới được nơi này?!”

Thủy Oa Nhi kinh ngạc nhìn nàng, mâu quang chột dạ trộm nhìn phía sau liếc mắt một cái, chạy nhanh đi động thân mình ngăn trở của nàng tầm mắt.

“Ta đi lung tung.”

Thương Nguyệt Phi Tử bây giờ mới phát hiện chính mình đi sâu vào rừng trúc, đằng trước là rừng hoa, khắp nơi đều là hoa đào.

“Là, phải không?”

Thủy Oa Nhi ha ha cười, thân thiết tiến lên khiên trụ nàng.

“Đi một chút đi, chúng ta trở về đi, ta đã đói bụng, quay lại ăn chút điểm tâm đi!”

“Oa nhi, ngươi kì lạ thật.”

Là ảo giác của nàng sao? Tổng cảm thấy oa nhi giống như đang khấn trương.

“Nào có?”

Nháy mắt mấy cái, Thủy Oa Nhi trang vô tội.

Thương Nguyệt Phi Tử vì híp lại mâu, không tin lời của nàng, bởi vì vẻ mặt Thủy Oa Nhi này, liền cùng Hoàng nhi nhà nàng lúc chột dạ giống nhau như đúc.

“Phía trước có cái gì?”

Nàng một bên hỏi, một bên bước đi về phía trước.

“Không! Cái gì đều không có nha!”

Thủy Oa Nhi chạy nhanh ngăn trở nàng.

“Oa nhi!”

Mây liễu nhích lên cao, Thương Nguyệt Phi Tử càng cảm thấy khả nghi.

“Tránh ra!”

“Nga, hảo, được rồi!”

Thấy nàng tức giận, Thủy Oa Nhi không có biện pháp, chỉ phải tránh thân mình ra, nơm nớp lo sợ đi theo sau nàng.

Ồ, sư huynh, ta cũng không phải là không giúp người nha! Thủy Oa Nhi ở trong lòng khóc thét.

Đi vào rừng hoa đào, Thương Nguyệt Phi Tử đầu tiên nhìn thấy, chính là một đôi nam nữ thân thiết, hai người cười cười nói nói, xem ra cảm tình tốt lắm.

Mắt đẹp híp lại, Thương Nguyệt Phi Tử lạnh lùng cười, bởi vì nam nhân này nàng rất quen thuộc đúng là tên luôn miệng nói yêu nàng Phượng Thiên Ngân!

7. Chương 7

Nhìn không thấy của người thật tình, lòng ta nan an

Nghe không thấy của người yêu ngữ, lòng ta lo sợ không yên

Tại đây một hồi tình yêu cùng tự tôn đánh giằng co trung

Chúng ta đem chính mình đều bại bởi yêu.....

Chương 7:

“Nghe nói người trộm đi đại công chúa Thương Nguyệt quốc ?”

Nhìn nam nhân tuấn mỹ trước mắt, Tập Y Y nhợt nhạt cười.

“uhm!”

Phượng Thiên Ngân cười khê đáp, đối mặt với võ lâm đệ nhất mỹ nhân này, trong ánh mắt chỉ có thưởng thức.

Chuyện, vật xinh đẹp, không ai không muốn thưởng thức bất quá cũng chỉ giới hạn là thế.

Với hấn mà nói, Tập Y Y chính là một bằng hữu, một hồng nhan tri kỷ để tán ngẫu.

Thế nhân (người đời) nói hấn phong lưu, điểm ấy hấn không phủ nhận. Bất quá hấn cũng biết, dạng nữ nhân gì có thể chạm vào, dạng nữ nhân nào không thể đụng tới.

Mà Tập Y Y, chính là nữ nhân không thể đụng vào.

Vượt qua giới tuyến bằng hữu, đối với hấn mà nói, cái gọi là đệ nhất mỹ nhân cũng chỉ là nữ nhân mà thôi.

Cho tới bây giờ, có thể câu động trái tim hấn cũng chỉ có một người, Thương Nguyệt Phi Tử.

Nhưng cô gái kia lại tuyệt không tin tưởng hấn. Mặc kệ hấn như thế nào đối với nàng nói thích, nói yêu, nàng luôn mang theo ánh mắt hoài nghi làm cho hấn rất ủ rũ.

Hấn nghĩ tiếng tăm thần trộm Phượng Thiên Ngân nổi danh giang hồ, có bao nhiêu cô nương ái mộ hấn, nhưng hấn chỉ đưa tay về phía nàng, cam nguyện vì nàng buông tha tất cả.

Hấn thích chơi đùa, đối tình yêu cũng không ái mộ mấy, nhưng một bức họa lại làm cho hấn hoàn toàn thất thủ.

Tâm hồ bình tĩnh hơn hai mươi năm, bởi vì đóa Ngụy tử mẫu đơn cao ngạo kia mà nổi lên giao dao động, không thể bình tâm trở lại, nhưng là nha.....

Hấn muốn đóa Ngụy tử kia, cũng không phải dễ hái.

Nghĩ vậy, Phượng Thiên Ngân không khỏi cười khở.

Khuôn mặt tuần mỹ mang theo biểu tình bất đồng, xưa nay hấn vẫn tươi cười hời hợt, nhưng vì nghĩ đến đóa Nguyệt tử quật cường ngạo mạng kia mà trở nên ôn nhu.

Tập Y Y thấy được, trong lòng không tự chủ được hiện lên một tia ghen tỵ.

Nàng yêu say đắm Phượng Thiên Ngân nhiều năm, từ lần đầu tiên nhìn thấy hấn, thâm tâm liền dừng hấn trên người, nhưng nàng lại không giữ được hấn.

Cho dù có được dung mạo tuyệt thế, vẫn không được trói được ánh mắt của hấn, nàng nghĩ chỉ cần kiên nhẫn chờ đợi, một ngày nào đó hấn sẽ nhận ra nàng, yêu thương nàng.

Nàng không nghĩ chỉ làm hồng nhan tri kỷ với hấn, nàng còn muốn làm vợ hấn.

Nàng có thể chờ, nàng có tự tin, trên đời này không có một nữ nhân nào có thể so với được với nàng.

Cũng không nghĩ đến hấn lại trộm Thương Nguyệt quốc đại công chúa, tin tức này làm cho nàng kinh ngạc lại sợ hãi.

Quen biết Phượng Thiên Ngân nhiều năm, nàng rất hiểu rõ hấn hấn cái gì đều trộm, chính là không ăn trộm nhân, nhất là nữ nhân.

Nhưng hấn thế lại trộm một công chúa, cái này đại biểu gì?

Nội tâm nàng tràn ngập bất an, cho nên mới đến nơi đây, tưởng chứng minh là mình lo lắng nhiều.

Nhưng nàng sai lầm rồi, tươi cười trên mặt hấn, nàng chưa bao giờ thấy qua.

Nụ cười đó, là vì công chúa kia sao?

Dựa vào cái gì?! Công chúa kia dựa vào cái gì làm cho hấn lộ ra tươi cười này?!

Tập Y Y rất không cam tâm, nhưng nàng vẫn là áp chế ghen tị trong lòng, cười hỏi:

“Người không phải đã yêu thương công chúa kia chứ?”

Phượng Thiên Ngân thản nhiên nhìn Tập Y Y liếc mắt một cái, bạc môi gợi lên một chút cười.

Đối với tình ý của Tập Y Y, hấn trong lòng biết rõ ràng lại làm như không thấy, dù sao nàng không phá hấn, hấn coi như không có chuyện gì.

Nhìn hấn ôn nhu đa tình, trên thực tế hấn so với ai khác đều vô tình.

“Nàng thực đáng yêu, làm cho người ta không thể không yêu.”

Hấn thản nhiên trả lời, nghe tiếng bước chân nhỏ từ xa vọng tới.

Mất phượng khinh dương, hấn nhìn về phía bên phải, không chút nào ngoài ý muốn tìm kiếm một chút bóng dáng màu tím.

A, thấy nàng kiều nhan bình tĩnh, nên sẽ không ghen tị đi?

Thương Nguyệt Phi Tử không khỏi hờn giận mím môi, nàng nguyên bản tính nghe lén bọn họ đang nói cái gì, sao biết một chữ còn không có nghe được đã bị hấn phát hiện.

Đáng giận!

Đường đường công chúa, thế nhưng sa đoạ đến nỗi đi nghe lén người ta?! Đây đều là hấn hại, làm cho nàng trở nên không giống mình chút nào!

Hơi nhếch môi, Thương Nguyệt Phi Tử thực sự giận chó đánh mèo, đem tất cả sai lầm đều đổ lên người Phượng Thiên Ngân.

“Tử nhi, sắc mặt của nàng thật khó coi.”

Phượng Thiên Ngân đi đến bên nàng, bạc môi cười cười, ở nàng bên tai nói nhỏ,

“Người không phải đang ghen tị chứ?”

Bị nói trúng rồi!

Thương Nguyệt Phi Tử tức giận đỏ mặt, chết cũng không thừa nhận.

“Nói bậy! Ta mà ăn dấm chua?!”

Nàng nhanh chóng phản bác, nhưng là biểu tình xấu hổ lại phản bội nàng.

“Tục tưng thật cứng đầu a.”

Phượng Thiên Ngân cười khế, yêu cực kỳ bộ dáng giận dỗi đáng yêu này.

Ai, ngay cả tính tình quật ngạo này hẳn đều cảm thấy thật đáng yêu, thật là xong rồi nha!

Hắn bắt đầu dĩ thân nhẹ, bàn tay to lại thân mật đem nàng kéo vào trong lòng.

“Nói chuyện đừng động thủ động cước.”

Đỏ mặt, Thương Nguyệt Phi Tử đẩy hắn ra, sau đó lui lại mấy bước, cách hắn rất xa.

Nam nhân này, hoàn toàn không để ý bên cạnh còn có người, luôn đối nàng muốn ôm liền ôm, tưởng thân liền thân, da mặt dày tới cực điểm.

“Gì chứ? Nàng toàn thân cao thấp chỗ nào mà ta không chạm qua?”

Phượng Thiên Ngân nhướn mày, cười đến phi thường ngả ngớn.

“Phượng Thiên Ngân! Người câm miệng!”

Tên vô lại này, hẳn không biết xấu hổ nàng cũng xấu hổ a! Thương Nguyệt Phi Tử vừa thẹn vừa giận nhìn nhìn hai người kia.

Thủy Oa Nhi thực thức thời ngẩng đầu thưởng thức hoa đào, cái gì cũng không nghe cái gì cũng không thấy nha, mà cô nương bên kia lại.....

Ánh mắt sắc bén trừng lớn làm cho Thương Nguyệt Phi Tử sửng sốt. Nàng có làm gì chọc tới vị cô nương này sao?

“Vị này nhất định là Thương Nguyệt quốc đại công chúa đi?”

Không muốn bị quăng sang một bên, Tập Y Y giơ lên tươi cười, chân thành đi về phía bọn họ, mâu quang sắc bén từ lâu đã thay bằng một mảnh hiền lành.

Nàng đi tới trước mặt hai người, nhẹ nhàng chào hỏi giới thiệu.

“Ta Tập Y Y, bái kiến công chúa.”

Thương Nguyệt Phi Tử nhú mày, chỉ một thoáng hiểu được. (ồ ồ...)

Tập Y Y, hoa khôi nổi tiếng thiên hạ, giang hồ đệ nhất mỹ nhân, cũng là hồng nhan tri kỷ bên cạnh Phượng Thiên Ngân. Đã biết thân phận Tập Y Y, đối với địch ý ban đầu vào nàng, nàng có thể hiểu rõ.

“Ta hiện tại chính là tù nhân bắt đến đây, Tập cô nương không cần hành lễ.”

Cười nhẹ, Thương Nguyệt Phi Tử nói ngắn gọn hàm súc, chỉ liếc Phượng Thiên Ngân một cái, bình sinh khí thế tôn quý, không cần cố tình biểu lộ cũng đủ để lấn áp bất luận kẻ nào.

“Tù nhân?”

Lời của nàng làm cho Phượng Thiên Ngân nhướn mày.

“Tử nhi, nàng nói sai rồi, chân chính tù nhân là ta mới đúng.”

“Cái gì?”

Thương Nguyệt Phi Tử khó hiểu nhìn về phía hắn.

“Ta nha, là tù nhân của nàng, cam tâm tình nguyện bị nàng trói chặt.”

(~>_<~) oh=“”>

Nói xong, hần đổi nàng nhẹ nhàng nháy mắt, bộ dáng tà khí mê người. Thương Nguyệt Phi Tử nhanh chóng mặt đỏ lên.

“Phượng Thiên Ngân, người đùa đủ chưa!”

Lời nói ghê tởm này hần cũng nói được, nàng thật sự bị nam nhân này đả bại.

“Phốc!”

Thủy Oa Nhi này giờ vẫn làm như không có gì... chịu không nổi, phốc xích một tiếng cười ra, gặp Thương Nguyệt Phi Tử quần bách đồ mặt, nàng nhanh khụ hai tiếng, làm bộ như chuyện gì cũng chưa phát sinh.

“Không, không có việc gì, các người tiếp tục, ta tiếp tục ngắm hoa.” (Yukio: =)) ta thích nhân vật này nhất nha! không tính nvc)

Lời này vừa nói làm cho khuôn mặt nhỏ nhắn của Phi Tử càng trưởng hồng, ngay cả bên tai cũng đỏ lên, nàng trừng mắt Phượng Thiên Ngân, cảm thấy quá mất mặt, nhịn không được tức giận đến dậm dậm chân.

“Phượng Thiên Ngân, người tốt nhất cách ta xa một chút!”

Mặt của nàng đều bị hần làm mất hết! Giận đến không chịu được, Thương Nguyệt Phi Tử xoay người bước đi.

“Khoan, Tử nhi! Nàng muốn đi đâu? Ta còn chưa biểu đạt ta yêu nàng như thế nào nha!”

Phượng Thiên Ngân hi hi cười, đi theo phía sau tiếp tục đùa nàng. Tốt nhất đem nàng đậu thổ phỉ phỉ, đậu oa oa kêu, như vậy nàng đáng yêu nhất. Phượng Thiên Ngân hứng thú nghĩ, ai bảo nàng bình thường luôn một dáng vẻ lạnh như băng, hần không thính nàng như vậy, vẫn là tức giận mới đáng yêu. Hai người một trước một sau ly khai rừng hoa đào, hoàn toàn bỏ qua Tập Y Y nhịn không được giận tái mặt, phần hận trừng mắt bóng dáng mặt màu tím. Nàng lần đầu tiên bị xem nhẹ như thế, Thương Nguyệt Phi Tử vừa xuất hiện, tầm mắt Phượng Thiên Ngân liền dừng ở trên người nàng ta, hoàn toàn không nhìn đến nàng, xem Tập Y Y nàng như không tồn tại. Tâm ghen ghét làm cho khuôn mặt xinh đẹp vằn vẹo, nàng không phục, tên công chúa kia dựa vào cái gì có được Phượng Thiên Ngân? Nàng nhiều năm chờ đợi lại tính cái gì? Phượng Thiên Ngân là của nàng! Nàng chết cũng sẽ không tặng cho nữ nhân khác!

“Tiểu Tử nhi, chớ đi nhanh như vậy, cẩn thận té ngã.”

Phượng Thiên Ngân bĩ bĩ cười, dẫn dò thiên hạ phía trước.

“Người câm miệng!”

Miệng quạ đen, nàng cũng không phải tiểu hài tử, làm sao đi đường có thể ngã.....

“A!”

Mới nghĩ, gót chân lại giống như bị cái gì cản, làm cho nàng lão đảo ngã xuống. Phượng Thiên Ngân như là sớm biết trước tình huống này, mũi chân nhẹ điểm, nhanh chóng đi tới trước nàng, vững vàng đem nàng ôm vào trong lòng.

“Xem đi, vừa nói với người đi đường phải cẩn thận.”

Ôn hương nhuyễn ngọc ôm đầy cõi lòng, hưởng thụ rất nhiều, hần còn không quên nói xong nói mát.

“Người?! Xảo trá!”

Thương Nguyệt Phi Tử trừng mắt hần, nàng không phải đứa ngốc, đột nhiên bị khinh đau, nhất định là hần làm, tên ti bỉ vô lại.....

“Không xảo trá, sao có thể khiến cho nàng yêu thương nhưng nhớ?”

Xiếc bị vạch trần, Phượng Thiên Ngân cũng không phủ nhận, ngược lại đắc ý cười khê.

Người này thật sự là..... Không có cách với hần, Thương Nguyệt Phi Tử chỉ có thể giương mắt nhìn, nhưng khóe miệng lại nhin không được giơ lên, tên vô lại, luôn làm cho nàng vừa tức vừa buồn cười. (yukio: so sweet a!!:))

“Nở nụ cười, không tức?”

Nhìn đến ý cười bên môi nàng, Phượng Thiên Ngân cúi đầu, yêu say đắm đôi cánh môi nhuần nộn của nàng, hôn lên.

“Người còn nói!”

Thương Nguyệt Phi Tử trừng hần liếc mắt một cái,

“Người cũng không cảm thấy mắt mặt sao? Rõ ràng biết có người còn.....”

Cũng không ngẫm lại, da mặt của nàng cũng không dày như hần!

“Có cái mắt mặt?”

Phượng Thiên Ngân chọn nhú mày, một chút cũng không cảm giác.

“Ta thích nàng là sự thật nha, có cái gì không dám thừa nhận? Nhưng thật ra nàng, đến tột cùng có thích ta hay không?”

Tuy rằng đã biết lòng nàng là của hần, nhưng là nàng chưa bao giờ nói thích, nàng cũng biết, hần cũng không phải có quá thừa tự tin.

Như vậy nha! Nàng như gần như xa làm cho hần không thể an tâm, phải sợ nàng chạy khỏi hần. Cho nên mỗi khi nàng nhắc tới chuyện hoàng cung, hần lại luôn che miệng của nàng, không nghĩ nghe nhiều. Hần ích kỷ tưởng đem nàng khóa trong sơn cốc, làm cho nàng chỉ là tiểu Tử nhi của hần, không phải Thương Nguyệt quốc đại công chúa.

“Đừng như vậy..... Ân.....”

Môi đỏ mọng mới mở ra, đầu lưỡi linh hoạt của hần liền thừa cơ tham nhập đàn khẩu, giống muốn tìm kiếm chứng minh, hôn vô cùng kích cuồng. Hần không ngừng dây dưa phần lưỡi của nàng, không để nàng bỏ chạy, cũng không cho nàng phản kháng.

“Ân.....”

Kích cuồng hôn làm cho nàng rốt cuộc không thể tự hỏi, chỉ có thể hư nhuỷ ngã vào trong lòng hần, dựa vào hần, cái lưỡi thơm tho cùng lưỡi hần lẫn nhau hút, triển dục ra nước bọt. Hồi lâu, thẳng đến khi hai người mau thổ không nổi, hần mới buông môi của nàng, đầu lưỡi liếm đi nước bọt không kịp nuốt nơi khóe miệng nàng.

“Tử nhi, nàng thích ta sao?”

Vi ách thanh âm, hần lại hỏi, mắt phượng thâm thúy mà cực nóng.

Nhẹ nhàng thở phì phò, Thương Nguyệt Phi Tử buông xuống con ngươi. Cơ hồ mỗi ngày, hần đều đã hỏi nàng những lời này, nhưng nàng luôn không dám trả lời, là vì thẹn thùng, cũng là bởi vì bất an

Nếu nàng thừa nhận, hần còn có thể mê luyến nàng sao? Có thể hay không bởi vì đã có được nên sẽ không quyến luyến nàng? Hơn nữa..... Đối với tiếng yêu trong miệng hần, nàng cũng có bất an. Rõ ràng rất muốn tin tưởng hần, nhưng là ở sâu trong nội tâm lại cảm thấy nghi ngờ, không thể xác định chân tình của hần có bao phần thật.....

Liếm liếm môi, nàng lảng tránh cái nhìn chăm chú của hần, nói sang chuyện khác.

“Phượng Thiên Ngân, ta không thể vẫn ở trong này, ta phải hồi cung, bọn họ nhất định thực lo lắng ta, người.....”

Nguyện ý theo ta cùng nhau trở về sao? Câu cuối cùng, đến bên miệng lại bị nàng nuốt trở vào. Nàng không dám hỏi, sợ nghe được cự tuyệt. Dù sao, hần nhiệt tình yêu thương tự do làm sao có thể bỏ qua cuộc sống hiện tại, theo nàng hồi cung? Nàng không quên, hần ngay từ đầu còn có nói, đối với việc làm phò mã

của nàng một chút hứng thú cũng không có..... Nghe được nàng lại nhắc tới chuyện hồi cung, Phượng Thiên Ngân nhú mày.

“Ồ trong này không tốt sao?”

Nàng liền như vậy tưởng hồi cung, như vậy tưởng rời đi hẳn sao?

Nghĩ vậy, trong lòng hắn không thoải mái. Người trong lòng rõ ràng đang trong lòng mình, hắn lại cảm thấy nàng cách mình rất xa. Hắn không thích loại cảm giác này. Hướng đến không chịu trói buộc tâm, bởi vì nàng mà lo được lo mất, bề ngoài tự tin, chính là không muốn làm cho người ta phát hiện bất an của hắn.

8. Chương 8

Không giữ được lòng của nàng, làm cho hắn cảm thấy bất an.

“Người biết rõ ta không có khả năng sống mãi trong này.”

Thương Nguyệt Phi Tử ngẩng đầu nhìn hắn.

“Ta sớm hay muộn cũng hồi cung, ngô.....”

Lại nữa, hắn lại không cho nàng nói xong.

“Phượng..... Ân.....”

Phượng Thiên Ngân kịch liệt hôn nàng, không cho nàng nói cho hết lời, cũng không muốn nghe lời của nàng.

Vừa nghe thấy nàng nói muốn rời đi, lửa giận liền bùng hực dậy lên.

Hắn sẽ không thả nàng đi, nàng là của hắn, hắn vĩnh viễn không để mất nàng!

Cho dù muốn đem cả đời nàng khóa ở trong cốc, cho dù nàng cả đời cũng không nói thương hắn, hắn cũng sẽ không buông tay!

Không thể phản kháng hắn, bị hắn trêu chọc khơi nguồn nhiệt tình làm cho nàng rốt cuộc không thể tự hỏi, chỉ có thể theo hắn khơi mưa gọi gió, mặc cho hắn thấp lên hỏa diễm trong cơ thể.

Môi chạm môi kịch liệt giao triền, hai người không phát hiện ở một góc, Tập Y Y ghen tị nhìn chăm chú vào một màn này, hai tay phần hặn mà nắm chặt thành quyền.

Mâu quang âm trầm hung tợn trừng mắt bắn vào Thương Nguyệt Phi Tử, không bao lâu, cánh môi giờ lên một chút cười âm ngoan, làm cho người ta không rét mà run.

.....

Phượng Thiên Ngân tên vô lại, mỗi lần đều dùng chiêu này ứng phó nàng.

Mỗi khi nàng nói đến hồi cung, hắn liền hôn khiến nàng không thể hỏi, sau đó cũng không quản đang ở nơi nào, đường đường chính chính ăn nàng, hoàn toàn không sợ bị người nhìn thấy.

Nàng chưa bao giờ chịu thua, cứ nhiên lần nào cũng đều không thể kháng cự hắn.

Nghĩ vậy, Thương Nguyệt Phi Tử không khỏi ảo não rên rỉ. Đời mạng, nàng như là bị Phượng Thiên Ngân ăn định rồi, hoàn toàn bó chân với hắn.....

Nhưng là cứ như vậy cũng không phải biện pháp, nàng không có khả năng ở mãi trong này.

“Đại ca bọn họ nhất định lo lắng cho ta.” Nàng cắn môi thì thầm.

Nhưng là, mình thật sự nghĩ có thể rời đi nơi này sao?

Trong lòng hiện lên câu nghi vấn này, làm cho nàng sửng sốt, hoàn toàn không thể đáp lời.

Rời đi nơi này, chẳng khác nào rời xa hắn.

Nghĩ đến phải rời khỏi hắn, trong lòng nàng liền một trận quặn đau, cơ hồ không thể hô hấp.

Thương Nguyệt Phi Tử nhin không được cười khổ. Nàng không ngờ mới một thời gian mà nàng thương hấn sâu đậm như vậy , sâu đến nỗi ngay cả nghĩ rời xa hấn đã đau lòng.

Không nghĩ tới nàng đã muốn hăm sâu như vậy, chỉ còn lại có tự tôn cuối cùng chống đỡ, không dám mở miệng nói thương hấn.

Cho dù khi hai người hoan ái, hấn cố ý tra tấn nàng, muốn nàng nói thương hấn, nàng cũng là cắn chặt răng, không nói chính là không nói.

Mỗi khi chọc giận hấn, khiến quá trình càng trở nên kịch liệt không thôi, làm cho nàng không thể không thở dốc.

Khi đó, tổng cảm thấy tự tin của hấn giống như có điểm bối rối, như là khát vọng có được cái gì, lại không dám biểu hiện ra ngoài.

Nhưng là, làm sao có thể đây?

“Tên vô lại kia mà bối rối có quỷ mới tin!”

Đối với ý niệm kì quái trong đầu mình, Thương Nguyệt Phi Tử không khỏi cảm thấy buồn cười.

Hai người trong lúc đó, không nắm chắc là nàng mới đúng, mà hấn, luôn mang theo tự tin vô cùng, giống như nắm giữ phần thắng, hấn vĩnh viễn là người thắng, mà nàng luôn là kẻ thua.

Cho nên, nhất định đó là ảo giác của nàng đi.

“Ai, như thế nào lại muốn đến hấn.....”

Nàng vốn không phải suy nghĩ chuyện hồi cung sao? Nghĩ như thế nào suy nghĩ lại dừng trên người Phượng Thiên Ngân ?

Giống như là điên, không lúc nào là không suy nghĩ về hấn.

Thương Nguyệt Phi Tử mân mím môi, nhin không được thở dài.

“Có chuyện gì phiền não thế, lại làm cho đường đường đại công chúa Thương Nguyệt quốc thở dài?”

Thanh âm mềm nhẹ theo phía sau nàng truyền đến.

Thương Nguyệt Phi Tử quay đầu, kinh ngạc nhìn về phía người tới.

“Tập cô nương.”

Nàng thản nhiên hô một tiếng, thái độ ôn hoà, khí chất tôn quý lại triển lộ không bỏ sót.

Nàng như vậy càng làm cho Tập Y Y càng cảm thấy thống hận.

Ánh mắt cao ngạo kia, như là người bên ngoài đều thấp hèn hơn nàng, nàng cũng chỉ là đầu thai tốt một chút, mới có thể trở thành công chúa, dựa vào cái gì khinh thường mình?! (chẳng ai khinh thường mình được trừ khi chính mình tự hạ thấp bản thân)

Tâm ghen ghét, làm cho Tập Y Y hoàn toàn không vừa mắt Thương Nguyệt Phi Tử, nhưng khuôn mặt nhỏ nhắn lại vẫn là nhếch môi cười dâng lên một bộ dạng vô hại.

Nhưng Thương Nguyệt Phi Tử cũng không quên, lần đầu nàng nhìn thấy Tập Y Y, là khi tầm mắt sắc bén kia bắn, dường như là hận không thể giết nàng.

Nàng không nghĩ đến Tập Y Y không có việc gì sẽ tìm đến nàng nói chuyện phiếm, huống chi mấy ngày gần đây , hai người căn bản không chạm mặt, hiện tại Tập Y Y lại đột nhiên xuất hiện, xem ra là đặc biệt tìm đến nàng.

“Tập cô nương tìm ta có việc?”

Không nghĩ vu hồi, Thương Nguyệt Phi Tử trực tiếp chỉ ra.

Tập Y Y nhìn nàng liếc mắt một cái, nếu đối phương không khách sáo, nàng cũng thẳng thắn,

“Người cho là Ngân thật lòng thích người sao?”

“Có ý tứ gì?”

Thương Nguyệt Phi Tử ninh khởi mày.

H n ta có thể tin người lần nữa ko?

“Tối hôm qua, Ngân không trở về phòng đi?”

Mang theo ác ý, Tập Y Y nhẹ nhàng nở nụ cười.

Thương Nguyệt Phi Tử không đáp lời, mi tâm lại ninh (chau) càng nhanh.

Từ sau khi nàng thuộc về Phượng Thiên Ngân, h n mỗi đêm đều chạy tới cùng nàng ngủ, đuổi cũng đuổi không đi, cừu n h cừu chi nàng cũng nhận thức.

Bất quá, tối hôm qua h n xác thực không tới phòng nàng, nhưng nàng cũng không nghĩ nhiều lắm, nhưng là Tập Y Y như thế nào biết chuyện này?

“Người đang suy nghĩ, ta như thế nào biết?”

Gọi lên môi đỏ mọng, Tập Y Y cười đến quỵn rũ.

“Bởi vì tối hôm qua Ngân ở trong phòng ta. Người xem, đây là dấu vết h n lưu lại.”

Nàng đẩy tóc ra, lộ ra dấu hôn ngân trên cằm cổ

Kia vết hôn ngân màu tím thực chói mắt.

Thương Nguyệt Phi Tử vi mím môi, nhìn Tập Y Y đắc ý tươi cười, vẫn đang cao ngạo dương dương nghiêm mặt, không cho chính mình bại bởi đối phương.

Nàng không tin lời Tập Y Y nói, nàng sẽ không tin!

Nhưng là..... Phượng Thiên Ngân đêm qua quả thật không có tới tìm nàng.

Lúc trước, h n mỗi đêm đều đã xuất hiện, nhưng là ngày hôm qua lại không có, nhưng lại vừa vặn là thời điểm Tập Y Y ở trong cốc.....

Nàng rõ ràng không nghĩ hoài nghi, nhưng là bất an vẫn bị khơi mào.

“Người dựa vào cái gì đã cho ta sẽ tin lời của người nói?”

Thương Nguyệt Phi Tử kiên cường nhìn Tập Y Y, không cho nàng nhìn ra bản thân đã dao động.

“Người không tin cũng không có gì nha!”

Tập Y Y liếc nàng, gọi lên đắc ý tươi cười.

“Ta cùng Ngân quen biết đã lâu, h n là cái dạng nam nhân gì, ta so với người khác đều rõ ràng.”

“Người muốn nói cái gì?”

Không muốn nghe nàng quanh co lòng vòng, Thương Nguyệt Phi Tử trực tiếp chỉ ra.

“Người không phải nữ nhân Ngân thích nhất.”

Tao nh n v n về sợi tóc, Tập Y Y lại khinh thường chậm chạp nói,

“Ngân là người bất cần đời, sự tích lang thang của h n có cả đồng, thủ pháp theo đuổi cô nương cũng một đồng, tỷ như lấy lòng, hoặc là dùng một ít thủ đoạn đặc biệt.....”

Thủ đoạn đặc biệt? Thương Nguyệt Phi Tử nhú mày.

“Nói ví dụ, làm cho chính mình bị thương, dễ dàng làm nữ nhân bộc lộ chân tình.....”

Tập Y Y không dấu vết nhìn Thương Nguyệt Phi Tử liếc mắt một cái, nhìn thấy nàng thay đổi sắc mặt, biết chính mình đoán đúng rồi.

Mấy ngày nay, nàng cẩn thận quan sát Thương Nguyệt phi tử cùng Phượng Thiên Ngân ở chung.

Đối với vấn đề của hai người trong lúc đó, nàng xem nhất thanh nhị sở, mà này cũng cho nàng cơ hội.

Quan hệ của bọn họ rất yếu ớt, chỉ cần nàng nhẹ nhàng động tí sẽ phá tan, sau đó..... Phượng Thiên Ngân sẽ lại không thuộc về bất luận kẻ nào.

Nàng phát hiện cổ Phượng Thiên Ngân có vết thương chưa hoàn toàn khép miệng, trong đầu xẹt qua ý niệm thứ nhất chính là lấy võ nghệ cao cường của hắn, không có người làm hắn bị thương, trừ phi..... Là hắn cố ý làm cho chính mình bị thương!

Cho nên, nàng mới cố ý thử Thương Nguyệt Phi Tử, không nghĩ tới thật sự nói trúng rồi.

Thương Nguyệt Phi Tử nghĩ đến vết thương trên cổ Phượng Thiên Ngân, cũng nghĩ đến ngày đó hắn cường thế bức bách, làm cho nàng nhận thua, không thể không đầu hàng trước hắn, cũng hướng chính mình thật tình đầu hàng.

Nhìn Tập Y Y ý có điều chỉ biểu tình, nàng không khỏi bắt đầu nghi hoặc, chẳng lẽ..... Này thật sự là thủ đoạn hắn quen dùng?

Không, nàng không tin!

Mất thấy chính mình châm ngòi thành công, Tập Y Y âm thầm nở nụ cười.

“Ai, nhìn biểu tình của ngươi chỉ biết ta nói trúng, Ngân này nhân chính là như vậy, mê phong lưu, cũng không quản có thể hay không tổn thương tâm người ta ”

“Đủ! Không cần nói!”

Nàng không nghĩ muốn nghe hết.

Nhưng Tập Y Y cũng không như nàng mong muốn.

“Ta nói công chúa, ngươi đừng ngây ngốc mất tâm, Ngân là người có mối nối cũ, sẽ không bao lâu hắn lại tìm được mục tiêu mới, đến lúc đó sẽ không muốn ngươi.”

“Vậy còn ngươi? Nếu rõ ràng tính tình của hắn như vậy, vì sao muốn tiếp tục ở lại bên người hắn?”

Nhìn Tập Y Y, Thương Nguyệt Phi Tử không hiểu mục đích của nàng là cái gì.

“Bởi vì, hắn cho dù phong lưu mây gió như thế nào, một khi mệt mỏi, cuối cùng vẫn sẽ trở lại bên người ta.”

Tập Y Y đắc ý cười nói,

“Ai bảo ta yêu thương hắn, cho nên chỉ có thể chấp nhận.”

Yêu thương hắn, cho nên chỉ có thể chấp nhận?

Nàng thì sao? Nàng cũng muốn chấp nhận sao? Thương Nguyệt Phi Tử trong lòng một mảnh mờ mịt.

Nghĩ đến hắn cùng cô nương khác một chỗ, đối với các cô nương khác tươi cười, không hề để ý tới nàng, mà nàng lại muốn ngây ngốc đứng tại chỗ chờ hắn trở về.....

Không! Nàng không thể chịu được! Kiêu ngạo như nàng, không thể cho phép bị đối đãi như vậy.

“Sẽ không! Hắn nói hắn yêu ta, hắn sẽ không đối với ta như vậy!” Hơi nhếch môi, nàng theo bản năng vì Phượng Thiên Ngân nói chuyện.

“Yêu? Chính là nam nhân thuận miệng nói mà thôi, công chúa ngươi sẽ không tin tưởng chứ?”

Tập Y Y nhẹ giọng cười, mâu quang ghen tị chợt lóe qua.

“Ngân nếu thật sự yêu ngươi, có thể vẫn đem ngươi ở lại trong sơn cốc này sao? Hắn vì sao không theo ngươi hồi cung đi? Vì sao không cho ngươi buông tha cho cuộc sống tự do đi?”

Liên tiếp ép hỏi, làm Thương Nguyệt Phi Tử á khẩu không trả lời được.

Nàng trả lời không được.

Bởi vì mỗi khi nàng nói đến chuyện hồi cung, hắn luôn không cho nàng nói xong, mà nàng cũng vẫn không dám hỏi hắn, có nguyện ý hay không cùng nàng trở về?

Hắn luôn nói yêu nàng, nhưng là..... Nàng nhìn không thấy yêu của hắn.

Nhìn không thấy yêu, làm cho nàng không thể an tâm, không thể bạo gan đi thương hắn, cho nên mỗi khi hắn hỏi yêu hay không yêu hắn, nàng luôn trốn tránh.

Nàng luôn dùng cảm đối mặt hết thấy, lại vì nam nhân này mà trở nên nhát gan, trở nên không dám đối mặt sự thật, không dám nói ra lời tận đáy lòng mình.

“Công chúa, ta là vì tốt cho người mới nói với người đó, chính người cẩn thận suy nghĩ đi!”

Gặp mục đích đã đạt thành, Tập Y Y cũng không nói thêm nữa, cười rời đi.

Lưu lại một người Thương Nguyệt Phi Tử, bối rối nghĩ mọi chuyện.

Nàng nên làm cái gì bây giờ?

Ai có thể nói cho nàng.....

Suy nghĩ một ngày, Thương Nguyệt Phi Tử quyết định không hề trốn tránh, tìm Phượng Thiên Ngân hỏi rõ ràng.

“Phượng Thiên Ngân.”

Đi vào trước cửa phòng hắn khinh gọi, khi hắn lên tiếng trả lời mở cửa, nàng khẩn trương nhìn hắn.

“Tử nhi?”

Lần đầu tiên thấy nàng chủ động tìm đến hắn, Phượng Thiên Ngân không khỏi nhíu mày,

“Kì, sao nàng tới tìm ta?”

“Ta có việc muốn nói cùng người.”

Cẩn môi, Thương Nguyệt Phi Tử bước vào trong phòng hắn.

“Chuyện gì? Có phải nhớ ta không?”

Hắn ngả ngón cười, bàn tay to đem nàng kéo vào trong lòng.

“Tối hôm qua không đi tìm người, có phải hay không nhớ ta?”

Đêm qua, hắn có việc xuất cốc một chuyến, không kịp nói cùng nàng, nguyên tưởng như thế này đi tìm nàng cùng nàng giải thích, không nghĩ tới nàng lại tìm đến hắn trước.

Nghe hắn nhắc tới tối hôm qua, Thương Nguyệt Phi Tử không khỏi nghĩ đến dấu hôn trên gáy Tập Y Y, nhìn hắn cười đến vẻ mặt vô vị, giống như chuyện gì đều không có phát sinh, làm cho nàng không biết nên phản ứng thế nào.

Là Phượng Thiên Ngân cảm thấy nàng không quan trọng, cho nên đối với nàng lừa dối? Hay người nói dối kỳ thật là Tập Y Y?

Nàng không biết, cũng không biết nên đi tin tưởng ai.

“Ta rất nhớ nàng.”

Hôn gáy ngọc tuyết trắng của nàng, Phượng Thiên Ngân ôn nhu nói xong, mới một ngày không thấy được người này, hắn liền tưởng niệm không thôi.

Một lòng, không thể tự mình hệ ở trên người nàng, tưởng thảo cũng thảo không trở về.

“Nàng thì sao? Có nhớ ta không?”

Hắn hỏi, muốn nghe nàng nói một lần nhớ hắn.

Mỗi lần nói yêu luôn là hấn, mà nàng nhưng không có đáp lại gì, làm cho hấn cảm thấy thật suy sụp. Tưởng hấn phong lưu hoa tâm hơn phân nửa đời, kết quả là lại thua trên người nữ nhân cổ chấp này, thật sự là báo ứng nha!

“Phượng Thiên Ngân, đừng như vậy, ta có chuyện đứng đắn muốn nói với ngươi.”

Thương Nguyệt Phi Tử đẩy ra hấn, không cho chính mình bị nhu tình của hấn công phá mềm hoá, nàng không ngừng nói cho chính mình, lần này nhất định phải cùng hấn nói rõ ràng.

“Chuyện gì?”

Nhìn vẻ mặt đứng đắn của nàng, không cần suy nghĩ nhiều, Phượng Thiên Ngân cũng biết nàng muốn nói gì, trong lòng hấn dâng lên cổ bất an, nhưng khuôn mặt anh tuấn vẫn biểu lộ sự tự tin, cố ý dùng thái độ ngả ngớn hỏi,

“Muốn nói yêu ta sao?”

“Đủ, không cần nói sang chuyện khác.”

Nàng sẽ không bị hấn đùa giỡn xoay vòng vòng nữa.

“Phượng Thiên Ngân, ta là nghiêm túc.”

Thấy mặt nàng bình tĩnh, Phượng Thiên Ngân cũng thu hồi tươi cười, mắt phượng liếc nàng, thanh âm trầm thấp.

“Ngươi cứ như vậy muốn hỏi cung sao?”

“Ngươi biết ta không có khả năng vẫn ở trong này, ta sớm hay muộn đều phải trở về.”

Mà hấn thì sao? Có nguyện ý cùng nàng trở về hay không?

“Vì sao? Chỉ cần ngươi muốn, là có thể vẫn mãi ở trong này, chúng ta có thể vĩnh viễn bên nhau. Ngươi không muốn ở cùng ta sao?”

Hấn không hiểu, nàng cứ như vậy muốn rời xa hấn sao? Cái nhà ngục hoa mỹ đó có cái gì tốt? Lại có thể làm cho nàng nhớ mãi không quên, lúc nào cũng muốn trở về.

“Chúng ta có thể ở cùng nhau bao lâu?”

Nhìn hấn, Thương Nguyệt Phi Tử không khỏi cảm thấy buồn cười.

“Muốn ta lấy thân phận gì ở với ngươi?”

“Có ý tứ gì?”

Phượng Thiên Ngân nhún mày.

“Phượng Thiên Ngân, ngươi có nghĩ tới hay không, ta cứ như vậy bị ngươi bắt đến, ta có người thân của ta, trách nhiệm của ta, ta không có khả năng liều lĩnh ở trong sơn cốc với ngươi.”

“Nói đến cùng, ngươi vẫn là để ý thân phận công chúa của ngươi.”

Phượng Thiên Ngân lạnh lùng cười,

“Ngươi không thể vứt bỏ thân phận của ngươi theo ta có phải không?”

“Vậy còn ngươi? Ngươi có muốn buông tha cho cuộc sống tự do theo ta hỏi cung?” Thương Nguyệt Phi Tử dương mâu nhìn hấn hỏi lại.

“Ngươi muốn ta làm phò mã?”

Này danh hiệu chính là trói buộc lớn với hấn, hấn không thể nhận.

“Ta lúc trước đã nói qua, ta đối với địa vị phò mã gia không có hứng thú.”

Tuy rằng sớm biết hấn sẽ trả lời thế, tai vẫn dễ dàng nghe, tâm vẫn là đau đớn không thôi.

Nhắm mắt lại, xóa đi lệ, nàng thấp giọng nói

“Phượng Thiên Ngân, không phải chuyện gì cũng là ta phải nhượng bộ.”

“Người muốn nói cái gì?”

Biểu tình của nàng làm cho hắn bất an.

Thở sâu, Thương Nguyệt Phi Tử dương mâu nhìn hắn.

“Một là người thả ta về cung, nếu không thì người theo ta cùng nhau trở về, không có khác lựa chọn.”

“Người đang ép ta?”

Hắn nheo lại mắt phượng, lửa giận vì lời của nàng mà dâng lên.

Hắn không thích bị trói buộc, lại càng không muốn bị uy hiếp, nhưng nàng hiện tại chính là đem mình ra uy hiếp hắn, nàng nghĩ hắn khuất phục sao?

“Người luôn miệng nói yêu ta, nhưng là ta lại nhìn không thấy tình yêu của người ở nơi nào!”

Hắn cũng biết, bất an này làm cho nàng mệt mỏi, quá mệt mỏi.

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn khổ sở của nàng, Phượng Thiên Ngân trong lòng căng thẳng, rõ ràng rất tức giận, lại nhịn không được vì nàng đau lòng.

“Đáng chết, người rốt cuộc muốn thế nào?!”

Hắn không dễ dàng tức giận, lần đầu tiên lại vì một nữ nhân mà giận dữ.

Chết tiệt, nữ nhân này vì sao không tin hắn? Tình yêu của hắn không đáng cho người tin tưởng sao?

“Thả ta đi!”

Đủ, nàng không nghĩ lại cùng hắn tiêu hao dần.

“Không có khả năng!”

Phượng Thiên Ngân cảm của nàng bả vai, lực đạo vì lửa giận mà không thể khống chế, làm cho nàng cảm thấy đau đớn.

“Ta vĩnh viễn không có khả năng thả người đi!”

Từ lúc nhìn thấy nàng, hắn liền quyết định, nàng là của hắn, hắn không có khả năng buông tay!

“Người tính vĩnh viễn đem ta khóa ở trong cốc sao?”

Bả vai đau đớn làm cho Thương Nguyệt Phi Tử nín thở, nhưng đau đớn kia sao có thể so với nỗi đau trong lòng.

Hắn vẫn là không hiểu, không hiểu nàng muốn là cái gì.

“Đúng vậy, tất cả đều rõ ràng trong lời ta nói.”

Hắn cười đến âm trầm.

“Phượng Thiên Ngân! Người ”

“Không tốt, không tốt!”

Xa xa truyền đến thanh âm đánh gãy cái vĩa của hai người.

Chỉ thấy Thủy Oa Nhi vội vàng vọt tới trước cửa phòng Phượng Thiên Ngân, không quản không khí có điều bất thường, lớn tiếng kêu lên:

“Đại quân Thương Nguyệt đang bao vây !”

Một đội quân ngay hàng thẳng lối vây quanh trụ cả tòa sơn cốc, ngồi cao cao trên ô mã tuần tú, đúng là Thương Nguyệt Ngạo Vũ.

* tung bông* anh vũ muôn năm nha.....

9. Chương 9

Rất xa, hần liền nhìn thấy bóng dáng Thương Nguyệt Phi Tử , đương nhiên cũng nhìn thấy nam tử đi theo bên cạnh nàng, liền nghĩ hần chính là người đem Tử nhi trộm đi.

Gọn gàng xuống ngựa, hần lẳng lặng chờ Thương Nguyệt Phi Tử đi đến.

“Nhị ca!”

Vừa thấy đến người thân, Thương Nguyệt Phi Tử nhin không được đỏ hốc mắt, nhanh chóng chạy lên.

“Hắc!”

Nhiệt tình của Thương Nguyệt Phi Tử làm cho hần kinh ngạc, muội muội nàylúc nào cũng lãnh tình, nhưng hiện tại lại đỏ hốc mắt, là như thế nào? Là do bị người khác ức hiếp sao?

Nghĩ đến đây, khuôn mặt anh tuấn của Thương Nguyệt Ngạo Vũ trầm xuống.

“Tử nhi, ai ăn hiếp ngươi?”

Hần hỏi, con người đen lại nhìn về nam nhân phía sau. (đại chiến em rể anh vợ nha)

Đối với ánh mắt của Thương Nguyệt Ngạo Vũ , Phượng Thiên Ngân hoàn toàn không trốn tránh, ngược lại không ngại cùng hần nhìn nhau, một thân khí thế không thua bất cứ ai. (aiiiiiiii các anh ấy liếc mắt đưa tình nè)

Thấy thế, Thương Nguyệt Ngạo Vũ nhú mày, một tia thường thức xẹt ngang trong mắt.

“Người chính là Phượng Thiên Ngân?”

Hơn một tháng nay, cũng đủ cho hần điều tra rõ mọi chuyện, duy nhất cái khó tra ra chính là chỗ ở của bộ tộc Thần Thâu.

“Thương Nguyệt quốc đại tướng quân lại có thể tìm tới nơi này, thực làm cho người ta bội phục.”

Phượng Thiên Ngân cười nhẹ.

Người Thương Nguyệt quốc có thể tra được sơn cốc, hần cũng không kinh ngạc, làm hần kinh ngạc là, đối phương là vào như thế nào ? Hần ở ngoài cốc thiết lập trận thức phức tạp, chỉ có thiên tài hiểu rõ trận pháp mới có thể tiến vào.

Xem ra..... Là có người báo cho Thương Nguyệt Ngạo Vũ biết.

Mắt phượng vi tránh, nhìn theo hướng Tập Y Y, thấy nàng chột dạ tránh né tầm mắt, Phượng Thiên Ngân trong lòng liền hiểu.

“Nhị ca, dẫn ta đi.”

Thương Nguyệt Phi Tử đem mặt chôn trong lòng huynh trưởng, thanh âm nói không lớn không nhỏ, vừa vặn đủ để cho người bên cạnh nghe được.

“Ta không cho phép!”

Phượng Thiên Ngân nhanh chóng thay đổi sắc mặt, hần tuyệt không hứa cho nàng rời đi!

“Người dựa vào cái gì không cho phép?”

Thương Nguyệt Phi Tử nhìn về phía hần.

“Quân đội đều đã vây quanh nơi này, ngươi còn tưởng rằng chính mình có thể lại trộm đi ta sao?”

Phượng Thiên Ngân hừ nhẹ,

“Ngươi cho là chỉ một đội quân có thể ngăn cản ta?”

Nếu là như vậy, nàng quá coi thường hắn!

Nhắm mắt lại, Thương Nguyệt Phi Tử thở sâu, thanh âm mang theo mệt mỏi.

“Phượng Thiên Ngân, ngươi rốt cuộc muốn như thế nào?”

“Ta muốn ngươi!”

Nàng không thấy được sao? Hắn muốn chỉ có nàng!

“Nhưng là ta không cần ngươi!”

Nàng chịu đựng đủ! Thương Nguyệt Phi Tử mở mắt ra, phần nộ nhìn hắn.

“Ngươi luôn miệng nói muốn ta, vậy ngươi có hỏi qua ta có cần ngươi hay không?”

“Ngươi yêu ta, không phải sao?”

Phượng Thiên Ngân vẻ mặt tự tin, nội tâm lại không hề nắm chắc. Đối với nàng, hắn cho tới bây giờ vốn không có nắm chắc.

“Sai lầm rồi! Ta tuyệt đối không yêu ngươi, ta không thương ta không thương!” Thương Nguyệt Phi Tử gào thét, nàng là đứa ngốc mới có thể thương hắn!

Nàng luôn mềm không thương, hoàn toàn chìm lên lửa giận của Phượng Thiên Ngân.

Thân ảnh chợt lóe, nhanh chóng bắt lấy nàng, mặc kệ sơn cốc đã bị đại quân vây quanh, phần nộ khổng lồ chế ngự, không để ý thiên hạ trong lòng phản kháng, dám ôm nàng, thi triển khinh công nhanh chóng bay khỏi.

“Buông!”

Không nghĩ tới bị đại quân vây quanh, hắn còn dám can đảm bắt đi nàng, nhị ca thế nhưng cũng không ngăn cản, cứ như vậy trở mặt nhìn nàng bị mang đi.

Đáng giận! Thương Nguyệt Phi Tử tức giận đến phát run, lại đánh không lại hắn, chỉ có thể bị hắn ôm vào trong ngực không ngừng rống to,

“Phượng Thiên Ngân! Ngươi rốt cuộc muốn làm cái gì?!”

Thẳng đến vào chỗ sâu trong rừng hoa đào, Phượng Thiên Ngân mới ngừng lại được, đem nàng vẩy vào giữa thân cây và hắn, không cho nàng rời đi.

“Đem vừa lời nói vừa rồi nói lại lần nữa xem!”

Hắn trầm giọng ra lệnh, mắt phượng một cái chớp mắt cũng không thuận nhìn nàng.

“Ta không tin ngươi không thương ta, nhìn vào mắt ta, nói lại lần nữa xem!”

Nắm chặt nắm tay, Thương Nguyệt Phi Tử cao ngạo nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn, không trốn tránh nhìn hắn.

“Ta nói, ta không thương ngươi! Không thương không thương không..... Ngộ.....”

Rốt cuộc nghe không được cái gì, Phượng Thiên Ngân cúi đầu dùng sức hôn trụ cái miệng nhỏ đáng giận kia

“Không.....”

Thương Nguyệt Phi Tử không nghĩ lại làm cho hắn thực hiện được, kén quyền dùng sức đẩy hắn, thậm chí dùng răng nanh cắn nát môi của hắn.

Mùi máu tươi, lan ra trong miệng hai người.

Nhưng hắn vẫn không buông nàng ra, đầu lưỡi thô lỗ ở trong cái miệng nhỏ nhắn phiến giảo, dây dưa kia cùng cái lưỡi quật cường, không cho nàng phản kháng, ép nàng đầu hàng.

“Ngộ.....”

Chua xót, mùi máu tươi rớt cục làm cho nàng đình chỉ giấy dựa, hấn không đau, nàng đều thay hấn đau.

“Người kháng cự không được ta.”

Liếm môi nàng, thanh âm hấn khàn khàn.

“Thì tính sao? Ta chính là không cần người!”

Nàng cũng có tôn nghiêm của nàng, không có khả năng vãn bại bởi hấn, lần này, hấn sẽ không lại là người thắng.

“Người!”

Nữ nhân này chính là muốn ép hấn điên!

“Vậy thử xem xem đi!”

Hấn tà khí cười, bàn tay to dùng sức mở vạt áo của nàng.

“Dừng tay!”

Hiểu được hấn muốn làm cái gì, Thương Nguyệt Phi Tử tức giận đến liềm mình giấy dựa.

“Ta sẽ cho người ‘muốn’ của ta.”

Hấn có điều ý chỉ câu môi, dùng đầu gối đỉnh khai chân nàng, bạc môi lại đàn áp nàng, bàn tay to cũng đi theo tham nhập áo trong, làm càn vuốt ve.

“Không.....”

Nàng hừ nhẹ, lại ngăn không được xâm lược của hấn.

Môi bị hấn bừa bãi liếm dục, linh hoạt đầu lưỡi phiên giảo trong cái miệng nhỏ nhắn ngọt, ngón tay cũng dùng sức nhu động hoạt nộn nhũ thịt, áp bức phần hồng kiều nhụy. đ.đ

Hấn nâng lên đầu gối, cách tiết khổ màu trắng không ngừng cọ sát, đỉnh đầu chạm đến tiểu hạch giấu trong hoa môi.

“Ân..... Không.....”

Nàng tưởng kháng cự, lại kháng cự không được.

Thân thể sớm đã quen với yêu thương của hấn, ngay lập tức, giữa chân liền truyền đến một cỗ toan ma, đâm dịch từ chỗ sâu trong bí hiểm tuôn trào.

“Nhanh như vậy liền ẩm ướt, người muốn ta, đúng hay không?”

Hấn tà tứ nói, ngón tay dùng sức xoa tiêu nhũ no đủ, đem tuyết trắng nộn thịt nhu đỏ bồng, lại vươn hai ngón tay lặp xả nhũ lõi.

“Không.....”

Nàng muốn phản bác, nhưng là ẩm ướt lại chân chính tố cáo nàng, làm cho nàng không thể nào bác bỏ lời hấn, chỉ có thể xấu hổ quần đỏ mặt.

“Nói người muốn ta!”

Dùng sức cầm tiêu nhũ, hấn ách thanh mệnh lệnh, muốn nghe nàng cầu xin tha thứ, nàng không được phép nói không thương hấn.

“Không.....”

Lắc đầu, nàng mới sẽ không nhận thua.

“Tránh ra! Ta không cần người.....”

“Tốt lắm.”

Thấy nàng vẫn quật cường bất khuất, Phương Thiên Ngân tà nịnh cười, cúi đầu hàm trụ một đóa kiêu nhụy, dùng sức hút, đem nhụy hoa đỏ bồng liềm đến ướt.

Tay phải cũng đi theo dùng sức nhu tễ trắng mịn nhũ thịt, buông lỏng nhất phóng, thỉnh thoảng lạp xả đỉnh nhũ lõi, cả gan làm càn ngoạn lạc.

Hắn đùa bốn phía trên hai luồng tuyết nhũ, tay trái cũng không buông tha vùng cấm phía dưới, dùng sức xả hạ tiết khổ của nàng, khúc khởi ngón giữa, đột nhiên đâm vào hoa huyết.

“A! Đau.....”

Nàng đau mày nịnh khởi, tường hoa vì đau đón mà co rút nhanh, đưa ngón tay hắn hấp thụ quá chặt chẽ.

“Như thế này liền thư thái.”

Hắn vừa ngao cấn nhũ tiêm thô vừa nói, ngón giữa khuấy động bên trong nộn thịt, qua lại ra vào, còn dùng hổ khẩu vuốt ve hoa môi, ngẫu nhiên càn lướt qua nơi kín đáo giữa chồi nhĩ, biết đó là nơi mẫn cảm của nàng

“Ngô a.....”

Mới lập tức, liền bí ra càng nhiều hoa dịch, trơn bóng ra vào của hắn, cũng làm cho đau đón dần dần chuyển thành khoái cảm.

“Người xem, mới vậy liền trở nên ẩm ướt như vậy.....”

Nói xong, hắn lại tham nhập nhất chỉ, hai ngón tay không ngừng ở hoa huyết lý trườn đưa.

Càng sâu giả, hắn còn tìm được huyết hạch chỗ sâu trong nộn nhụy, dùng hai ngón tay kẹp lấy lại xoay tròn, làm cho nhụy hoa ở tay hắn chỉ gian biến cứng rắn, sưng.

“Không.....”

Nàng lắc lắc đầu, mẫn nộn nhụy hoa bị đùa, càng nhiều hoa dịch lưu tiết, làm tay hắn biến thành một mảnh ẩm ướt dính, giữa chân lông lạnh sắc thủy.

“Người thích ta làm như vậy, đúng hay không?”

Thanh âm của hắn mềm nhẹ, đưa ngón tay qua qua lại lại tăng thêm kính nói.

Giống như cảm thấy hai ngón tay còn chưa đủ, hắn lại tham nhập nhất chỉ, đem tường hoa toàn bộ khai ra.

“Không cần..... Đau.....”

Tam ngón tay trườn đưa làm cho nộn huyết có điểm không chịu nổi, nhưng là khi đau đón rất nhiều, lại có một loại khoái cảm nói không nên lời trào dâng.

Tường hoa không ngừng thôi tễ tay hắn, muốn đem hắn bài trừ đi, bị cái loại khoái cảm này gắt gao bao vây, làm cho hắn thổ hốc vì kinh ngạc.

Mồ hôi theo giữa trán chảy xuống, dục hỏa không ngừng tra tấn nàng, cũng làm hắn khó nhịn.

“Nói, nói người muốn ta!”

Hắn cấn răng mệnh lệnh, ngón tay không buông tha huyết nộn thịt vách tường, dùng sức qua lại trườn đưa, giảo ra rất nhiều hoa dịch, đem giữa chân nàng càng ngày càng ẩm ướt, cổ đại lan tràn.

“Không.....”

Nàng cấn răng, kiên trì không khuất phục, nhưng là ngón tay ra vào khoái cảm, lại làm cho nàng nhịn không được phát ra rên rĩ.

Tình diễm cực nóng làm cho nàng thổ không nổi, thân mình dâm lãng không tự chủ được yêu cầu càng nhiều, chỉ tay hắn còn chưa đủ, nàng muốn càng cứng rắn, lớn hơn nữa.....

Thủy nhuận mâu quang không tự chủ được nhìn về phía hạ phúc hắn, nơi kia cũng toàn tâm toàn ý làm cho nàng biết, hắn cũng thân thiết khát vọng nàng.

Đây là một hồi đấu tranh, ai mở miệng trước liền thua.

Nàng không thể thua, không thể.....

“A ”

Ngón tay trong cơ thể đột nhiên một cái khúc khởi, cái miệng của hắn cũng đi theo hàm trụ nhũ tiêm, không nặng không nhẹ cắn nụ hoa mẫn cảm, kích thích song trọng này làm cho nàng tiêm hô một tiếng.

Bàn tay hắn vuốt ve bối thịt, gãi ngứa nhu mao, dùng hổ khẩu áp tễ tiểu hạch bên trong hoa môi, ngón tay cũng không ngừng trều cảm, khu tễ nộn vách tường.

Tầng tầng khoái cảm làm cho nàng khó chịu không thôi.

Nàng muốn hắn, muốn hắn.....

“Ô.....”

Nàng chịu không nổi.

“Nói, người muốn ta hay không?”

Nàng nếu không nói, hắn sẽ đầu hàng, dưới bụng nóng thiết sưng khó chịu, hận không thể lập tức thật sâu vùi vào trong cơ thể nàng.

Nàng không cần a.....

“Ô.... Ta... Muốn”

Rốt cuộc không thể kháng cự, nàng nức nở, khẽ nấc cầu hắn.

Nàng đầu hàng.....

Tiếng khóc của nàng làm cho Phượng Thiên Ngân thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Nàng nếu không đầu hàng, hắn liền thật sự muốn nhận thua.

Ngón tay nhanh chóng rút khỏi hoa huyết ẩm ướt, hắn cởi bỏ quần lót, làm cho vật thô cứng sớm đau đớn khó nhịn nhảy đánh ra, nhắm ngay nộn huyết yêu mỹ, động thất lưng, tễ khai bối thịt, dùng sức đâm vào chỗ sâu nhất.

“A!”

Nam tính thật sâu tiến vào, làm cho nàng ngửa đầu cao ngâm, tường hoa thật sâu co rút mạnh nhanh, đưa hắn cực đại giáo tử nhanh.

“Hấp như vậy nhanh, người muốn ta chết sao?”

Âm thanh trầm thấp mang đầy dục vọng mà thô ách, hắn đem hai chân nàng nâng lên, hai tay đặt lên mông nàng, lại đem thân thể mềm mại nâng lên một chút, trách mông hơi hơi ra sau, lại dùng lực đâm vào hoa tâm!

“Ân a.....”

Tư thế ngược ngừng này làm cho nàng nhắm mắt lại, nhưng khoái cảm thâm trầm lại theo trều sáp của hắn sâu trong cơ thể trào ra, làm cho nàng không thể tự khống chế mình.

Va chạm của hắn như vậy sâu, như vậy mãnh, mỗi một lần tiến công cũng chưa nhập chỗ sâu nhất, lại giáo ra càng nhiều hoa dịch trong suốt, đem chỗ hai người ái ân biến thành một mảnh ẩm ướt nín.

Tuyệt trắng nộn nhũ theo va chạm của hắn cao thấp chớp lên, tuyệt mỹ nhũ lăng mê hoặc tầm mắt, đỉnh hoa đỏ bừng mê người vô cùng, làm cho hắn quả muốn cắn một ngụm.

Mà hắn cũng thật sự mở môi, hàm trụ một đóa kiều nhụy, theo cực đại trều đưa, miệng cũng không ngừng hút nó, phát ra âm thanh chặc chặc đâm lẫm .

“A ân.....”

Rên rĩ kiều mỹ không ngừng theo môi đỏ mọng dật ra, sợi tóc sớm vì kích tình mà tán loạn, da thịt nhiễm tuyết trắng ửng hồng, hoa huyết bồi theo qua lại trầu đưa của hân mà ánh sáng màu từ phần chuyển hồng, hình thành lang thang diễm lệ.

Cảnh tượng xinh đẹp kia làm cho Phương Thiên Ngân đôi mắt híp lại, nhìn thô dài của mình qua lại ra vào nộn huyết, bồi thịt xinh đẹp cũng cùng mở ra, khép kín.....

Thị giác kích thích, làm cho thô dài càng khoẻ mạnh vài phần, lấy góc độ bất đồng sáp nhập nộn huyết, va chạm từng chỗ trong tường hoa.

“A..... Ngân.....”

Yêu kiều mềm mại làm cho huyết mạch nóng lên, cũng làm cho lửa tình trong hân càng thêm bùng bùng phần chấn, hận không thể đem nàng nhu nhập vào trong cơ thể mình, không để nàng đi.

“Người là của ta..... Tử nhi của ta.....”

Hân tê gào thét, tử hồng sắc thô dài không ngừng tạo ra nhanh trất hoa huyết, ồ ồ yêu dịch sớm đem nóng thiết nhiễm một mảnh tinh lượng, cũng làm cho hân ra vào thông thuận hơn.

“Ân a a.....”

Lắc lắc đầu, nàng rốt cuộc chịu không nổi va chạm của hân, hoa huyết bắt đầu kịch liệt co rút lại, nhất ba ba tình triều theo ở chỗ sâu trong trào ra.

Biết nàng nhanh đạt đến cao trào, hân lại vào lúc này bứt ra, đem nam tính thô dài lui cách hoa huyết.

“Không.....”

Đột nhiên trống không làm cho nàng có cảm giác mất mát, nàng nhịn không được khóc hô, vắn vẹo thất lưỡng mông, muốn hân lại tiến vào.

Không làm cho nàng chờ lâu lắm, hân lập tức đem nàng xoay người, làm cho nàng đưa lưng về phía hân, một đôi tay nhỏ bé để thân cây, sau đó lại theo phía sau dùng sức tiến vào nàng. (anh này hay thiết vậy cũng đc)

“A!”

Thô dài mới tiến vào, Thương Nguyệt Phi Tử liền nhịn không được tiêm hô lên tiếng, tường hoa truyền đến từng đợt co rút, nháy mắt tới cao trào.

“Người thích nhất ta tiến từ phía sau đến, đúng hay không?”

Liếm vành tai khéo léo của nàng, Phương Thiên Ngân tà khí nói.

Thiên hạ này chưa bao giờ thích tư thế bình thường, nàng yêu nhất hân từ phía sau tiến vào, như vậy có thể làm cho nàng được đến khoái cảm thoải mái nhất.

“A.....”

Thương Nguyệt Phi Tử sớm không thể trả lời, ánh mắt sương mù, hưởng thụ tầng tầng lớp lớp cao trào.

Nhưng nam nhân phía sau không dễ dàng như vậy buông tha nàng.

Nóng thiết thô to không ngừng từ sau trầu cắm vào hoa huyết, tốc độ hân lúc nhanh lúc chậm, lại càng không ngừng biến hóa độ cong.

Theo va chạm của hân, tiếng ba ba hòa nhập vang lên trong rừng, hòa cùng tiếng tư tư của nước giảo ra, hình thành từng đợt thanh âm hoan mỹ.

Tay hân đi vào khâu tiền, tìm được khe hở hoa hạch, ngón tay không ngừng đè ép, nhu động chỗ mẫn cảm kia.

“Không..... A.....”

Cao trào sau nàng, thân mình càng thêm mẫn cảm, nhẹ nhàng từng cái nhu động, khiến cho dâm thủy bốn phía tuôn trào. (T_T)

Ý loạn tình mê làm nàng sớm mất đi lý trí, chỉ có thể lắc lắc tuyệt đồn phối hợp cùng trầu đưa của hắn.

Hắn nói rất đúng, nàng yêu nhất hắn từ phía sau tiến vào, kia thật sâu sáp nhập, có thể làm cho nàng thỏa mãn không nói nên lời. (T_T)

Hắn, hiểu rõ thân thể nàng hơn cả chính nàng, càng biết nên như thế nào trêu chọc nàng, làm cho nàng đầu hàng.

“Nói, nói người muốn lưu lại!”

Hắn cắn răng mệnh lệnh, trách mông lớn hơn nữa biên độ đóng đưa, va chạm ở chỗ sâu trong nộn thịt.

Hắn biết cái khối kia là nơi mẫn cảm của nàng, mỗi chàng vài cái, nàng sẽ cao trào liên tục.

“Ồ a.....”

Thiếu chút nữa, nàng sẽ thuận theo ý hắn nói ra.

Nhưng là không được, trong lòng cố chấp làm cho nàng không chịu cúi đầu.

Thấy nàng không khuất phục, hắn lại không ngừng va chạm vào nơi mẫn cảm, cứng rắn muốn ép nàng đầu hàng.

“Nói! Tử nhi, ta muốn người nói.....”

Thô ách thanh âm mang theo một tia khát cầu, nhưng nàng một chút cũng không phát hiện, càng nhìn không thấy hắn ở phía sau kia, khuôn mặt anh tuấn không biết kìm chế sớm biến mất, chỉ còn lại nét mặt bất an cùng lo lắng

Sợ nàng rời đi, sợ nàng không thương hắn.

“Không.....”

Lại lắc đầu, rõ ràng bị dục hỏa tra tấn, nàng lại quật cường không chịu cúi đầu, nộn huyết đột nhiên gian một cái co rút nhanh, áp tễ nam tính cực đại.

“Ngô!”

Bị khoái cảm thật sâu giam trụ, làm cho Phượng Thiên Ngân rốt cuộc ỉn nhẫn không được, hắn gầm nhẹ một tiếng, nóng rực bạch dịch toàn bộ phun trào ra.

Nháy mắt, chỉ còn lại có thô suyền (suyền mềm đi) T_T, mùi tinh ngọt phản phát.

Thương Nguyệt Phi Tử cường chống thân mình, liếm liếm môi, miễn cưỡng theo trong đầu tìm về một tia lý trí.

“Người đừng tưởng rằng..... Mỗi lần đều có thể dùng thân thể làm cho ta khuất phục.”

Nàng đẩy hắn ra, làm cho hắn rời khỏi từ sâu rời khỏi cơ thể mình, lại hít sâu một hơi, thở gấp vụt vụt thanh minh,

“Ta sẽ không lưu lại, tuyệt đối sẽ không!”

“Cho dù ta cầu người?”

Nhấp mím môi, Phượng Thiên Ngân trừng nàng.

“Đúng!”

Giơ lên đầu, chống đỡ thân thể suy yếu, nàng không lùi lui.

Phượng Thiên Ngân trừng mắt nàng, lần đầu tiên chán ghét tình quật cường của nàng.

“Ta sẽ không cầu người.”

Hắn có tôn nghiêm của hắn, yêu nhiều lại khiến hắn mệt mỏi, tình yêu không được đáp lại chỉ khiến tâm hắn lạnh lẽo

Thương Nguyệt Phi Tử không có đáp lời, cúi đầu.

Hắn không hiểu, nàng không cần hắn cầu, chính là muốn hắn chứng minh tình yêu của hắn, mà không phải chỉ dùng miệng nói là được; Yêu không phải chỉ nói là được

Thấy nàng không nói, Phượng Thiên Ngân nhấp mím môi, khuôn mặt anh tuấn âm trầm.

“Tùy người, muốn đi cứ việc!”

Hắn buông tay, hắn thua.

Xoay người, hắn cũng không quay đầu lại rời đi, lại nghe đến âm thanh của nàng từ phía sau truyền đến

“Người biết không? Người luôn luôn miệng nói yêu ta, nhưng là ta lại nhìn không thấy chân tình của người.....”

Đóa hoa kiều ngạo kia cũng đi.

Nàng đi, ngực hắn cũng bắt đầu đau đớn Phượng Thiên Ngân.

Hắn rốt cuộc cười không nổi, khuôn mặt tuấn mỹ ngày càng âm trầm, không hề có nét cười

Tập Y Y bị hắn đuổi ra khỏi sơn cốc, ngoài cốc trận thức cũng sửa lại toàn bộ, trừ người trong cốc không ai có thể tiếng vào, không ai có thể tiến vào.

Hắn giống như u hồn, mỗi ngày ở trong cốc lắc lư, đi tới đi lui, từng chỗ từng chỗ trong cốc đâu đâu cũng thấy hình bóng đóa hoa ngụy tử kia

Hắn đã quên, nàng ở trong cốc sinh hoạt hơn một tháng, bốn phía đều nàng đi qua đều lưu lại dấu vết, hai người nói chuyện, bộ dáng nàng tức giận, dáng vẻ nàng thẹn thùng.....

Phượng Thiên Ngân! Người tên vô lại!

Nàng hay nói câu này với hắn nhất, chính là câu này.

Mắt đẹp luôn trừng mắt hắn, quá hờn dỗi, bộ dáng hận không thể đánh chết hắn.

Nghĩ nghĩ, Phượng Thiên Ngân nhận không được nở nụ cười, nhưng miệng cười nhưng tâm đau

Nàng..... Không thương hắn nha!

Tình nguyện rời đi, cũng không muốn ở trong cốc, vĩnh viễn cùng hắn cùng một chỗ.

Trong lòng tự tin sớm đã mất, đối với nàng, hắn chưa từng nắm chắc.

Cho dù chưa bao giờ muốn từ bỏ, hắn vẫn buông tay, dù sao cưỡng bức giữ nàng lại chỉ làm cho nàng không vui, hắn không muốn nhìn đến nàng thống khổ.

Nhưng là..... Nàng vừa đi, hắn lại đau quá... tại sao lại đau quá.

Trong lòng trống rỗng, hoàn toàn không Phượng Thiên Ngân tự tin tiêu sái thường ngày.

Thật vô dụng, chẳng qua là một nữ nhân mà thôi, thế nhưng khiến cho hắn thất hồn lạc phách như vậy. Phượng Thiên Ngân không khỏi cười khổ.

“Sư huynh.”

Thủy Oa Nhi chậm rãi tiêu sái đến trước mặt hắn, mặt do dự, không biết có nên mở miệng không

“Chuyện gì?”

Không quay đầu, Phượng Thiên Ngân chăm chú nhìn bức họa, mắt phượng gắt gao dán chặt vào thiên hạ trong tranh, nghĩ đến cái nhún mày cười của nàng.

Lúc nàng đi, hấn tức giận đến muốn xé bỏ bức tranh này, nhưng là khi cầm trong tay, hấn lại do dự, như thể nào cũng không thể hủy nó.

Luyến tiếc a.....

Nhìn bộ dạng mất mát của hấn, Thủy Oa Nhi tao tao đầu.

“Cái kia..... Ta từ bên ngoài nghe được tin tức, Thương Nguyệt quốc đại công chúa..... hình như phải lập gia đình.”

“Người nói cái gì?!”

Nhanh chóng quay đầu, Phượng Thiên Ngân không dám tin rằng mắt nàng, trầm thấp thanh âm trở nên thô ách

“Người nói lại lần nữa xem!”

Thủy Oa Nhi rút lại bả vai, kiên trì còn nói một lần.

“Chính là..... Phi Tử tỷ tỷ hình như phải lập gia đình.”

“Lập gia đình?”

Phượng Thiên Ngân không ngừng lặp lại những lời này, mỗi một lần niệm, trong lòng lại đau một lần, một cỗ lửa giận cũng như vậy bùng cháy.

Nàng mới rời đi nửa tháng sẽ lập gia đình ! Vậy Phượng Thiên Ngân hấn tính là gì?! nữ nhân chết tiệt!

Nghĩ đến nàng trong vòng tay nam nhân khác, đối với nam nhân kia cười, nam nhân kia hôn môi nàng, phủ lên thân thể nàng mỗi một tác.....

Còn có tiếng nàng mê người yêu kiều, khi kích tình triền miên, nàng nhiệt tình ôm lấy thất lưng người nọ, nhiệt tình của nàng tổng làm cho người ta không thể kháng cự.....

(tên này biến thái từ trong não, người ta chỉ nghĩ đến bên nhau là thấy đau rồi anh tưởng tượng nhiều quá)

Càng tưởng, gân xanh trên trán nổi lên.

Hấn không thể chịu đựng được, càng không thể chấp nhận nàng thuộc về nam nhân khác!

“Nàng phải gả ai?”

Thanh âm, trong miệng phun ra.

Thấy hấn biểu tình thật khó coi, Thủy Oa Nhi sợ tới mức lui về phía sau vài bước.

“Ta... ta cũng không biết, dù sao nhất định là hoàng thân quốc thích.....”

“Nàng muốn lập gia đình đến như vậy? Ta đây Phượng Thiên Ngân tính là cái gì? tình yêu của ta với nàng tính là cái gì?”

Quay đầu trừng mắt người trong tranh, hấn tức giận đến muốn dùng lực xé bỏ nó.

Nhưng vừa mới tháo tranh xuống, lại đình chỉ động tác đáng chết!

Phượng Thiên Ngân tức giận đến đập bàn, bang một tiếng, bàn trúc cứng rắn tan thành mảnh nhỏ

Thủy Oa Nhi sợ tới mức thối lui đến ngoài cửa, nuốt nuốt nước miếng, nhỏ giọng nói xong,

“Nhưng là..... Sư huynh, tình của người cho người ta lại làm người ta bất an nha!”

“Có ý tứ gì?”

Hấn phất chốc quay đầu, hung tợn trừng mắt Thủy Oa Nhi.

Có rúm lại, Thủy Oa Nhi chạy nhanh giải thích,

“Người cái tính phong lưu hoa tâm của người, người thích người cũng nhiều nha, tùy tay phong lưu cũng nhặt ra một đồng phong lưu, cho dù người luôn miệng nói thích Phi Tử tỷ tỷ, cũng rất khó làm cho người ta tin tưởng đi?”

Lời Thủy Oa Nhi nói làm cho Phượng Thiên Ngân ninh mi, bạc môi nhếch.

Gặp sư huynh không nhúc nhích tĩnh, Thủy Oa Nhi to gan tiếp tục nói:

“Hơn nữa, người nói thích người ta mà luôn dùng khẩu khí không đứng đắn như vậy mà nói, ai dám tin người! Người nghĩ người nghiêm túc như nàng, sẽ tin tưởng lời nói ỡm ờ của người sao?”

Sẽ không.

Hai chữ này theo đáy lòng Phượng Thiên Ngân vang lên.

Nữ nhân cố chấp kia, dù làm chuyện gì đều có nề nếp, tính vô lại của hần đúng là thứ nàng ghét nhất.

“Ý của người là nàng đi đều là ta sai?”

Phượng Thiên Ngân âm trầm sâu hỏi lại.

“Không, không nha!”

Thủy Oa Nhi nhát gan lùi về sau, muốn bỏ chạy thật nhanh.

“Ta chỉ là cảm thấy sư huynh người luôn miệng nói yêu Phi Tử tỷ tỷ, nhưng là chân tình của người yêu ở nơi nào, không có người xem tới được nha! Không có một cam đoan, ai dám tin tưởng người, cũng không biết khi nào người có mới nới cũ.....”

Ách, bị trừng mắt, nói không được. (bé này ta thích nè)

Gắt gao trừng mắt Thủy Oa Nhi, Phượng Thiên Ngân hừ một tiếng, trong lòng đang nhận được rung động lớn.

Hần nghĩ đến câu nói trước khi Thương Nguyệt Phi Tử rời đi

Người biết không? Người luôn miệng nói yêu ta, nhưng ta lại nhìn không ra chân tình của người

Nhưng lúc ấy phần nộ hần đâu có nghe vào tai, hiện tại cẩn thận ngẫm nghĩ, bất an không phải chỉ có hần, nàng cũng cùng hần.....

Tên bất cẩn đời như hần, không thể làm cho nàng an tâm.

Hần theo đuổi cuộc sống tự do, luôn tùy tính, muốn như thế nào liền như thế ấy, cũng không muốn quản bất luận kẻ nào, ngay cả đối với nàng, cũng chỉ là nghĩ muốn đem nàng khóa tại bên người, chưa bao giờ từng nghĩ tới phải trả giá cái gì.

Ngược lại là nàng, trả giá so với hần rất nhiều.

Là hần làm tổn thương lòng nàng, nàng mới có thể rời đi.

Hần thật là đứa ngốc! Hần sao có thể nghĩ đến Tử nhi không yêu hần? Nàng yêu hần, từ hành động cử chỉ đều biểu hiện ra ngoài!

đóa hoa cao ngạo kia chỉ tức giận với hần, chỉ cười với hần, chỉ rống to với hần, chỉ khóc trước mặt hần.....

Con người thật của nàng, chỉ biểu lộ trước mặt hần, chỉ có hần thấy được, nhưng là hần lại mù quáng làm như không thấy, cố chấp muốn nàng nói yêu hần.

Yêu, không cần thiết phải nói, nàng đã dùng hành động biểu hiện nha!

Chỉ có hần, mở miệng ngậm miệng nói yêu, còn chưa có hành động chứng minh.

“Oa nhi, cảm tạ.”

Phượng Thiên Ngân tươi cười, vẻ mặt thất thần biến mất, lại lần nữa toát ra tự tin.

Cầm lấy bức họa, mắt phượng thật sâu nhìn người trong tranh, tim hắn đập nhanh động, rục rịch, tựa như lần đầu tiên nhìn thấy bức tranh này, đều là tâm tình kích động như vậy

Muốn nàng, muốn nàng.....

Nàng là của hắn, trừ bỏ hắn ra, không kẻ nào có thể có được nàng.

Ta lại nhìn không thấy chân tình của người.....

Tiếng khóc của nàng, lời nói của nàng còn văng vẳng bên tai.

“Tử nhi, lần này ta sẽ cho người nhìn thấy.”

Gọi lên bạc môi, hắn thật sâu nở nụ cười.

Mũi chân nhẹ chút, nhanh chóng rời khỏi sơn cốc

Nàng là của hắn, hắn tuyệt không cho nàng gả cho người khác!

— ta la ta là —

Đêm khuya, Thương Nguyệt Phi Tử chậm rãi đi ra tắm cung.

Dưới ánh trăng, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt tiêu tụy, thân hình vốn mảnh khảnh lại gầy yếu, cứ như gió thổi qua là sẽ ngã .

Rời khỏi Phượng Thiên Ngân đã muốn nửa tháng.

Mỗi ngày, không có lúc nào nàng không nghĩ về hắn.

Thực không muốn thua, nàng biết, nhưng lại không chế không được.

Nhớ hắn, nhớ hắn, rất nhớ hắn.....

Nghĩ đến tâm đã đau.

“Cực cực, làm sao bây giờ? Nương rất nhớ phụ thân con.....”

Vuốt bụng bằng phẳng, Thương Nguyệt Phi Tử nhẹ giọng nói xong.

Đúng vậy, nàng mang thai.

Trở lại trong cung, nàng mới phát hiện chính mình mang con của hắn

Tin tức này bị đè ép xuống dưới, nhưng là Thương Nguyệt hoàng tộc tuyệt không cho phép phát sinh chuyện đáng xấu hổ này, bắt buộc dĩ, chỉ phải tìm người thú nàng.

Nàng tuyệt không muốn gả, nhưng là huynh trưởng áp bức, nàng không thể phản kháng.

Phi Vân cung bốn phía đều có thủ vệ coi chừng, nàng căn bản không thể chạy ra, thân thể suy yếu càng làm cho nàng không có sức lực để chạy đi.

Rõ ràng có bầu, nhưng là thân thể của nàng tử lại càng ngày càng gầy, tuyệt không giống người mang thai, ngự y cũng muốn nàng ăn nhiều một chút. Nàng cũng muốn nha! Nhưng là dù ăn thế nào cũng nôn ra hết, cả người lại suy yếu không chịu nổi. Ngự y nói, cứ tiếp tục như vậy, đứa bé không bảo đảm. Lời ngự y nói làm cho nàng sợ hãi, đây con của hắn, nàng muốn đứa bé này! Tức nhất là Đại hoàng huynh, thế nhưng lại có thể nói đứa bé không có cũng tốt, đỡ phải phiền toái. Lời đại hoàng huynh làm nàng tức giận muốn khóc, đổ một hơi, nàng càng muốn sinh hạ tiểu hài tử, cho nên mấy ngày nay nàng càng liều mình ăn, dù nôn thế nào cũng muốn bắt buộc chính mình ăn. Nhưng là..... Tiếp qua vài ngày, nàng sẽ lập gia đình. Nàng nên làm cái gì bây giờ? Nàng tuyệt không muốn gả

“Con à, người nói nương nên làm cái gì bây giờ?”

Nhìn bụng, nàng nhẹ giọng hỏi.

“con?! Người có con của ta?!”

Đột nhiên , một thanh âm quen thuộc từ tiền phương vang lên. Thương Nguyệt Phi Tử sửng sốt, nhanh chóng ngẩng đầu, nhìn bóng dáng đáng lẽ không nên xuất hiện nơi này.

“Người, người làm sao có thể.....”

Nàng không thể tin được, sợ là chính mình đang nằm mơ, nhưng là hốc mắt cũng không tự chủ rơi lệ.

“Đáng chết! Người có con của ta, lại còn dám gả cho người khác? Ta cho người biết, người đừng mơ tưởng!”

Phượng Thiên Ngân tức giận đến giơ chân, cái gì bắt cần đòi, cái gì tiêu sái không kềm chế được, toàn không có. Nữ nhân chết tiết này, thật làm tức chết hân!

“Ngân.....”

Run run môi đỏ mọng, nàng gọi tên hân.

“Thương Nguyệt Phi Tử, ta cảnh cáo người, ngoài ta ra, người mơ tưởng gả cho ”

Tiếng, nàng đã nhào vào trong lòng không ngừng khóc.

“Ô..... Thật là người..... Ta rất nhớ người..... rất nhớ rất nhớ rất nhớ.....”

Bất chấp hết thảy, nàng mặt kệ, hiện tại chỉ có hân. Đùng một cái mang thai, bị bắt phải lập gia đình, liên tục hơn nửa tháng tra tấn, chỉ sau khi nhìn thấy hân, toàn bộ khổ cực đều tan biến, chỉ muốn ôm chặt hân.

“Khóc cái gì! Là người tự mình bỏ đi, hiện tại có cái gì đáng khóc!”

Phượng Thiên Ngân cứng rắn, rõ ràng tâm đã mềm nhũn, nhưng là tự tôn nam nhân làm cho hân không nghĩ cúi đầu.

“Ô..... Người thật hung dữ.....”

Nàng đang mang thai, còn hung dữ với nàng.

“Ai bảo người muốn gả cho người khác! người coi là là cái gì?!”

Nghĩ đến nàng phải lập gia đình, Phượng Thiên Ngân liền tức giận, khẩu khí càng lớn. Nghẹn ngào hạ, Thương Nguyệt Phi Tử khẩu khí rất ủy khuất.

“Ta, ta cũng không phải là muốn, là hoàng huynh nhất định bắt ta gả, bằng không ta cũng không muốn nha.....”

“Phải không?”

Hừ lạnh, hân không tin.

“Người.....”

Nghe thấy giọng điệu của hân, Thương Nguyệt Phi Tử ngẩng đầu, nhin không được cũng tức giận.

“Không tin thì tránh ra! sao người lại tới đây?”

Nàng đẩy hân ra, hốc mắt hồng hồng, tức giận trừng mắt hân. Hừ! người có thai rất dễ nổi giận a! Thấy nàng thay đổi sắc mặt, Phượng Thiên Ngân liền hoảng, cái gì là tự tôn nam nhân hoàn toàn bay mất, hơn nữa nhìn đến nàng gầy thành như vậy, lòng hân đau thật đau.

“Người không phải mang thai sao? Như thế nào gầy thành như vậy?”

Tuyệt không giống người có thai, liền ngay cả sắc mặt cũng rất khó xem.

“Ai cần người lo! Người rốt cuộc đến làm gì!”

Hấp hấp cái mũi, Thương Nguyệt Phi Tử thế này mới tìm về lý trí, nghĩ đến chính mình mới vừa rồi lại khóc lóc trong lòng hân, còn đối hân nói những lời này..... Thật mất mặt!

“Ta tới tìm nàng.”

Phượng Thiên Ngân ôn nhu nhìn nàng.

“Tìm ta làm gì?”

Cổ nghiêm mặt giáp, Thương Nguyệt Phi Tử giống như tiểu cô nương giận dữ, tức giận nhìn hấn.

“Đến để nói với nàng ta rất yêu nàng.....”

Bàn tay to bao quát, không để ý phản kháng của nàng đem nàng kéo vào trong lòng.

“Tử nhi, ta rất nhớ nàng.”

Hấn vừa nói làm cho mũi nàng đau xót, vừa muốn khóc.

“Tránh ra! Ta không tin! Người chỉ biết nói yêu, nhưng là yêu của người ở nơi nào?”

Nàng xem không đến, nhìn không thấy yêu, làm cho nàng bất an.

“Ta vừa mới đi gặp quá Thương Nguyệt nữ hoàng.”

Nữ oa nhi hồ ly kia dám lấy nhược điểm của hấn ra uy hiếp, làm cho hấn chỉ có thể lui

“Người đi gặp Hoàng nhi làm gì?”

Thương Nguyệt phi tử sững sốt, nghi hoặc nhìn hấn.

“Ta nói chuyện với nàng ta, ta muốn cưới nàng làm vợ, đương nhiên, muốn kết hôn với nàng nhất định phải trả giá.”

Khoan gạch cùng nàng tương để (em ko biết), Phượng Thiên Ngân yêu say đắm nhìn nàng.

“Cái gì trả giá?”

Phượng tâm rung động, nàng chạy nhanh hỏi.

“Ta trở thành mật thám Thương Nguyệt quốc, chỉ cần nữ hoàng ra mệnh lệnh, ta phải đi điều tra bất cứ gì.”

Đương nhiên, nữ hoàng muốn gì đó, hấn cũng phải phụ trách trộm được. Cuộc sống tự do, toàn không có. Nhưng là vì nàng, hấn vui vẻ chịu đựng, bởi vì mất đi nàng, có tự do cũng vô dụng. Thương Nguyệt Phi Tử sanh mắt to, quả thực không thể tin được.

“Không.....”

“Thật sự, đây là tín vật.”

Hấn theo trong lòng xuất ra một khối lệnh bài màu vàng. Nhìn đến lệnh bài, Thương Nguyệt Phi Tử không thể không tin.

“Người thật sự nguyện ý.....”

Nàng biết hấn có bao nhiêu yêu thích tự do, hiện tại lại vì nàng mà bị trói buộc.

“Nguyện ý. Vì nàng, ta cái gì cũng đều nguyện ý.”

Bạc môi phúc thượng lên cái miệng nhỏ nhắn của nàng, đem cánh môi tái nhợt duyên hôn ra một tia huyết sắc.

“Tử nhi của ta, ta yêu nàng, không có nàng, ta không có tự do: Có nàng, đến chỗ nào cũng tự do, chỉ cần có nàng làm bạn.....”

Tâm, sớm vì nàng luân hãm, nàng là dây trói chặt tâm của hấn, mà hấn cam tâm tình nguyện. Lời của hấn nói làm cho bất an trong lòng hoàn toàn hòa tan, Thương Nguyệt Phi Tử nhịn không được khóc lên.

“Tên ngốc, người là tên ngốc.....”

“Ừ ừ ta là chàng ngốc, ngốc nên yêu nàng.”

Hấn thản nhiên nở nụ cười.

“Ô.....”

Gắt gao ôm chặt cổ hấn, Thương Nguyệt Phi Tử buông hết thấy, thẳng thắn thật tình,

“Ta cũng vậy, ta ngốc mới yêu chàng.”

“Tử nhi, nàng nói cái gì? Nói lại lần nữa xem!”

Phượng Thiên Ngân trừng lớn mắt, vừa mừng vừa sợ nhìn nàng, sợ là chính mình nghe lầm. bộ dáng hấn làm cho nàng nở nụ cười.

“tên ngốc, ta yêu chàng, rất rất yêu chàng.....”

Lần này, nàng chủ động hôn lên môi hấn. Từ lúc hấn trộm nàng đem đi, đêm hôm đó, lòng của nàng đã bị hấn trộm đi rồi.

Hết

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/trom-tac-lam-can>